

هو العفو الرحيم

اشعار و نغمات المرحوم

بسیاض اشعار فارسی تازه فرمای مراسم زبان درسی نام آفرینی

شادان

سین سیم و زین سیم

در طبع می مشی که سواد طبع می خال کاردید

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE6365

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ابدال اصفهانی

دوش آمد ناصحی سو می ملاست خانه ام / گفت عاقل پیشو می گفتی مگر دیوانه ام

ابن بین

چون جامه چه می شمرم صحبت نادان	زیرا که گران باشد و تن گرم نزارد
از صحبت نادان بترت نینز بگویم	خوبی که تو نگر شد و آزرم ندارد
زین هر دو تیران تو شمی را که در قلم	با خنجر خون ریز دل نرم ندارد
زین هر سه تیر نیز بگویم که چه باشد	پیریکه جوانی کند و شرم ندارد
کفی و کتابی و حسد یعنی دو تنه هدم	یا بد که عدد و بیشتر از چار نباشد
رودی و سردمی و شرابی و کبابی	شرط است که ساقی بجز از یار نباشد
این دولت اگر دست دهد این بین را	با سپکش در دو جهان کار نباشد

هرزا ابوالحسن شیرازی

بت من بخت می ترسم که از اهل جنابا هستی / بگل بسیار میمانی مباد اهیو فابا هستی

ابوالقاسم خورازی

چند پیرمین کنی ابرو ستم آفاز کنی / خنده زین که گره از دل ما باز کنی

مولانا ابوالقاسم خورازی

شراب دادم شد چو میسر دادم به / چو می حرام گشت بجا حرام به

مرزا ابوالقاسم کابلی

چون سایه همزیم بهر چاروان شوی
شاید که رفته رفته بهما صبربان شوی

ابو حنیفه اسکافی

بجز راهی هم نشین بشاد بے و ناز
دهر در برنش شتاب کند +
هر کجا هستی بهنگ آرسے +
گر تو در غور و دلش درنگ آرسے

شیخ ابو علی سینا بلخی

بطعم تلخ چوند پدرو لیک مفید
حلالت گشته بفتوا می غفلت بگردانا +
پیش مبطل باطل به نژودانا حق +
حرام گشته با حکام شرع بر احمق

شفیعی اثر

اکنون که گفت نظری هست بانس
ای روزگار فرصتی ایمرگ حلتی

اشیرالدین اشیراسیاتی

کار از سمت بجان رسیده است
شادوم بعسم تو گر چه شادومی +
گویند نمیداند حال تو اشیران مبت
دین کار و با ستخوان رسیده است
در مذهب عاشقان حرام است
من صنعت او دانم میداند و میداند

اشیرالدین بهدانی

تا توانی نفسی بی می و معشوق مباح
می حرامست ولی اهل خرد و انسزد
که ترا حاصل عمر از دو جهان القدر است
ترک چیزیکه کیش عیب و هزارش نهر است

ظفر خان حسن

ز هر شکم جنگ و نی را در خردش آورده است
این سخن از پیر کنعانم بخاطر مانده است +
تو پرهن خون مینار را بچوش آورده است
دیدن روی عوینان چشم روشن میکند
رسوم دلبری آئین دل داری نمیدانے

مولانا حسنی

عشق باروی خراشیده پیران چاک
دست بر سینه زنان از پی تالوت من است

مولوی احمد علی احمد دہلوی	
بساتی بیابا جامی این لطف و جنت کجا	آشنا بہار و دیگر و اینجا بہار دیکر مست +
مرزا احمد قزوینی	
میسر کی شود وصل تو ای نامہ رہاں مارا	کہ از خویشاں ترا ہمست و از بیگانگان آرا
اختر	
تا ناز تو زہ کر دکا کے بکینے +	یک صید فیا سو در مانے بز مینے +
میر اختر می نودی	
ہلاکم میکندر عشق بازی رشک پروانہ	کہ گاہی جھتی برگرد مسر گردید نے دارد
اختر می کونابادی	
از ہجوم چند دور ویرانہ ما جا سنا ندید	آشناں آباد شد اختر کہ ما ہمچو استیم
ادانی خصمانی	
کشیدہ زمین میس آبدار کبیم +	مراہ تیغ مترسان کہ من ہلاک مینیم +
سومن ادانی نودی	
کہو تر بردوسولیش نامہ من چون کم یارب	کہ نتوانم ہا و گفتن سخنہا می زبانے را
فی الرویتور روزی کہ رہسم در چمن ہشتاد	دیوار بہ از سایہ کہ بر روی من ہشتاد
مرزا ابراہیم ادہم کاشی	
در سینہ و لم کم شدہ تخت بکہ بندم	غیر از تو درین خانہ کسے راہ نزار و
خدا کہ خوار می اہل و فاسخو استہ باشد	چرا تو خواستہ باشی خدا سخو استہ باشد
بہامی شارت ز شر مندگیسا +	اگر جان منیداشتم مردہ بودم + +
کس را نہ بینم روز غم جز سایہ و پیلو چوئی	انہم چون بینم سومی او گرداند از من روی تو
لطف علی بیک اوز	
من بیگناہم اول جرمی بگومی و آنکہ	خونم بر نیز کا شہر عذرمی بود جفا زا +
زادہ صنایع جهان گر خیرت نیست قدم نہ	در میگذرہ کار ند ز ہسہ جا خیر آسناہ

<p>قوت پروازم ای صیاد چون سوتی نیست بسر گل که دمید از گل مساب + برو صیادم ازین باغ و نه بی معری گل + شد آشکار ز کم ظرفی حریفان راز خوشم که غیر ترا در من سے نمود بمن + مرا عجب و ترا پیدا و داد و داد + آمد شب و وقت یارب آمد + به پیغمبی مرا به شب نشانی بزهر را به دلاگر شکوه از یارب امتحان کردی</p>	<p>آفتد ز نالم که موسی آشیان آرم ترا + خونیست چکیده از دل مساب در فضا دارم دور کنج قفس خواهم گفت دیگر نه پیر میخان هر چه گفت پنهان گفت گمانش آنکه ترا با من آشنائی نیست بهر کس هر چه باید داد دادند + یارب چکنم دیگر شب آمد + که از راه دیگر به جاری من پیر باشم آنکه روی غیر ازین کاری که اورا بگمان کردی</p>
---	--

مولانا اوزیری طوسی

<p>گر نقاب از روی جان بخش تو یکدم برفتند شدیم پر به صیادان و چشم اندازیم + شراب نوشتم و خود را گناه گار شناختم + ز بهول روز شمار اوزیری چه می ترسے</p>	<p>رحم مردن دیگر از اولاد آدم برفتند + که جسم ما بجز انان پارسان بخشند به از صلاح که خود را بنرگوار شناختم تو کیستی که دران روز در شمار آتے</p>
---	--

سراج الدین علیخان آرزو الکرآبادی

<p>دستم با خطر اب چو دل بوده ایم ما شیخ ز تار نخ جهان آگه ام + تند و پر شور و سپه مست ز کسار آمد</p>	<p>در هجر دور وصال نیاموده ایم ما کعبه تو کمنه صنم خانه ایست میباشان مژده که ابر آمد و بسیار آمد</p>
--	--

مولوی محمد ارشد ارشد اولوی

<p>دامن آگوده میسر می ز نزار مکند از راه این جهان نائل</p>	<p>پان کن دل ز گرد هستی هس هوشیار است به زمستی هس</p>
---	--

ارشد کاؤرونی

<p>ز بهر تلختر آبی نداشت جام سپهر</p>	<p>وگر نه دست قنار در گلوی ما میر خیرت</p>
---------------------------------------	--

میر غلام علی آزاد بلگرامی

<p>صبرم ارشاد شد البتہ شب بزم نوریم ہوا می گوید چہ جانا نہ نیست با اصناف باور نمود در حق من قول مدعی غافل تری از تو توان یافت در جهان رسید موسم گل راه گلستان سمرکن</p>	<p>می شناسد خوب مخلص صدق گفتار شما چه واقعه است کہ از باغبانہ پیدا کرد یک بار لازم است هزار و ہر و گفتار دیوانہ کہ کوسے ترا آرزو کند با چو گل زر کہ ترا هست صرف ساغر کن</p>
---	---

مفتی محمد صدر الدین خان از روه دہلوی

<p>ساقی بلبل لب مددی کن کہ می کم است بزم افروز شبستان نشدم آن شمع بجز وصال تو دیگر امید توان داشت آرزوہ زمین حال شب وصل چہ پرستی حسن کی را ہنر کافر و دین دار نبود صحبتی بود عجب و دوش میان من و یار عالمی کشتہ شد چشم تو ز نا زہمان باین تقوی درون میگرد آرزوہ را دیدم</p>	<p>ناخوش شتو سے زہیسی ناخوشام ما بخت خواجیدہ مر خاک نشدید انم سوخت اگر امید بہ بخشایش خداوند است نی دل خبرم داشت نہ از دل خبرم بود آفت سببہ بلانی بت و زنا رنبر و دلہ صد شکایت بلب و خست اظہار نبود صد قیامت شد و حسن تو در آغاز ہمان صراحی در نعل مینا کفت میانہ در پیلو</p>
--	--

امھی ہروی

میکنی جو رو جفا کرد و فامیگرے م تو چہ میکنی اسی شوخ و چیا میگرے

مرزا جلال الدین اسپر صفحانی

<p>بسکہ سے ترسم از جدائی ہا ناکند نصیحت ادب رنج خوشی جنایع دل را چہ گوئے منع محبت کند کسی کشم نبلہ روز ہر کہ پیش نمی روم</p>	<p>میگر یز م ز آشنائی ہا ہر سوا سے کہ فکر دیم جو اسپہ وارو گیرم کہ بشنود چہ نصیحت کند کسی دیگر چہ خاک بر سر طاقت کند کسی</p>
---	---

مرزا اسپر رازی

۱۰۱

قاصد در تیب بوده و من غافل از تریب	بی در مدعای خود اندر میانہ ساخت
اسیر قاضی اسیری	
قاصد در بختن کوشش بهانه ساخت	آخر باین بهانه دران کوی خانه ساخت
باین فریب که آئی برودن گرفتار است +	
حسین خان اسیری صفهائی	
گر شتم اینیکه گشاید پای بسته ما +	چه میکند به بال و پر شک ما
تا فلک کاری بکار من گذاشت +	ایچکس پارمی چو پار من گذاشت
اشرف حسین خان اشرف اله آبادی	
با سنج نمیرسد چو ز پاران رفت باز	انغان ما بشهر خونشان نمیرسد
ملا محمد سعید اشرف صفهائی	
از غافل هانی بی در بی نچو دیار من کنم	با به بخت خود زخم چندا نکدی دیار من کنم
شیخ مقیم الدین حسن اشرفی هم قندی	
چنان خواهسم که تا من زنده باشم	تو سلطان باشی و من بنده باشم
زبان آسب برین دل ورنه بینی +	که آتش در جبان افکندده باشم
چو رکن جو که این را شایم +	ناز کن ناز که آنرا شایم + +
محمد طاهر عنایت خان اشرفی	
از ما شکایت رگ کوی تو حجب نیست	از می زدوستان گلده دوستان بچاست
جاکت نراین اشکی کشمیری دهلوی	
روز محشر همه تانند به پیش حق و من +	در امنیت گیرم و هم پیش تو فریاد کنم
و صد که دمی و زلفی سوسی اشکی کنون	باز فرما چه گویم که دشمن شاکد کنم
عزیز محمد باقر صف شیرازی	
صبح وصل ترا شب آمد و نیست	شام هم بر ترا سحر چه علاج +
خواجہ اصغری بهروی	

تا بماند نسبت بسیار او در دل هر رسیده بود بلاستکی ولی بخیر گشت روزی هزار بار ترا یاد می کند شاید که یاد ما بفراموشی او رود که دامن گیر جانان من است این	قاتل من چشم می بندد و من بسمل مرا نرخیت ز روی و مقصد زدیگر گشت آنگس که یاد او نکنی در هزار سال چندان میشد امید که بیهوشی او رود مسوزای برق خارت تر تبسم را
---	--

اصلی شهید

که شود بلا می جانما بشما سپردم این را	چو بطلبیش بدیدم بخودم اهل دین را
---------------------------------------	----------------------------------

میر محمد و اصلی

که ستر با وفا بودی ترا من چو خاک کردم دل آتزمان ربود که نامهربان نبود	غایز ما مشتاق معشوق را بر ناز میدارد گویند دل بآن بت نامهربان مده
--	--

اختری نایبنا شهیری

من همین شرم ترا بر تو نگهبان کردم	خواه با اختری و خواه به بیگانه نشین
-----------------------------------	-------------------------------------

مولوی محمد سعید اعجاز

و که معامله با پیر میفروشش نمائند	کشیده ام ز جنون ساغر می که هوش نماند
-----------------------------------	--------------------------------------

ملا اعلی گل نوری

سبز شد دانه چو با خاک مری پیدا کرد	هر که شد خاک نشین برگ و بری پیدا کرد
------------------------------------	--------------------------------------

آفتابانی سماوی

می میم ازین غم که چرا بهترم امروز	بیماری من چون سبب پریش من شد
-----------------------------------	------------------------------

زین العابدین افسرین اصغری

که نخندت باره چند ریه با حل افتاد	ز کشتیم خبری نیست اینقدر دانم
-----------------------------------	-------------------------------

مشاه فقیر الد افقرین لاهوری

من بر دل و دل فدای من شد حلقه اشب بر دریا کس که بیان میزند	تا دل بتور بهنای من شده آفرین دستت که دامنگیر دآن بند قبا
---	--

نادر

<p>اگر روان شود فرمان روم که هر وقت که در ماه ندارد آفرین الا ترا رحمی بحال او +</p>	<p>خواججه حاصل صفا بانی</p>
<p>چندین نفس ز شوقی پال ویرم شکست آه از کجا نصیب من این اضطراب شد +</p>	<p>اقدسی شهیدی</p>
<p>که این صد البصدای جرس می ماند نیاساید فلک هرگز که من بیکدم نیاسودم به تبسم بنانی لب غنچه باز کردن +</p>	<p>بپای ناقه خروشان اول شکسته بر لعل است نیاسودم من از دور فلک یک قطره تابو و دم + ز غمت جهان چنان شد که صدای غم تو را ند</p>
<p>مرزا محمد اکبر قزوینی</p>	<p>چشمکشی ششدر و دل نشسته به</p>
<p>که گره وصل آید از جابر نخیزد و</p>	<p>آگهی ضیاطی روی</p>
<p>ندلبست را بلب کوزه تو انجم دیدن + کی باین محنت غمی روزه تو انجم دیدن +</p>	<p>ترا خشک لب از روزه تو انجم دیدن من که بیکدم تو انجم نیسم و پید ترا دیدم +</p>
<p>میر الهی همدانی</p>	<p>و بهر تمام آن کشد آفتون زمین که داشت شب که نم بر جگر داشت بی خواب بودم</p>
<p>انموده چند روز به پشت پد مرا + اشک را نیز فشر ویم در آب بودم +</p>	<p>مرزا امان الله افغانی</p>
<p>نومی بین این باغ را چه آهنگ است +</p>	<p>مرزا انبیا ز امید</p>
<p>مجنون جدا ملک شد و کوه کن جدا +</p>	<p>از یکا که بنده که تو کردی بکوه و دشت +</p>
<p>آغا زین العابدین کاشانی</p>	<p>من نسیکیم که در باغ و بهار از دست رفت شمشیر زین العابدین کاشانی بودیم بر دست شمشیر شمشیر +</p>
<p>یک بهشت آرزوی منی که یار از دست رفت قطع امید از تو از نیسا سخن شود + این نیز نصیب دشمنان شد +</p>	<p>شمشیر زین العابدین کاشانی بودیم بر دست شمشیر شمشیر +</p>

چون عیب تیر خورد و صیبا و از قضا آمد رفت قاصد که بر دنام مرا گفت خوش رفتن از قمر لبش آمدن از مهر بروز	من بیقرار و یار ز من بیست سار تر بودم این خطا از نامه سیاهی است که من میدانم عذر بدتر از گناهی است که من میدانم
---	---

مولانا امید می رازی

کاش گروون از سرم بیرون بر سو و آید خوش آنکه بنگر میان بناز باز کنی	یا مرا صبری و در چند آنکه استغنامی تو انظر در آن تن نازک کنی و ناز کنی
---	---

امیر بیگ صد نمائی

روز می شب بر م بسد اند و پینه سوز	شب راحت کفر با امید کدام روز
-----------------------------------	------------------------------

مواوی امین الدین امین و پهلوی

خسته قدم سالوس را ترک بگو ز ابدان	بیست خار کن رند قدح خوار باش
-----------------------------------	------------------------------

محمد امین نمان پیر جمله

افتاد و آگهی بظالم سم هست بیخ	اور با کسی خمی چسبانی فستم
-------------------------------	----------------------------

خواجہ محمد امین کوچ کاشی

مقدم بر خوش زبان می نشاند یار مجلس از آن و آنم نمان از دیده اختیار بیاشتم	آنکه گویم تر مسار از وضع خویش وز دو پر خیزم آنکه زین غم هر زمان سوز ز کیمش بار بیاشتم
--	--

النسی تر شستیری

باز این دل شکسته خیال وصال کرد	چیزی خیال کرد که نتوان خیال کرد
--------------------------------	---------------------------------

انشاء الله خان انشاء الله آبادی

می خردون و خوش ز لبش و تو به سخن تو به از همه کرده ام لیکن هنوز به حال انشا چه گوید کن پر سید به باز پر دور عیبه کار ساقی	این با همه در مشرب زندانه ضرورت خوش و میجا و ۱۵ م آگوده است سر بنگی زدیم که هیچ مهرس از ندیم مستم شراب نوار برده با
--	--

الغنیار می خمی

گاه نظاره باشدم از بیم خمی تو + چشمی بسوی مردم و چشمی بسوی تو +

مولوی انوار بھدانی

حاجی و طوف حرم ما و سر کوی دوست + کعبه کجا ما کعبه کعبه ما کوی دوست +

حکیم اوصد الدین النوری

از زور بدیدم آن پرے را + این رشک بشان آذرے را

ترسان ترسان بظن گفتم + آن مانیہ تا زود و دلبرے را +

بسر خدا بگو کرے + گفتا بندگانے انورے را +

انینسی شاعلو

مسا شفیقتہ وفا سے خوبشیم + ورنہ ز کہ دل نیتوان کنند +

وفا آموختی از ما بکار دیگران کردے + ریلو دی گوہری از ما شمار دیگران کردے

لالہ جنگل کشور اوج دہلوی

ببازار مشن نبروم زبان مشاع طاعت خود را + کہ می بینم گمان آنجا بهامی جنس عصیانرا

اوجی صفحہ نامی

قابل ماتم نیم اما بزعم آسمان + اگر ہمہ از گریہ شاد و لیت چشمی تر کنسید +

اوجی نظری

گم بنیو و آمدیم کوی تو دور نیست + فرصت نیافتیم کہ خود را خبر کنیم

شیخ اوصد می مرانی

از حسرت و جمال تو در چشم ما شفتان + چندان نظر نماز کہ بہر دیگر می کنند

خاکساران جہانرا بجزارت منگر + تو چہ دانی کہ درین گرد و سوار می باشد

من شوخا ہم بر و جان از دست دل + امی مسلمانان فغان از دست دل +

اہلی خراسانی

تا بوزن من آہستہ ز کوشش گذرا نیسد + چون نیست امیدم کہ بیایم دگر آہنجب +

یار ب ز کہ پرسم من بیدل خبر تو + چون ہر کہ بگو می تو را و دین خبر آید +

<p>ما نیم صد ملامت و از دور یک نگاه مرا گویند مشکلهای عشق از صبر بکشاید</p>	<p>آنم چو بنم گری سبب صد الم شکر مرا صبری اگر بودی گشتی کار من مشکل</p>
--	--

مولانا ابلی شیرازی

<p>امروز عیان شد که مذاهی سراسر با من ناچور رانند و خود از وفا طلب در وقت میکش مرا یازگرم و دانکیش عجب که شمع شبی در مرا سے من سوز و بی تو چو شمع کرده ام خنده و گریه کار خود خوش آنکه هست نشوی تا بهانه بر خیزد از درگ رقیبان تو خرم توان بود صد بار گراز جور تو ام خون زد و از دل چو یار زخت سفر نسبت من چکار کنم شرمند ز آسمان و زمین که بسرتو اکنون که تنها و بیست لطف از آزایی کن</p>	<p>بیچاره بهتر تو غلط و است گمانها یا تو که پاکدامنی صبر من از خدا طلب یا قدر می فزون بران تا نکند و اطلس من آن نیم که کسی از برای من سوز و خنده بهیست تو گریه بروز کار خود تو باشی و من و شرم از میان بر خیزد خورسند بمرگ همه عالم توان بود از در چو در آئی همه بیرون زد و از دل و داع علم کنم یا و داع یا رکنم تا که بسیمه افتم و تا که دعا کنم تلخی گو بسنگی بزین کنش کاره بکن</p>
--	---

ابی

<p>روز هجرت گفت بنمایم غم جان سوز را خسته بودم آمدی و ز لطف پسییدی مرا من بودم و رفیق که آمنه سلام کرد خوش آنکس که آنجا توبه خود چون کنم ظاهر بر دند قزار و خرد و صبر ز آسب خوش آنکه جان سپرد و وصل نگار خویش می شدم و در طلب او و نمی پرسیدم امروز شد از گشتنم غمگین دل خود را می او</p>	<p>دارم امید که نماید خدا آنروز راه گویندیدی مرا دیگر نمیدیدم راه هر دم ز غم که آه کرا احتسرام کرد مرا ساقی که میان گیر زنی و رگوار ریزد چنان شکن سنگدل عشوه گری چند زیکه بر زنه همچو نیاخت کار خویش شبر او ز کنی تا که نگاه و دیدم او در غم امروز من در غم شروای او</p>
--	---

سید احمد خان آہنی بلوی	
خاکم چو بگو بند بیدان قیامت +	اقتادہ بہر گوشہ دامان تو یا بند
آئینی اصفہانی	
میان مار سگ یار فرق بسیارست	یرا کہ ماسک او نیم داد سگ یارست
عبدالقادری بکاد	
بصیرا می جنون دیوانہ سامان عین دارد +	چونز کس چشم حیرانی چو گل چاک گریبانے
محمد شریف انیردی قزوینی	
ندارم سیر دوستی با کسی +	کہ از دوستان کشتہ باشد سبے
رفیع خان بڈل	
چہ نشاط باوہ بخشد بہن خراب بیٹو +	بدل گرفتہ ماند قدح شراب بیے تو
دل داشتیم دادیم جان بود عن کردیم	چیزیکہ یار خواهد صبرست و ماند از بیم
باقی خوزردہ کاشی	
ما چہ باشیم و چہ باشد دل غم پر در ما	کہ بپیریم و کسے گریہ کند پیر سیر ما +
مرعی گریہ بر پیش محسب ستم چہ باک +	آہ گریہ شیار سومی میفرودن آرد مرا
برون ہجاک حسرت و دیدار مشکلست	مردن در آرزوے تو بسیار شکلست
شب نالہ من گویش زو مرغ چمنست	بیچارہ گرفتار گرفتارے من شد
ماور خورند سخت وصل تو نیستم +	ما را برای خاطر ہجران گاہ دار
بسکہ اندیشہ آن خوسے تھکارہ کنم +	ہر زمان نامہ اندیشا کنم و پارہ کنم +
ز من شکستہ عجز می ز سر شاہ زندے	ز تو سنگدل گلابے ہزار ناز کردن
ملا عبدالمبانی تبریزی	
اخطار ہم نکلزارو کہ نشینم جائے +	انتظارت نکلزارو کہ زجا بر خیزم
اسی قدم نہادہ ہرگز از دل تلم برون	حیرتی دارم کہ چون در ہر ولی جا کردہ
مولانا بابائی ماورالنہری	

نہ جو ریش را بود جدی صمیم بود با بان + جو جو رست این که او دار و چه صبرست نیکم نام

حاجی امین اللهی قزوینی

فلک تلافی یک و بین تو متواند... هزار سال اگر فکرت مقام کند... صد شکایت ز تو ام در دل از بس خوب... چون نظر در تو فقد غیر دعا نتوان کرد

قاضی بدرالدین بدرچاچی

تیر ریشیا چنان مست شد از ساغر معرفت... کور اخبار میست که بر بام و در افتد

مرزا بدیع الزمان سنهرواری

خلد را از کف بمینای شرابے سیدم... گر بنانی داد آدم با بے بنیدم... دو شمش اندیشہ مرگ آمد و ہمش یا شد... یاد آن خواب گران کردم و بیدار شدم... بسک و یدم بکجا جانب او مہ... شد حیا باعث رسوائے من +

قاضی بدیع الزمان

ز تقافت نر نجسم کہ فریب و عدہ تو... و ہدم چنان تسلی کہ ترا خبر نباشد

بدیع تبریزی

مرا از جوانان شیرین شمائل... سجان منت مست آنچه کرد و مند با دل... کند منع ما شیخ شہراز جوانان +... چه گویم اورا کہ پیر سیت جاہل +

بدیع سمقندی

شبہ در خواب اورا بار قبیلان ہم سخن یدم... نہ بنیدم بچکس در خواب یار بچہ من یدم

چندر بہان بہمن لاہوری

بہ بین کرامت بتخانہ مرا سے شیخ... کہ چون خراب شود خانہ خدا اگر دو... مرادلی ست بکفر آشنا کہ چندین بار... کبھی ہر دم و بازش بر بہمن آوردم

میر عقیل تبریزی ہمدانی

ایکاش غم یار بازار فرود شدند... تا جان دہم آنجا کہ غم یار فرود شدند... رحمت بران بلبل نشوریدہ کہ گل را... بیند کہ بچینند و بازار فرود شدند

تذکرہ پارس

امیر حسن خان بسمل کاکورومی

اقتدر از دل صد باره نمانده است بجای | که با صباب توان رفته انشا کردن

رام کشن پنڈت بسمل دهلوی

مهرشک ویدہ غماز کشف رازم کرده | نقان کہ پرده زرد می غم تمان بر پشت

پنڈت گوری شکر بلبل لاهوری

گشت ویران خانه دیوانہ بہ بہ | ہر کجا ویرانہ آبا و شہد بہ بہ

کمال الدین بنائی بہری

فیت عیبر از تو مراد دل بی حاصل ماہ	گر چه حاصل نشد از تو مراد دل ماہ
ز مہر مہ آنکہ سنیہ کرد چشم یار مرا	چو چشم یار سنیہ کرد روزگار مرا +
کہ بر آشفست زلف یار مسزادہ	کہ بر آشفست روزگار مرا +
از خوردن می منع کنندم کہ حرامست	چیزیکہ درین شہر حرامست کدہ است
بیرون میاز خانہ کہ ذوق امید وصل	بہتر ز دیدن نیست کہ بیوشی آورد +
شدم تا شہرہ عشقت گریزم ہر کہ اینین	کہ می ترسم بقرب من آئی در خیال او

بہار الدین محمد بیای اکی

چون رفت دل گم شدہ ام گفت بہائے	خوش باش کہ من بتم و جان کہ من بتم
میکشد غیرت مرا گر دگیری آسے کشد	نانکہ می ترسم کہ در عشق تو باشا آو اد

حاجی بہرام بخارا کے

یک چشم زدن غافل از اناہ نباشم +

ترسم کہ نگاہ کند آگاہ نباشم +

میر عیبت الدین مخیر بلکہر اسے

مارا تمیز نیک و بدی نیست بی خبر +

میرزا عبدالقادر پیدل خلیفہ آبادی

بہرین از یاد و خوشی تن رستم بہ بہ	کہ فراموش کردہ است مرا +
استجا جواب نامہ عاشق تغافل نیست +	بیہودہ انتظا ر خیر سے بریم ماہ +

<p>در پامی فرودس و ابودا مسرور بدل گفتیم که ای شیوه دشوار است انجامش نشوی مگر سامان جنون بیدل + شکوه از زبان نمی آید که در اقلیم عشق اگر این است عیش خاک رس نیستی هم براد من نرسید + ای بر بزمی جیگر از کیش بید روی بهایش بان نامهربان یارب که خواهد گفت حال من چه مقدار خون در عدم خورده باشم +</p>	<p>از بید ماغ گفتیم فسردا نفس در خون طمپید و گفت پاسک آشنایما که اگر هیچ ندارم دل ویرانگی هست + رسم و آئین جفا خاصیت روی نکوست + زیبستی هم تنزل میتوان کرد + سرگ مرد آنزمان که من زادم + پیش ازین ما هم بت نامهربانگی داشتیم + زیادش رفته ام چند آنکه از هر دل فراموشتم + که بر خاکم آئی و من مرده باشم +</p>
<p>بیختم بیالی</p>	
<p>در قصای عشق جانان بوالهوس با بلیست</p>	<p>بر سر می شایسته سنگ و سزای وارثیت</p>
<p>پیر تو می شیرازی</p>	
<p>مرا بجز رجوتی جفا چه فایده دارد</p>	<p>کنون که جان لبب آمد و قاجه فایده دارد</p>
<p>پور حسن اسفرائی</p>	
<p>روزر روشن چو غمی نیم ایاه رخت + چون حذاروی نکودرد جهان آرد دوست</p>	<p>شب تاریک ستاره شمارم چکنم + منگه پور حسن ام دوست ندارم چکنم +</p>
<p>شرف الدین عینیان پیام</p>	
<p>چون نسیم که باغچه می شود گستاخ + ناله می تقدیر گوشش بفریاد من است</p>	<p>بزور بوسه کشایم دهان تنگ ترا میطپید دل شاید آن بی رحم در یاد من است</p>
<p>میر محمد تاجی شیرازی</p>	
<p>دمی کسی گفت یارت اینجبا بود</p>	<p>گفتم ایوا سے من کجا بودم</p>
<p>مرزا محمد حسن تاثیر</p>	
<p>ماکل ترا بغیر نخوابم و گرنه من + +</p>	<p>بیزارم از کسی که دلش ماکل تو نیست</p>

محمد اکرم صاحب پنجابی	
سمر کہ چون دل زارم شکستی	شب ان عہد ہی کہ با من بستہ بودی
با من زدوی چہستی از بر من	بگر عہد ہی دشمن بستہ بودے
جلی کاشی	
تو گتے باوہ و کبھی آہ	اشق انجا بلند و دو و ایجا
تنہا ہمیں نفس نہ ز شو تم دریدہ جیب	چندین ہزار چشم براہ است دام را
رفتہ ہست ز پیدا تو جو رفلک از یادہ	مرہم شدہ داغ نو ما داغ کهن را
غلام علی رضا صاحبی شیراز سے	
در قطرہ نظرہ خودم پیکان آبدارست	چون استخوان کہ نہمان دروانہ انارست
میرزا ابوتراب تراب	
نکحت گل رسا نذر پیغامے	بید باغے نذا و اسچ جو آب
تسلیمی کاشی	
گویند باری شدو گل آمد و می رفت	بابی تو نذا نیم کہ کے آمد کے رفت
مرزا اکبر علی شیبی کاشی	
مست آنچنان فونشست کہ گوید بروز حشر	من کیستم شہا چہ کسا نید این چہ حاجت
بسگ یا اگر نسبت اعنا کینسم	این جفا نیکت کہ نسبت بسگ یا کینم
منشی بہر گوپال قفہ سکندر آبادی	
اسی نالہ سوئی چرخ مرو کرو مرو کرو	با پیر تیز مید سر از ار جو انان
دل کہ با مرگ آشنائی داشتہ ہست	زندگانی جاودانی می کنست
آغا تقی صفہانی	
بیچرم عذر جرم گفتن گناہ من	با صد گنہ قصاص نکر دن گناہ کیست
امیر تقی درکافی	
لطف با عنبر غایتی دارو	جو رہا مانسا تپتے دارو

گوش بر حرف مد سے تا چند ۱۱۱
بہ کہ بنی حکایتے دارد + +

فتی الدین محمد مشہور بہ لفظی اوحدی

گر بجز غم بسینہ در آید چنین بکوشش +
باید چو ابرم از ہمہ اعصا کریتن ۱۱۱

عبدالرحمن تمنایوری

این قدر آشفتنگی ہر دم چرا بودی مرا
آشنا گران بت نا آشنا بودے مرا

مرزا ابوالحسن تمنای شیرازی

حیات جاودان بخشید بعاشق چشم شد ایست
ز فتنن باز دارد و عمر را اثر گان گیرایش

حکیم مرزا محمد سعید بیہ نام تمنای سیسی

<p>مشغول خویش کردہ ام از بس زمانہ را امروز عجب مضطربم بے سببی نیست نالہ عاشق بگوش مرد مہینسا ۱۱۱ میخواہد آن نگار کہ دشنام سر کند خوشتم بیکسی خوشیتن کہ بعد از من + زیبوشی نمیدانم کہ من بد میکنم یا تو + گفتم کہ چہ شد شیشہ دل گفت لنگم ہر چہ بود و ہر چہ بہت از عالم ما دم حکیم</p>	<p>نگذاشتم کہ غیر تماشا کند ترا + گراو بسر وقت من آید عجبی نیست ۱۱۱ بانگ مسلمانے دو یا رفرتنگ مست نزدیک شد با من کہ دما ہم اثر کند کسی ز قاتل من خون بہا نخے خواہد + تو با اختیار در صلحے و من با خویش در جنگم گفتم کہ چرا خندہ زنان گفت کہ مستم + یا خراب چشم او شد یا خراب چشم من</p>
--	---

فخر الدین ثابت تقرتی

چارہ مرگ مست اگر کار بنا کس افتد
مشکل این مست کہ کارم یکسی افتادہ است

میر محمد افضل ثابت الہ آبادی

<p>باوصف آنکہ دختر ز سنگ دل بنود + سخت بدگر برد از کو تیاوم سوئی بہت نمیخواہد کہ من مخصوص لغتہای غم باشم</p>	<p>در حیرتم کہ تو بہستان چہ سان شکست پرستم از جو کہ آن سایہ دیوار کجاست چو گویم در دزل با او نصیب دشمنان گوید</p>
--	---

میر محمد عظیم ثابت دہلوی

دل را نوید آمدن او نسید هم با آنکه همه عمر نرفتم ز در او +	تو رسم بحال خود نگذار و دیگر مرا پرسد ز من از ناز ترا خانه که نام هست
---	--

مرزا عاشق بیگ ثنائی بدخشان دهلوی

از جفا می تو خزان بر سر باغم زده اند	از ستمهای تو دامن بچراغم زده اند
--------------------------------------	----------------------------------

خواجہ حسین ثنائی مستندی

خوشا خجالت آن عاشقی که در شب هجره زمان بجهر و گیتی دشمن و دلدار مستغنی + خوش آنکه سوی من از ناز یک نظر دیدی	بجز لبش آبی و او شمر سار بر خیزد + مرا بر آرزوهای ثنائی خنده می آید باین بهانه که نشناختم و گردیدے +
---	--

مولانا نور الدین محمد عبد الرحمن جامی

رحمی بد خدا یا آن نازنین جوان را + آنکه از حلقه زر گوشت گرانست او را دل رفت و نشان ز هر که پر سپیم + دشنامی از زبانت باشد مرا و جاسم گفتنی شبی خواب تو آیم و لے چه سود زیستم با تو سپر مباد و مباد + تو بزرگم کردم و آمد بهار + من نمیکویم تو کردی چاک با در جان من عیادت میکنند بیمار خود را + دل ز خوبان نکشد جز سوی آن سرو بلند من نه آنم که کسی پیش تو گوید سخنم + چون از تصور ناویدنش حسین میرم + خوش آنکه وزیکه گفتی با رقیبان چون مراد من و روانم که دل از وی بچین بستانم +	یا طاعتی و صبری این پیر نا توان را چه غم از ناله خونین جگر است او را سوے تو و بد سراغ مارا + یا از زبان آنکس که گوید از زبانت چون من بجز خویش ندانم که خواجہ چیت بے تو اگر زیستم آرزوست + ساقی تو به شکرتم آرزوست + جان من هر کس که بنید اند اینها کاکیت مرا این آرزو بسیار کرده است وہ کہ خون شد جگرم زمین دل شواپند بہ تسکین دل من سخن میگویند نغوز باشد اگر روسے در نقاب کشد کہ این مسکین بکوی ما چرا بسیار میگردد او در اندیشه که جانوا چه آئین پیرو +
---	---

گفتم از تو بروم هر دم کم از صد غم مباد +
 آه ازان شوخ که بر هر صبر ایستد که روم
 آن سوخته یافت لذت عشق هله
 آئینه بیزاری دل میکنی انگار بیبا +
 و دیدم تیاورفت ز دست اختیار دل
 هستم ز جان غلامت اما اگر نیز پاچم +
 گفتم شکسته دل جامی بشو که گفت هله
 سر بر انومی غم مانده و خلقی بگن هله
 و عده که آمدن بد غصه میسر پس مرا +
 گفتش جامی اسیرت گفت آگم هله
 گفتی که بجان عاشق من بودی ازین پیش
 گر چه بر دل ز غم عشق تو باری دارم +
 نه زهد آمد مرا غم ز غم عشرت اندیشان
 خویش را شهره لبش و گران میسازم +
 در ره میگذره آن بیکه شوی خاک ایدان
 من و فکر تو چه بنیم بجال و گران هله +
 غیر تم با تو چنانست که گرد دست و پذیر
 روی بر تابی ز من هر که که بنیم سوی تو
 گر بختا نگه کنم یکسر بویستو تو هله
 سر بر نشان پایش نهادم بشو که گفت +
 من چنانم ز بید نه که مهر س +

زیر لب خندید و گفت آن پیش باد و کم مباد
 بهر محرومی من از ره و دیگر گذر و هله
 از وصل نشان ندید و جان داد
 گوش بر سینه من نه بشنو زاری دل
 آرمی ز دست دیده خرابست کار دل
 صد بار رفت و رفتی بگر نیزم و بسپایم +
 آخر چه شد نه جامه صغ شکسته ایچم +
 که چرا ایشان گزاندیشه کار سے دارم
 بر سیر آن نزون کن محنت انتظار رسم +
 لیک به طعن بدگویان تما فل میسکنم +
 داد که هانم من ازین پیش کنون رسم +
 بعدا کج که باری چه تو یار سے دارم
 غم خود دور میدارم ز غم عشرت ایشان
 تا ندانند حدیث من و تو بخین بران +
 نشاید آن هست بدین سو گذر و جبر نشان
 هم خیال تو مرا بیکه وصال و گران +
 نگذارم که در آئے بجیال و گران
 حیث میداری که افتند چشم من بر روی تو
 باد برین گنه مرادوی سیر چه مو سے تو
 جامے پر وجه در پے نامر نهاد +
 تا تو در دل بر سے چنین شده +

مولانا محمد جامی اللہی

عم زمانه که در هیچ سینه جسا گذاشت زمین سینه ما گرم بود و پا نگذاشت

تقداری

دی ماه را بر وی تو لطفی کرده ام + امروز سر زبیرم تو بالا میکنی +

خواجہ جلال الدین محمد جلالی اردستانی

از ان مردم که جان دیگر اے + بجان دیگران چون زنده باشم

جمال الدین عبدالرزاق بهمنی

زاد پرورد که هست مرا با بتان شهر +	آن حالتیکه هست ترا با خدا می خویش
مردمی بدگذشت از چرخ و امروز +	زدی بدتر گذشت امی و ای فردا
بشرط آن دلم در کوه او شهر +	که تا جان بر نیاید بر نیاید +
چینت کز نیکوئی که نیست ترا +	اید ریغ گرت و فایو دسے
وامی بر ما شفتان پیساره بهن +	اگر این حسن برایت بودے +

مولانا فضل شہ جمالی دہلوی

آن جفا کار دل آزار جگر خوار جهان +	گر چه کافر نتوان گفت مسلم بن اہمیت
این سطر مو جہا کہ بد ریائوشته اند +	مضمون گریہ ایست کہ از ما نوشته اند
ما را از خاک کویت پیرا ہنی ست بر تن +	اتھم ز آب ویدہ صد چاک تا بدامن
زلف نگار و تو بہ ما و سر رقیب +	این ہر سہ را کہ نام شنیدی شکستہ بہ

میر ابو طالب جناب

اسیر بی تویم بیکس زارم گرفتارم +	بجون غلطیدہ اشکم چشم افتادہ یارم
سخن در پرودہ تاکہ ہر چہ باو ابا ویکویم	گر فتارم گرفتارم گرفتارم گرفتارم

محمد نظام حسین بجاہی

بر آن سرم کہ در بکے نیا ویزم + امید لطفت زیاران روزگار غلط +

جواہر سنگہ جوہر لکنوی

و صلت ذوق بوس و کناری غنیمت ست	نقلی و بادہ و بہاری غنیمت ست +
ساقی بیایا کہ و ما دم و شرح ز نیم ہن +	ابری و گلشنی و بہاری غنیمت ست

جہانگیر پادشاہ

جام سے راہ رخ گلزار حرمی بایک کشیدہ، اہر بسیار است و می بسیار می بایک کشیدہ

ہدایت اللہ حاکم کاشانی

فتادہ از نظر ہر کہ بود در عالم + ہنوز چشم بداندیش در مقامی من مست +
چون ز اینجا نگر و جانب یوسف گوید + در ازل دیدہ یعقوب چرا کور نبود +
چو در محشر بہ پسندت کہ حاتم را چرکشتی + سیرت گروم چہ خواہی گفت تا منم ہمان گویم

آغا باوکار حاجب سیرازی

دلم ز داغ تو می سوزد از کہ شکوہ کنم + بچاند آتش از شمع محفل افتادہ است

حافظ حاجی بیک فروری

با با تو خور وہ ایم می ولی تو کی خوریم + خون جگر خوریم اگر بے تو سے خوریم

خواجہ حاجی محمد سمرقندی

از شوق شکر کس تو کہ مستیم مست از وہ + چندان کہ لیت دیدہ کہ کشستم مست از وہ

حاجی محمد حاجی گیلانی

بغیر از نیکہ بیامی نمی رودیم از خویش + از مانہ راہ گریز و گریز با گلزار اشت
بیگانگی بطنیتش از بس سر شتر اند + ہر کس با دنگہ کند از خویش میرود

حکیم حاقق

دلم بہ ہر کسلی میکشود جاقق + ہمارو دیدم و گل دیدم و خزان دیدم

خواجہ شمس الدین محمد حافظ شیرازی

امسا کش دو گیتی تفسیر این دو حضرت است
من از آن حسن روز افزون کیست و داشتہ است
یار با این با کہ تو ان گفت کہ آن سنگین دل
صفت با اتفاق ملاحظہ جان گرفت
درین زمانہ رضی کہ خالی از خلل است
بیز بود و داشت ہر خدشتہ کہ کہ وہ

باد و ستان تملط با دشمنان مدارا
کہ عشق از پرتو عصمت برون آرد لچارا
گشت ما را دویم عیسی مریم با دوست
آرمی با اتفاق جہان میتوان گرفت
صراحی می آب و سفینہ نخل مست +
بار بہ سپاہ کس را محمد و عم بی عنایت

جنال بلبل اگر با منت سر باریست +
 امی نازنین لیسر تو چه زده بگر فخته +
 مصلحت نیست که از پرده پردن افتد ز +
 حدیث روز قیامت که گفت و اعظم شهر +
 فقیه مدرسه وی سبب بود و فتوی و او +
 آنگاه خاک را بنظر کیمیا کنند +
 جنگ افتاد و دولت همه را عذر بنه +
 عیب می چنگ بفتی هنرش نیز بگرس +
 ز ابد از حلقه گردان بسلاست بگذر +
 مقام اصلی را گوشه خرابات است +
 نه هر که چهره برافزودت دلبری وانند +
 بس تجربه بگردیم درین دیر خرابات +
 خوش است مجلس اگر یار یار من باشد +
 من آن کلین سلیمان هیچ نتانم +
 عشق میوزم و امید که این فن شریف +
 بر سر قربت ما چون گذری همت خواه +
 در نماز چشم ابروی تو تا یاد آمد +
 فزوه آید که مسیحا نفسی می آید +
 من از بیگانگان هرگز نشناختم +
 که بود و عیب بیجان در رسم بار و کرد +
 بیغمم تو به سحر گفته است تار و کرم +
 سخن در دست بگویم نمیشناختم و یاد +
 روز عید است و من اهر روز وین در بر +

که ما و عاشق زار سیم و کار ما زاریست +
 کت خون ما حلال تر از شیر بادوست +
 در نه و در مجلس زندان خبری نیست که +
 کنایه است که از روزگار بجان گفت +
 که می حرام ولی به زمان اوقاف است +
 آیا بود که گوشه چشمی با کنند +
 چون ندیدند حقیقت ره افسانه زدند +
 لفظی حکمت کن از پردن عامی چند +
 تا خرابت کنند صحبت بد نامی چند +
 خدا سن خیر و یاد آنگه این عمارت کرد +
 نه هر که آینه سازد سنگ دری وانند +
 باور و کشتان هر که در افتاد بر افتاد +
 نه من بسوزم و او شمع انجمن باشد +
 که گاه گاه برود دست ابرین باشد +
 چون هنرهای و اگر موجب حرام نشود +
 که زیارت که زندان جهان خواهد بود +
 حالتی رفت که معراب بفریاد آمد +
 که بد انفس خوشش بودی کسی می آید +
 که با من هر چه که دان آشنا کرد +
 سیز از خدمت زندان کنم کار و کرد +
 بهار تو به شکن میسد چه چاره کنم +
 که می خورند حرفیان و من نظاره کنم +
 که در هم حاصل می روی روز و ما غمگیرم +

قد پاریسی

<p>فران بیامی که معاد نیست نیست او + وین دفترتی معنی غرق می ناب او لے مارا چگونہ زینید دعوی بے گنا ہے خرقة جائی گرد بادہ و دفتر جائے + بر در میکده بادونے ترسائے آہ اگر ازیے امر و زب و دفترائے</p>	<p>بر آستانہ میخانہ گر سرے سینی این خرقة کہ من دارم در بہن شہر پاولی چائیکہ برق عصیان ہوا دم صفی زدہ در ہمہ دیر مغان نیست چو من شہید آئے این حدیثم چہ خوش آمد کہ سحر کہ میگفت کہ مسلمانن ہمین ست کہ حافظ دارد</p>
--	--

حکیم بیگ خان عالم لاہوری

<p>بر کر این گرم نام ترا میگیرد + بر گر دست چہ را نگردم + +</p>	<p>تعمت و زومی دل بکہ بندم آخرد + سر گشایی بظالم ہست ہست</p>
--	---

عبداللہ حالی صفا سانی

<p>ترا با یک جہان عاشق سرو کارست میدم</p>	<p>تغافل کردنت را عذر بسیارست میدم</p>
---	--

مولوی الطاف حسین حالی پانی پتی

<p>فریاد کہ این پرو گیان پر وہ در انند وز ناز واد افتنہ صاحب نظر انند عمر ابر ما دلفصیب و گرا نند ہنہ صد تیر خطا کردہ و از ول گزرا نند ز نہا رازین قوم کہ پر فتنہ گرا نند دیوانہ و لائیکہ ز خود بچینہ بر انند این جوان روزی شکار خوشین خج اہدش دیر با او ہنشین و ہم سخن خوا ہدش</p>	<p>بر رخ بر رخ افکنند و ہر سو نگر انند از زلف و رخ آشوب دل بوا ہوسانند جان دارومی عشاق و بجام دل اغیار صد حرف غلط گفتہ بہ خاطر نہ نشانند سازند و بسوزند و گرا نند و رہا نند امید کہ از راز خبر داشتہ باشند صید نا افکنندہ محمودست و بازومی خودست دوست پر تکمین و حالی از ادب بسیار دور</p>
--	---

قاسم بیگ حالی طہراتی

<p>راحتی نیست در آستانہ کہ بیبارمی است کہ آنرا بر وہ باشد امتداد ہجر از یادت</p>	<p>چون نالم کہ درین سینہ دل زار می ہمین روز جہانی و عدہ ہا کردی دیتیرم</p>
---	---

تقدیر پائی

جانے

اگر بیمار من از من کسی دعا برساند + دعا کنم کہ خدائیش مہدعا برساند +

ملا علی جاوید پاتہ زہد رانی

بر فرارم کاشکے بعد از ہلاکم بگذرد + اگر زخوتم بگذرد بار می بجا کم بگذرد +

ایراہیم مزانی صفوی جاجھی

تا کی از وعدہ و صلعم وہی الیشوخ فریب
گفتی کہ چرا جاہی سکین شدہ خاموش
نہ پنداری کہ چشمش رسم عیاری نمیداند
شنیدم کہ چشم تو دار دگر ندے +
این سخن را بوسی گو کہ ترا نشناسد
زہد پرس کہ شاید سخنی داشته باشد
نماید آشنان خود را کہ پنداری نمی داند
ہمانا کہ افتادہ ہر در و مندے +

ناو الملک میر حیدری دہلوی

حسن بتان کعبہ ایست عشق بیابان او + سر زنش ناکسان خار مشیلان او +

جدائی ساوچی

رہو دصیر دل جان ز تن جدائے تو
گیرم کہ تو بہ از می گلگون کندہ کسی
جدائے تو چہا کہ دبا جدائے تو
با آن دو لعل تو بہ شکن چون کند کسی

اعامون جبرئیل کاشی

در مصر ولم یوسفے آسودہ کہ ہرگز
یعقوب نذیرہ است و زلیخا شنیدہ است

خدیجی

من ان نیم کہ بقاصد ہم نشانہ خویش
کہ سازدش ز پی مدعا بہانہ خویش

جزوی

ما شق وید نام اگر گشتم ولم باری خوشست
عاشقی بدنامی دار ولی کاری خوشست

مرزا جعفر قزوینی محاطب اصف خان

خوشی بدشمنی جعفرے ولی او بسم +
ز بدگانی او یافتم کہ عاشق را + +
پاین خوشست کہ همچون تو دشمنی دارد
ز جور تا کشد ترک امتحان کند +

میر محمد جعفر جعفری تبریزی	
روشن از من بی سبب در بزم تجیدین چه بود مردمان از رون من گریز و ت با رقیب + گر ترا میلی نبود ای سر دکایم از پریت +	این عتاب الوده هر دم سو می من بدین چه بود راز دل گفتن بس که گوشی و خندیدن چه بود آن خرامیدن بنام و باز پس دیدن چه بود
جعفری ساوچی	
حرف دشمن مشغولین کش دوست کش + ظلم از حد بهر امروز که فردا باج هست +	
خواججه جلال درگانی	
که هر زلف چه بر بام آسمان شگفتی به ستاره را نیز بین بوس خویش باز آری	
مولانا جلال الدین رومی	
بر و پیاپی حریفان بکشید یا رمارا اگر او بوعده گوید که دم و گریباید + گفتار ناز بیش مر سخنان مرا برو خیاط روزگار به بالا سے پیچس + ایستاد و ندرکی یار جفا کارش ده + چند روزی ز پے تجربہ بیمارش کن + تا هر اند که شب با بچه سان میگند زو + آنکه فریده سے نگر می جمال خود +	من او را دید حالمی صم گریز پارا + مخو زید مکر او را بفر پید او شمارا + آن گفتنت که بین من سجانم آرزوست پیرا منی نزدخت که آخر قبا نگر و + قطع دل به عشو گرمی سر کش خود خوارش ده با طبیان دنا پیشه سرو کارش ده در عشقش ده و عشقش ده و بسیارش ده در پس پرده رفته پرده من دریده
جلال الدین محمد البرکات شاه پادشاه دہلی	
دوشینہ بکوی میفرودشان + اکفون ز حصار سر گراختم +	پیمانہ سے بزر خبریدم + زر دادم و درد سر خبریدم
سید جلال الدین عصفری رومی	
از دوست بد دشمن خوان بر و شکایت + سو فتنہ بہر درت شب بہر شب میگرایت	از دوست جفا بہ کہ ز اعجاز حمایت ایمہ ناصران هیچ گفتنی کہ کیست +

د

در عاشق ز بهر چه تنگم که با دلم + چه خوش باشد دور و زوی یا لگه راه سفر گیر و از کرده کس نخل نشود روز باز خاست گفتم که کنم فکری دل حالتی آن خست +	هجران نگر و آنچه امید وصال کرد + که تا باز آمدن هر یو الهوس بار و گریه گر پرسش گناه ز من ابتدا کنند + او جان نغمت داد تو فکر و گریه کن +
---	---

هرزاج حبیب الله سنه واری

بعد عمری که نگاهای جانب من میکنند + گرم ساز و تار قتیان را بجز خوشبختی +	صدنگه بهر تلی سوی دشمن میکنند بی سبب اظهار رخسار هر دم از من میکنند
---	--

تقی الدین محمد حریفی صفتیانی

صرا بر ساده لوحیامی حریفی خنده می آید عینی که مرگ دشمن دارم این است + بزار لطف اگر بر زمان کنی با من + می نشینم می شکیم میگذارم میروم گوشه کو که بچام دل خود و یکساعت + تو شرط یاری و رسم وفاداری نمیدارنی	که عاشق گشت چشم حمت از یار هم دارد که ترسیم و رسم او مرده باشد نظر بر که کنی چشم من بر آن باشد احضار ابله میکنم اما که پروا میکند گریه سرو هم و پیر سینه پاره کنم + همین دل میتوانی بر دو دل داری نمیدارنی
---	---

حریفی سادگی

جنون دار و من سرگشته را در کوه و ماسونی	که هر سنگی است فریادی بر خاریست بچونستی
---	---

حریفی ترشیزی

کسی که پیش تو اظهار آشنائی کرده + تمام عمرم گم کرده و من همان عاشق +	ترا بد شنیده خویش ز مناسی کرده + بیک نگه که در آغاز دلربایی کرد
---	--

شیخ محمد علی حریفی لاهیجی

ز بهر آن ویدر ام حالی که کافر از اجن بنید بزرگی سخن اینها بجز یعنی است که فمده بود از کوی غم آزار حریفی که شنیدس	حدا که تاه سازد عمر ایام جدایی را با هر که که عودده داشت با داشت + نالیدن دل بود بنامم چه بلا داشت +
--	--

دلش بکوی او شدم از شک بدگان
 محبتم بذلت کرد گوئی اثر رسد
 جان رفت و سرگرتی نازت چنانکه بود
 یارب چه علاجست پریشانی دل را
 تو آمدی و من از خویش منفعل ماندم
 گر ضرورت نکشد کلفت هم صحبتیم
 لببت اکنون بفسون می برد از خویش مرا
 بهین جرم که از کوی تو دور افتادم
 فرمان ترا هر چه بود میکنم امسا
 ایو امی براسیر می کنز یاد رفته باشد
 شادم که از رقیبان دامن کشان گذشتی
 ز بهر غم بچیز تو بجان کار گرفتاد
 میگویم و میگویم میگویم و میگویم
 چه شمع آئین افروز کفر و ایمان باش
 کجا دامن وصال کجا به
 پیرمغان اشارتم کرده بغسل توبه
 بخل کردم اگر خون من از میگانه می ریزی
 من نه حریت و عده ام طاقت انتظار کو
 یکی دو کرده غم زان فریب و عده تو
 پیدا بود از لعل تو پیمانه کشیها
 که این دست خالی داشتم تا سحر کردم
 سربازان من از ترتم دامن کشان گذرد

رنگ شکسته نمی باستاب و است
 ز البقات نمان تو اینچنین پیدا است
 دل خون شد و غرور کماست بهانکه است
 ز لعلش بکفت و خاطر مایوس همانست
 ستار راه تو جان و اشتم حیا نگذاشت
 مگر عجز مرا عرض تمنای هست
 در نه این باه بجام و گرانست که بود
 ترک عاشق کشتی و منع جفا نتوان کرد
 من صبر بجز آن نتوانم چه توان کرد
 در دام مانده باشم صیبا و رفته باشد
 گوشت خاک ما هم بر باد رفته باشد
 امید وصال تو بعبس و گرفتار
 بی یار نباید شد لب یار نباید شد
 بدعای دل کافر و مسلمان باش
 دست ما و در از دست عشق
 سخت حریت میکرده جام شراب بر سرم
 که پاس آشنائی میر تو دشواریست صیدانه
 تا با جل سپارش جان امید واره کو
 بلا می بپر کی ز در انتظار سیکه
 امی عهد شکن بر حرم جان که بود
 که دستنی برین ساغر بود و ذر و دست صبر بودی
 سب و اغافل از خاکم بر آرزو دست

سید حسن حسینی استرآبادی

توان بهر تو آسان وداع جهان کردن	دلی وداع تو آسان نمیتوان کردن +
چو برون روم ز بزمش غم این کند بلام	که ز سبتم مبادا ای کشیده باشد
میرزا سلیمان حسابی	
بجانم ای روم و این کنم بهانه خویش +	که هست بودم و کردم گمان خانه خویش
میرزا سلیمان حسابی	
بمچوئی در غم او چه کار می دارم +	که اینا کم نمی نیست که در وی دارم +
نواب محمد مصطفی خان حسینی دابوی	

تندید از ریاکر و وی شکر شهر بار در عشق نوجوانی از دین دول کند شیتیم این لاله که رست از گل مساجد صرفه چو کند بجز از غم عذر فارغ است و غم که بهر شیوه دلم میرود از دست + بر طسره که پر شلن چسب نازک تو بدگانی در بهلوی تو خوش چشمی + فکندیده هست سپهرم به بندرمیاد حیرتم گشت که بهر غم چنان میکشدم او جویش از سر که رست و دل من خورسند بهلوی نشیر به برضش نغم جامی که نیست + خانم لیسبه که عاشق کار از آورده ام +	امروز ساغرمی خور ویم آشکارا از ما سلام گوید پیران پارسار واغنی است که بود در دل مساجد شاد و بیچ می شود طبع و فاسد است ما دیگر نشا سیم که چه لطفت و چه عقاب است آخسرد و لم شکسته تر نیست + + نگه بروی تو زین روی مشکل فتاده است که گاه دام گستره و زور کین نه نشست آنکه در دست نه تیری نه گمانی دارد که سخنهاست هر آنکه جو اسپه دارد چشم آنم که نگاه غلط انداز کند را از آنجا با قیاس بخلوت چهارده +
--	--

لاشکر پاریسی

بیم

<p>کسی در صحن مسجد گاه در میانها افتتم ایک تلخ از سخن تلخ تو شد عیش مرا +</p>	<p>مهرشور دیده دارم بهر جانمی زیبا افتسم میتوانے کہ تلافی بشکر خند کنے +</p>
<p>خواجہ حسن دهلوی</p>	
<p>چو منت مینهد بر من موذن + گفتی کہ چرا جدائے از من + گل برگ نریزد چو تو آئے بتما شاه من خطائے نکرده ام لیکن + گفتی کہ بخواب اندر جهان شو مت کیشب گفتی کہ چرا حال دل خویش نگونسائے من بودم در غمی و حمد یفید و سرودے</p>	<p>مرا صرخ سحر بیدار کرده است + این افلاک است از حسن نیست + بیمار نیرد چو تو آئے بعیادت + خوی بدر اہبانہ بسیار است + اما تو کجا آئی چون خواب نغے آید من خود کتم آغاز بہ پایان کہ رساند + عمر را کہ خبر کرد و بلا را کہ نشان داد</p>
<p>قاضی حسن قزوینی</p>	
<p>نہ چہ سستی نہ نگہ کردنی نہ دشنامے</p>	<p>کسی چنین بر جانان خویش خوار مباد</p>
<p>مرزا ابوالحسن نراقی</p>	
<p>نگہم حال دل از حال من گویند باشد بیرم غیر از ان میروم کہ آن بد خو + نخستینا ہم کسی خبر من بیارتن سخن گوید + تو صرا سوزی و من سوزم ازین غم کہ مباد چو بگاشن رفتہ بلبلش بضر باد آسوده + تو ہم این الفت کہ دار و پاگہ جان و ستم</p>	<p>بہ بید روان بیان در دل درومی گریباش ہر بہ بنید و بے اختیار بہر خیر و اگر چہ قاصد من باشد و پیغام من گوید با و پیرون برو از کوی تو خاکستر من + کا نگہ گل را بیوفانی میدہد یاد آسوده در قیامت نیز گذار و کہ گیرم دامنے</p>
<p>حسن بیگ مشہور بسیک لوند</p>	
<p>سحر آدم کیویت بشکار رفتہ بودے</p>	<p>تو کہ سگ نیر و بودی بیکار رفتہ بودے</p>
<p>حسن خان شاملو</p>	
<p>ہر دی لالہ و گل خواستم کہ سے نوشتم +</p>	<p>ز شیشہ تا بقدح ریختم بہار گذشت +</p>

سنگان

سلطان حسین میرزا حسینی گورگانی

جانا جفا براسه وفا میباشیم مسا + ترک وفا بلکن که جفا میباشیم مسا +

حسین شهیدی

بایقوت باللب تو دم از رنگ میسزند این خون گرفتارین که بسر سنگ میسزند

میرزا حسینی

موی سرگردم سفید و بیج کارم سر شد دست و پایی میسزیم اکنون که آب از سر گذشت

میرزا علی محمد حسینی

نمیگویم دلم او دار و اما این تدر که گویم + از محرم تو بهر تلی نهو لیشتن + ببالین آذی در وقت مردن ناتوانی را بجویم آنکه مردم ز فو قی روز وصال + آرد بصلح و بسکه تحمل بود ز دورفت + مضطرب زانم که گوید از زبان او قیاب با سعید که نشاید غیر هم بر خیزد از مجلس	که من دل را ندیدم پیش خود تا دیده ام او را پرسم زمان زمان سمنان شنوده را ازین رحمت برون ساختی ما کنجانی را فراق آنچه من میکند سزای من است ز آمد شدش غبار طالی که بود رفت آنگنان حسنی که یاد از صحبت پنهان + پس از عمر یک در زده نشیم ز دور خیرم
--	---

حقیقی تبریزی

دوش در مجلس حدیث آن لب بیگون گذشت کسی که از تو ستمگر ستم هوس نکند + حدیثه جانی که او باشد ز سر میسزیم +	صن ز خود رفتم ندانستم که آخر چون گذشت خوشین ستم میکند که کس نکند + مانند بقره سینه بگاسه به جانب او میسزیم +
---	--

محمد بیگ حقیقی کهریزی

در حقیقت دگر می نیست خدا نیم همه +

علی حسینی

بارها گفته بودم که دل عشق بیرون کشم +

علاء مقیم کاشی

دل سنجواهد که باشد بی غم او چون کتم +

از یار بر خجیم اگر یار نباشد +
ما را گل در عشق ز اغیار نباشد +

حیاتی سقا کاشتی

تا نیاید رسم در خاطر جفا کار مرا +
ما بچورا و خوشیم اما نه چندانی که یار
باعث لطف رقیبان سازد آزار مرا +
فغان که رخیش جانان باین مقام کشید
که هر که کرد گنہ از من انتقام کشید +

حیاتی کیدانی

چو دانستی لذت ویوانگی را +
ترا هرگز گریبان نشد چاک + +
این سینه همسہ بد و خنک رفت +
از بسکه رفوز تویم و شد چاک + +
یک میان شاکتہ زنار نیست +
در میان کافران هم بود او ایم

حیدر ظلماسپی کاشتی

هر دو جان بخشند اما این کجا و آن کجا
چشمه حیوان کجا لعل لب جانان کجا

در ویش حیدر

زند خیر می بقریب شفاعت بود سپه پایش
ندارم بیم ستر ستم که در هنگام قتل من

حیدر کلیم پیرومی

هر کجا پایی بند بوسه زخم جایش را
چنان خوشتم که مگر در وصال میگذرانم
من آن نیم که بر سخم اگر وفا نکنی +
گر بسیر نشود بوسه زون پایش را +
شبیکه وصل ترا در خیال میگذرانم
تو آن نه که مرا بینی و جفا نکنی +

حیدر می بینی سبزواری

همین بس است که نیک از بد امتیاز کنی
نگو سیت که بمن نیک باش و بد با غیر +

حیرانی می

که تر ستم غافل از من در آن آن نازنین گیرد
چنان کند و در آسم خانه تاریک است روزن گم
ز شادوی تابش آرزو دست خوشیستن بوسم
بهرم عشق خودم روز خوش دست خود بسته
ایں راه بیمم نتوانم آوردن شب هجران
صبح عیدگر من دست آن نازک بدن بوسم +

حیرتی تونی

نظر کن سومی من در میان خلق مباد ماند در زلف تو دل وای بران صید سیر بناک رفتم و از هر چه بود در دل من + از آن بی خود روم سومی مه خویش + بمن بسیار کم لطف است و لداریکه من دارم میان خلق شتم بر من آشکار کن +	که من ز بسوس روم دیگران نظاره کنند که بدم افتد و از خاطر صیبا و رود + بغیر حسرت آن خاک آستانه نماند که خود را همس نخواهم همه خورشید هنوز آن لطف بسیار است از باریکه من دارم بلطف خود همه کس را امیدوار کن +
--	--

حیرتی قزوینی

عید آمد و افزونم را غم بگیر ما تم زده را عمید بود ما تم بگیر +

بابا قاسم خادم صفهانی

بمن دشوار شد آخر و همچنان پیچیدن باین پیری بگویی میفروشم خا باین

حکیم خاقانی شروانی

همسایه شنید نامه ام گفت من تا چشم تو ریخت خون عشاق + خاقانی را در گشت شب آمد زلف تو گرفت رنگ ما تم

مرزا خاکی

غمم که پیر عقل تدبیرش بردن میکنند غمم عالم مراد رنگ دار و دیگر ما تم میفروشم چاره در یک آنجورون میکنند که بر دارم سر خود را و از عالم شوم برین

خالد می برومی

مخنیوا هم که بر گیر و صبا از کومی او گردی مبا و اطوطیار را افکنند و چشم به پیر

میر حسین هتیار خان خالص

عوض بوسه نکوبان دل و جان میخواهند عنا بر راه گشتم سر مه گشتم تو تیا گشتم + به صورت که گردیدم بنردم راه در کوشش داده اند آنچه سین کا شکی از ما گیرند بچندین رنگ گشتم تا گشتمش از شمشیر نوامی بدین ز بوی گل و با و صبا گشتم +
--

رقیبان من نمیگویم گل و باغ و بهار از من | بهار از تو گل از تو هر دو عالم از تو یار از من

خان عالم

ایکه کرده بهرزه ریش سفید بهبه | یک بیک میکنی از بهر نمود +
بزیان داده جو اسنے زانه بهبه | ریش کندن کنون ندارد سو دو +

خانجهان افغان غانی دهلوی

آنکه بر مستیم انکار به جیب میگرد + | چشم میگون ترا کاشش تماشای میگرد

مولانا خاوری سمرقندی

منکه عمری بچوس پیروی دل کردم + | عمر بگذشت و ندانم که چه حاصل کردم

مولانا خردی

طلک اشکم خویش را رسوا می عالم کرده است | میدود هر سو نمیدانم کرا کم کرده است

امیر خسرو دهلوی

پند کسم بدل نه نشنید که دل ز عشق + | پر شد چنانکه جامی نماند دست پند را

هنوز ایمان و دل بسیار غارت کردنی دار | مسلمانان میاموزان و چشم نامسلمانان

نهاد بر لب من لب نماند جامی سخن + | که هر که در بانگ شتری و بان مرا +

ای عشق شغل تو بچو من نا کسے فتاد | گو یا کسی نماند جهان خراب را +

که خشمم که کر شمه که ناز که عتاب + | مسکین کسی که شقیقه و مبتلا می تست

باغش خوش بودم آشب که پر خوار می گند | یاد میگردم از آن شبها که در یاری گذشت

ماجرای دوست پر سپیدی که چون بگذشت حال | امی مرت گردم چه می پرسی پیشواری گذشت

تو ای صتم که مرا دلی چه سود ازین + | که در میان من او دل هزار فرسنگ است

نفس سید با کھر هوس نماند جز این + | که بشنوم ز تو کاین مردن از برای منت

ز دم دی نیز بخیر گیسوش دست + | مرا گفت باز این چه دیوانگی است +

خوشم کاب و چشم من همه روی زمین گیرد | میاد اگر دخی می و امن آن نازنین گیرد

کنده خلقی دعا کے صبر عاشق + + | و لیکن عاشقان آمین گویند +

باب آمد دست چاشم تو بیا که زنده مانم +
 کششی که عشق دارد گلزار دوت پینیان
 بار او داغ کرد و دل و بوین و هر چه بود
 بگرد و دید و خود خوارستی از مشرفه کردم +
 گفتیم چگونه میکشی و زنده میکنی + +
 من ز دیار تبار تو به تنخوا هم کردن
 من ناتوان زیاد کسی گشتم امی طلبیب
 بخدا که سینه من اشکات و دل برون کن
 غوشم زگر یه خود گر چه همه خون دلست +
 بهیم چشم نیست لیکن این سر کم بخت را +
 گر خاک هزارم ز پس مرگ به پیزند +
 کرشمه چند کنی با من آخرین جانست
 شخفت خسرو لیکن درین هوس شهبها
 مرا عشقتش باشد دیگر سے راه
 هر دو عالم قیمت خود گفت + +
 گر تو از بهر کشتنم جرم دروغ بر منی
 با که گویم غم تو کز غم تو + +
 کیفیتش فلان مرد از عنت گفت +
 اختاره بودم در رهش از ناز گفتا کیت این
 زبان شخ من ترکی و من ترکی نمیدانم
 خودش آفران که بر می نام عاشقان ناگاه
 کسی نماند که دیگر به تیغ ناز کشی بیله

پس ازان که من نمانم بچه کار خواهی آمد
 ببنانه گرنیا گئے ہزار خوا ہے آمد
 الا سر نیاز که بر آستان سباند
 که نه خیال تو بیرون رود نه جواب در آید
 از یک نگاه کشت و جواب بے و گزنداد
 بیش ازین نیست که خواہند مرا کافر کرد
 آندار ویم بدہ کہ فراموشے اور و
 کہ درون خانه تو دگر می چه کار دار و
 زانکہ بوی تو ز ہر قطرہ خون سے آید
 دوست میبارم کہ زیر پامی او بسیار بود
 ز جگر کہ فرستہ ہمہ چیکان تو یا تنہا
 ہمید در زمین آسمان منے بار و
 کہ دیدہ برکت پایت نہر جواب رود
 خدا یا از بلا سے من نگہدار ہلہ
 ندرج بالا کن کہ ارزا نے ہنوز +
 حیف بود ز بہر جان و عومی بگینا ہم
 ہنسہ عالم خراب ہے بنیم +
 شو اہر مرد چون من جان اویم +
 گفتند بجا عنت گفتا نخواہد زیست این
 چه خوش بودی اگر بودی ہنس ز وہان نزد
 چو نام من بلب آید زبان بگردانے
 گر تو زندہ کنے خلق را و باز کشتے

خسرو می تابی

بر با خیال زلفت تو شبها سے تارا را چندان دراز کرد که روز از میانہ رفت

چیدریک خضالی جغتائی خراسانی

چو طفل مرخصم بگرد زمانه + بر عضو دروسے و گفتن ندانم +

خضالی کاشفی

لاوت قرب تو از ان پیش حرفیان نترسم
و بیم غمزه اش در دیده و روی بنیم و ترسم
فدیعت میکنم قاصد چو بازاری پیامش را
که گرم دور کنی باعث حجلت نشو و
چو شخصی که چین گل چیند و از باغبان برسد
اگر من مرده باشم یکبیک بر خاک من گوے

مرزا خضالی

ترا ببیند چو بسیر خورشیدن را +
ساقی برده آن باوه که از هوش خود افتد
از ان خضالی همیشه خود پسند مست +
من بار خودم کینفس از دوش خود افتد

خضالی خوالساری

موی ز سر زلفت تو ام تا کینشد +
در رفتن تو دسے باز پس نمی ماند
در خشم همین باعث آمرزش من شد +
تو میروی و درین شهر کس نمی ماند

خضالی قزوینی

سیاه سبزی ازین بیشتر نمی باشد +
امشب که جاودانچین یارداشتم +
در نیم او کسی بهی هم نبود نام +
ژفا امیدیم آگاه میشومی روزے
که مجلسی و گرمی روشن از چرخ غنست
از شرم گرمی روی بدیوار داشتم
هر چند گوش در پس دیوار داشتم
که انتظار جواب سلام خویش کشے

خضالی لاری

بچشم آورده بصد خون جگر یاد دوست
مژده بر هم مزن آید نده که آیم بنرد +

شاه اسمعیل صفوی خطائی پادشاه ایران

بسیتر ناله زارم چو شنید از جانش
که وفزاید که فرما و دگر پیدا شد +

سیرت خرد دوست خضالی لاری

تندباری

۲۳

زخیل ابل وفایم و ز زمانه تو + ساگ تو ییم ولی دور ز استمانه تو

یا قریب

تا جپامی دار انداز پیم شیون کنان + هیچ جا در حق من ز بجزیر تقصیری نکرد

خواجومی کمر مانے

کس نیست که در دل غم عشق تو ندارد + کس نیست کسی نیست کسی نیست
کنج میگرد آن به که معائن باشد + کسی ساکن بیت الهرام خواهر بود
پرسم ز تو پرسیدن اگر عیب نباشد + عاشق چونینخواهے معشوق چیرانے

خواجیه زاوه کا ہے

بر رخ نشسته گرد غریب لبے مرا + بنود عجب اگر نشناسد کسے مرا

خواری بہر تیری

منگہ انگشت نابودم ازان کورفتم + تا و کر تیر بار که نشان خوا بود
بخت آنم کو که خواب الوده بر خیزی شبے + ناله (م) نشنا سے و گوشے لفظ باد مکنے

خورشید احمد شور شید کمانوی

عاشق و رندم و لبے بال مجھو چکنم + ای بر من بت و بجانہ و ز تار کجاست

خیالی کاسی

قدران یار و فادار خدا میداند + کہ جفا میکند از یار و وفا میداند
بره امی خضر فریم جیات جا و لسنے + من و خاک استعانتش تو واپ زندگانے

عمر حیا م

دوش با عقل و در سخن بودم + گفت شد بر دلم شامے چند
گفتم ایماہ ہسمہ دانش + وارم الحق تو سوا لے چند
چیت این زندگانے وینا + گفت خوا لے ست یا خیالی چند
گفتم از و سے چه حاصل ست گو + گفت و در و د و با لے چند
گفتم این نفس کے مشور و رامم + گفت چون یافت گو شامے چند

گفتگرگ و سگ و شغالے چندہ	گفتگرگ و سگ و شغالے چندہ
گفت بھورہ قیل و قالے چندہ	گفت بھورہ قیل و قالے چندہ
گفت در بند جمع مالے چندہ	گفت در بند جمع مالے چندہ
ساعتے عیش و غصہ سالے چندہ	ساعتے عیش و غصہ سالے چندہ
گفت زالے کشیدہ خالے چندہ	گفت زالے کشیدہ خالے چندہ
گفت چندست حسب حالے چندہ	گفت چندست حسب حالے چندہ

داعی استر آبادی

مردم زہجہ یار و مرا چشم تر ہنوز	یعنی نگردہ ام ز تو قطع نظر ہنوز
زخم کاریت مراد وقت شہیدی خوش باد	کہ تو اند دوسہ گام از پے قابل برد
زوشک غیر سجان آدم نمیدانم	کہ از پرت بکداتے بہانہ بر خیزم
خوش آن شہہا کہ همچون شمع باشم	شود مجلس تھی از غیر و من باشم ہمین باو

داعی نجدانی

آدمی رفت ز دل صبر و قرام بہ نشین	بہ نشین تا بخود آید دل زارم بہ نشین
دل و دین بردی و اکنون پی جان آدہ	بہ نشین تا بتو آنم بسپارم بہ نشین

بلایعبدالواصح داعی ہمدانی

کبھی وصال تو زیبا صدم تو اہد ماند	ممن نامند و با غیبی ہم تو اہد ماند
کو مرمی کز مرحت گاہ اور و گاہے برد	مکتوبی از وی سوی من پہنچای از من سوی
حال مسیح آشنا نغے پر سے	یا ہمین حال مانغے پر سے

میرزا محمد رضی دکن شہہ

وعدہ ہم صحبتان رفتہ روز محشرست	دیر سے آید قیامت گشت تنہائی
ابر و مٹی و دمانک ہم ہر خاک رنجیت	دختر ز راعس صد بار باستان
شہنیت گویند مستانرا کہ سنگ محاسب	بر سر من آدرا این آفت از میںا گدشت

تنبلی پاری

نظره تامی میتواند شد چرا گوهر شود مفت رندیت که می دارد و فرصت دارد دولت تیزی که میگویند شمشیر تو بود که میلرزد و ولم برگی اگر از تا که میلرزد بی خبر خیزد و اندازر پائے نیناکم	تا که را سیراب کن ای ابر فیسان در بهار نوبهارست هوا مایه عشرت دارد بر سر من آمد بسیار زود از من گذشت چسان بنخیم که می را محاسب بر خاک میزند ذوق دل تنگی بودم در نفس آورده است
--	---

مرزا او و صفهائی

نگوید آنکه بدانچه گوید آنکه نداند بگیر تم که سراغ وصال است از که بگیرم

میر و دو پاهوی

از مرن سست جان و گرد و بدن مرا ا باشد برنگ صبح نفس در کفن مرا
--

ورومی افشار

توفی وقت کیناله و گرد و روے نغوز باشد اگر در دوش اثر نکند
--

ورومی سمرقندی

نغم بر زخم پیکانش و مادوم مرهم دیگر مرغ روح خود از ان در نفس تن دایم که بر تیر و دیگر زنده باشم تا دم دیگر که بگیرد تو بگیرد انم و آنرا دکنم

ملاورکی محلی

نه یاری حلقه بر روزنه صبحی خنده بر وزن مرا بهر بانے صیادانقے سست مهنه و فاخر شمه جفا صلح و تنگ و ناز و عتاب جنون ز روز ازل بود مستم لیکن + باشمع بگو بید که مردیم ز غیرت +	به تنگ از سوزش آمد چرا غم را دازین شبها ورنه به نیم ناله نفس میتوان شکست نگاه گوشه چشم احتمالما وارود + ازین که وید رسیدم نصیب جنون مطاقت مهر گوشتی پر دانه نزاریم +
--	--

نواب درگاه قلیخان بهار جنگ

معاشرانه سوالی ز دوستان داریم + غریز است در ویش دلی قزوینی	برای ما و شما این هوا چه است
---	------------------------------

مبادا مستغن در دیش یار نبولت کرد
که در روز بلا جویند مغروران و عاکورا
و زمین زخنده کشود و میان زلفن کشاد
بناز گفت مرا از تو هیچ نیسان نیست

اوستا و منصور و قتی سمرقندی

گویند صبر کن که ترا صبر برده
آری دهد و لیک لبس و کرد دهد
و قتی چا ز صلت دوست وارو
گفتی از همه خوبه و زشته
لب یا قوت رنگ و ناله چنگ
شراب لعل و کیش زر و شسته

سیر اولاد محمد زکاتی بلگرامی

نه جلاد از برای عبرت بر خواه می ریزد
بقربانگاه خونم می بسین الله میریزد

علی شاه دومی صفهائی

نه شکوفه نه برگی نه ثمره سایه دارم
همه حیرتم که دهقان بچه کار کشت مارا
مکن تغافل ازین بیشتر که می ترسم
گمان برند که این بنده بی خداوندست

محمد امین دومی کاشانی

هم نشینم بنیال تو و آسوده دلم
کین و صلا نیست که در پی غم سپهر آفتاب
خدا کتی تو نمانم که در جهان امروز
صیبت تو دو کس با هم آشنا گمان داشت
اگر کی پیش تو گفتم غم دل ترسیدم
که دل آزرده شوی ورنه سخن بسیارست
یا دایمی که بهر خاطر من با رقیب
بود او را سرگرا نیما که اکنون با منست
ببنگ گوش که دشنام رو پرو بر من
بزار بار به از بوسه بر چغامست
پس از عمری که بهر پیش یاری آید
غم خود با که گویم جره اغیار می آید
بطور دیگر امروزم نصیحت میکنند صبح
همانا دل زدستیش برده باشد لستان
چنان بدوستیم خوله هم اعتماد کنی
که صد ستم کنی و عذر خواه من نشومی

زهنی کاشانی

نرسیم با غیر اگر خود کنی
تو با با چه کردی که با او کنی

عاقل خان رازی

تندیاری

عشق که آسان نمود آه چه دشوار بود | بجز چه دشوار بود و یار چه آسان گرفت

مولانا رازی

زومی انشم بجان و ز منت خیر نباشد | خیرت شود زمانی که زمین اثر نباشد

وضاحت خان رازے

بندگی کیشم تمیز کعبه و دیرم کجا مست | دیده ام هر جا درمی آنجا سجودی کرده ام

میر یوسف راعی

ایدل قرار گیر نه وقت طمیدنت + | ایدیده خون مبارک که هنگام دیدن
می در قدح کنید بر لیفان گل بحیب | رسم عزای مانه گریبان فریدن مست

کلب حسین اعجب تبریزی

صد نامه نوشتم و جوابی نوشته + | این هم که جوابی نویسد جوابت

ابو سعید راضی

وصل شد و بجز ماند حیث که در بلع عشق | خار نیز پیری رسید گل بچو است ببرد

میرزا اسعد الدین محمد راقم قلم

جانیکه بود امن بجز دامن و نفس نیست | رجمت بمرغی که گرفتار نباشد
شیشه از سنگ نمی بیند و اسلام ز کفر | آنچه من میکشم از دست دل کافر خوشتر
نامم از خاطر است ترقت هنوز | چه قدر ببرد کت که ان شده ام
خلاف وعده از پیش دیده ام زان میوفار آتم | در آن خوشتم اگر باشد با او رخمی آید

میرزا جعفر راعی طبیبانی

صد لاله شکفت از گل مساهه | داغ تو ز منت از دل مساهه
تغافل عاشق بی تاب را بی تاب تر سازد | بضر یاد تو در دو خاموشی یوسف ز لیخارا
خوشا فراغت مرعی که آشیان دارد | بگلشنی که نه گلچین نه باغبان دارد
آسوده خاطر آن چنین را چه آگه + | از ناله که مرغ گرفتار میکند
گزارش نیفتاده بر لاله زارے | که افتد بگر دل داغدارے

دلی بستم بان محمدی که بستے بہہ
در آخر ہر دو در ابا ہم شکستی +

رحمت علی حسرت ہومی

تو وحدگر دین چشم و من محمد کر زودزل
تو و چشمک باغیا رومن و در صید پیکرنا
من در غما جوان شوقی کہ چشم مست اورت
بکانز ما جراتے میزند راه مسلماننا
در خود جو عدلہ شوق نباشت جائے
بہر اوقفت تو ان کر و خستائے چند

عبدالرحیم خانان رحیمی

بجرم عشق تو ام میکشد و غوغائی است
تو نیز بر لب باہم کہ خوش تاشائی است
ادای حق محبت عنایتی است ز دوست
و اگر نہ خاطر باشتن ہیچ خور سست

مولانا شرف شکی سنہاری

بعبیب بیوفائی تا نگردد و مستم یارم +
بہر کس میرسم شکر و فامی یار میگویم +
گاہ سوال تا نہ ہر دیگر می جواب +
چہ زنجبلی بین کہ نشناسی کہ انشان است
حرفش تمام نام شدہ گویم جواب او +
بعد عمری غافل ارگو شتی بفریاد و ہے

محسن بیگ شکی بھدانی

آیکاش ہر و زرخ بفرستند و پیرسند +
چہ حالت ست کہ شہما ترا جواب کند +
بیرہ تو کہ ہم کشد این غم کہ سکین
چہ فریب خوردہ باشد بچہ دل نہادہ باش
مستند سہی کشتنی آغاز ز من کن +
ترسم کہ بہ تنگ آئی و من ز ندرہ بانم
رفتہ از کویتو ای خوبچہا کردہ بگو +
صرف اوقات بازار کہ خواہی کردن
این سخن گفت در ان لحظہ کہ شکی نیست
ہر کامی فلک یار مرا یار کہ خواہے کردن

اعظم خان رشکی

آخر یہ ہیچ خاطرش آزرده شد من
رشکی بہ بین کہ طالع دشمن چہ میکند

رشید گازی رونی

ز فریاد سگت شہام خون و جگر باشند
مبادا بر سر کویتو غیر می و رگد باشند

خواجہ رشید الدین قسطنطین	
خبر در دین بعالم رفت +	آن جفا جو ہنوز بے خبر ست +
میرزا سید رضا	
اشکم پر بین زویدہ چہ بیتاب میرود +	تا چشم کار میکند این آب میرود +
میرزا سید رضا احمد قلمانی	
ہر کس کہ چشم مست تو پاید میکند +	خاموش می نشیند و شہریار میکند
امیر شاہ رضا	
بروز وصل ازان خاطر حزین وارم	کہ دشمن چو فراق تو در کمین وارم
میر محمد رضا	
رمید خاطر م از ہر چہ هست در عالم	بغیر یار کہ او عالمی دگر وارو +
رضای جبرقاوقانی	
گویند مردمان غم دیوانہ میخورند +	دیوانہ ہم شدیم و غم ما کسی نخورد
میر رضی اربابانی	
ہجرت ز وصل غیر خبر میدہد مرا +	مرگی نوید مرگ دگر میدہد مرا +
کافر چنین مباد نما خمر رخصت ترا +	دو دو دل کدام مسلمان گرفتہ است
کبر تکی بخونم آن بت نامہ زبان بندو	کہ باشم من کہ بر خونم چنان شوقی منیدو
این صفات دارومہ این فائدہ روگ +	کس بتو نمی ماند تو کس نمی ماست +
قاضی رضی الدین رضی صفحانی	
از خدا قرب خود آنروز کہ میخواست تریب	کاش از ادوی مانیر تمنا میکرد
رضی الدین نیتا پوری	
چو رہی بطور سینا رنی کیوے و گنیز	کہ نیز در این تمنا بجواب لب تراے
میر محمد رضی رضی	
برادرانہ بیباقتی کہ نیم ز قییب	جهان و ہر چہ دروہست از تو یار ہیز

مرزا حسن بیگ رفیع مشهدی

در بیت لخمی گذر رویم نفس بسیار است
وانسته که رفتن ز پی مرده ثواب است
گفتم باو که صاحب من می شناسمت
ورنه طشت من و او هر دو ز یکبارم افتاد
چون مسلمانی که انکار قیامت میکند

عمر اگر خون گذر روز ز مکی خضر کم است
و بنال دل بلبوسان میرو آن شوخ
بگذشت مست و گفتم که من کیستم بگو
خالع شهرت رسوائی جنون پیش است
منکر آن قاتمی زاهد و مازایان فرزند

رفیع الدین لبنانی

گفتا کنیز چه سود که تیر از کان نیت

گفتم که غزه تو مرا گشت رسم کن

میر حیدر رحمانی رفیعی کاشانی

فر و خفتند بعبیب گریز پائی هس
اگر کسی احوال من پرسد بگو در خانه نیست
آورد بیا و آنچه مرا یاد نیامد
کا فرم کافر اگر دشمن بد دشمن میکند
برافروز در رخ شیرین و خمر و مضطرب کرد
اگر دعوی خون و گنم باشد گواه من
اگر آگه نماند اول نظر سوی من اندازند

ستم مکن لبغلامی که بارها اورا + +
اشتب اسی در بان مرا همان نیزی کرد
شب یاد جفا می تو میگردم در دل هم
آنچه این نادان دشمن دوست با من میکند
همین بس کو بکن سا با همه ز می که از آتش
بران عاشق کش بی باک می نازم که در حشر
من آن دیدن نمیخواهم که بینی سوختی اول

علا حسین رفیق صفهائی

بشکل ز تو خوشش شود دل ما + +
چو من هر گوشه پیری ز آنچه خودم بودم بچو
چه خواهم کرد و فرود اگر با خرم تا سحر اشتب
که با هر کس وفا کردم جفا کرد
که آن چاک گر بیان آفسر پیدند
چه کار آید مرا لطفی که با غنیانم وارو

دل خوشش شودت ز مشکل ما
به پیری بر جوانی عاشقم کز با شقایق ارد
ز دیر و ز دم بترام و ز داز و شیب بتر اشتب
نه خود با من جفا آن بیوف کرد
مرا و ز می گریبان چاک کرد دند
من جو بر من که مخصوص نیستند این محبت و ترا

باوه رنگین به شرح ست می باید خرید که رقیبان ترا از تو جدا نتوان کرد مردی پیر معانم غلام باوه فریوشم چو با و گیر می بینت چون نگریم غلاف عادت خود گردوشی می توان کردی	خرد پختین به شرح ست می باید فروخت نتوان کرد جدائی ز تو آماج علاج پاله داد بدستم سبونها و بدوشم گر قسم زنا دیدنت خون نگریم بغیر آن ماه را سینه و با من مهربان کردی
---	---

رفیقای اعلی

در کعبه اگر باوه خیر می چرم نذار د اندریشه کن صاحب این خانه بر گشت	قاضی رکن الدین عویدار می
شرم باوی خون من در گردنت یا ز خود یا از خدا یا از منت	

قاضی روح الله قزوینی

هزار سال ز فرم گذشته بود اکنون چرک خویش اگر بود می اختیار	ابو بکر روحانی بصر قندی
--	-------------------------

مرا سزاده گیتی نکند میل و کار زن شو اهداگرش دختر قیصر بود	تا همد عمر ز اقت سلامت باشد وام نشاند اگر وعده قیامت باشد
--	--

سیر روح

بگیش سخت دلان هم فرمگی تنگ است گواه این سخن ست آبی که درونک است	
--	--

روشنی اهدائی

در نیم از ان به پهلوی خود جاوده مرا تا راست سوی او نتوانم نگاه کرد	
---	--

روغنی استر اباوی

تا بهر کشتتم بود او را بسا نه از جفای او نمی ناکم که می ترسم شیب	ثابت کنم بچویش گناه نبوده را و انداز تا تاثیر فریادم که از میداد کیمیت
---	---

روغنی اهدائی

حرف از شوق ز پس با همه کس میگوید با تو که می خورم اول جسن میگوید	
---	--

اسطان علی بیگ رہے

از او کچھ از و ام تو شد فتنہ تاراج +	مرغان بو تیرک ہمہ کندند پیرم ما +
گفتیم یہ بیلی چه کنم در فراق بار +	از شاخ گل جناک فتاد و طپید و مرد +
بیدر و راه و او مراد ز دہیر مدد +	روزی بقدر جو صلاک مرد میر سدا +

زکی بھدانی

اگر سرین بلانی ہلاک خویش مخواہ +	چرا کہ از روی مرگ عاقبت ملی مست +
آذکشد گنج قفس سیر گلشنم بندہ +	در هیچ باغ نیست کہ راہی بدام نیست +
کہ ناوک کاری نہکان تو نخوردہم +	ہرزخم تو محنت جہنم دگر م کرد +

زلالی اورچی

نہ گفتی زکلی نے خراشی از غار سے	درین مین بید دل خوش کند گرفتاری
---------------------------------	---------------------------------

زلالی ہرومی

سخنهای کردیاد از ظار غریب چاکم +	گھر روزیکہ گیر و دانت غار سر خالم +
پیشی کہ بود لایق دیدار ندارم +	دارم گلہ از چشم خود از یار ندارم +

محمد زمان زمامی بیرومی

یار و رگلیہ نادوش نہانت گذشت +	لیک دانستہ نیر سید کہ ویرانہ کسیت +
حکایت از قدآن یار و لغو از کنید +	باین فسانہ گھر عمر ما دراز کنسید +

سید حسن نیت لبنانی

گرد عده و وزخ مست بگر خلد شاد باش	بیرون کے پرند ترا از دیار دوست
-----------------------------------	--------------------------------

زینتی اشتر آبادی

بر خو کن بوعده وصل الہل در دریا	بگذارتا بخت جبر تو نو کسند +
---------------------------------	------------------------------

زمین خان کوکلتاسق

بیک شب چہ عشرت توان کرد با تو	تا شاکنم سے خورم راز گویم +
-------------------------------	-----------------------------

فریدون صاحب

هر چه دیدم من ازین دشمن جانمی دیدم	را غمخوار روز خیر آباد که مرا گم گاری بست
خدا مبینا سحر که سحر است	
بهر زمین که رسیدم سپهر بر سر بود	بکام قول نه نشینم گرا آیدان این است
ز بوستان گل ترچید و آتشیانم نه خفت	یکی از سنگداریهای باغبان این است
سالم میزوی	
جواب نامه من غیر نامه می نیست	ز دوست مردن بال بودم مرد
محمد ابراهیم سالم میزوی	
کبک از حیرت رفتار قیامت ز اینست	را بسکه استاد بهره ریشته خون پالین
حاجی محمد سالم میزوی	
دانشه از جرم بچها میرد سگ مرد	من میروم ز خود تو کجا میرد سگ مرد
سالم میزای سامی	
پاپوس سگ یار نکویم پیوست نیست	در دل هووم هستت وای دوست زخم نیست
آزروه شدار چشم من امشب گفت بایت	ایوای گفت پای ترا چشم رسیدت
سعد الملک سامی میزوی	
شده فاش راز عشق من کار از آن گذشت	کز نیم غیر بر سر آن که توان گذشت
سایه شهودی	
بر طبیب حدیثی ز درد دل گفتتم	کز غمت بضم وای کشیدم هیچ گفتتم
مسائل همدانی	
هر که بینم بدرت گریه مسائل باشد	ریشم آید که مبادا بیژن نال باشد
کدام شب که ز سپهر تو خون نمیکردیم	کدام روز که از شب فزون نمیکردیم
سپهری همدانی	
ز خضر عمر فروخت عشق از آنرا	اکر ز عمر شمار ندر روز سپهر آنرا
صالح ستار	

کتابم میکند درمی رستی هست مینا ^{بخت} که گریک ساغوش کتروی ز نار می بندد

سجانی استر آبادی

زانرو خط مشک سود بر خاست | آتش پرست و دو دو بر خاست +

زاهد علیجان سخا

سرگذشت شب بچران تو لغتم با شمع | آنقدر سوخت که از گفته پشیمانم کرد

محمد فضل مهر خوش

بیهوده دل زهد گشتان سوسه ناک است | از یک قدح مابده حساب همه پاک است
در عدم هم ز عشق شور هست + | گل گریبان در دیده می آید +

پندت بچمی ام سرور که مگو

بنی تو جان بر لبم و ذوق طپیدن با نیست | یک نفس فرصت و صد ناله کشیدن با نیست

سعد کمال شیرازی

تم از ضعف چنان شد که جل جنت و دنیا | ناله بر چند نشان داد که در پیر من هست

شیخ مصباح الدین سعدی شیرازی

<p>دوست میدارم من این لیدن جانسوز را حدیث عشق چه داند کسی که در همه عمر + سعدیا نوبی اشب بل صبح نکوفت + سعدی از داغ جگر پینه نکاش + آنرا که جای نیست همه شهر جای اوست ولی که عاشق صابر بود مگر سنگ است وی زمانی بر سعدی تیکاف نشست خود بر دیان جفا پیشه وفا نیز کنند + گر کند میل بخوبان دل ما منع کن + با لطف و لبر من در جهان نهی و دوست</p>	<p>تا هر نوعی که باشد بگذر انهم روز را + بسز نکوفت باشد در سراسر را یا مگر صبح نباشد شب تنهائی را کاشا روزن آتش کده را + + در ویش هر کجا که شب آمد سرا می اوست در عشق تا بصبور می هزار فرسنگ است فتنه پرست چو بر خاست قیامت بر خاست کسان و در فرو نشاند دو انیز کنند کاین گناهی است که در شهر شمانیز کنند که و غمی کند دو و ستی جیفند از این</p>
---	---

و در دست قدر شناسند و در صحبت را
 و در عالم را بیکبار از دل تنگ باه
 اید و دست بر جنازه دشمن چو بگذرے
 اگر خدای نباشد ز بندة خوشنود +
 همه از دست خیر ناله کنند بلبل
 مرغان قفس را الهی باشد و دوزخ
 گفتش سیر به نیم گمرازد دل برود
 برگ درختان سبز در نظر پوشش یار
 چشم نیک نظر کرده ام ترا همه روز
 بر شب اندیشید و دیگر گم و راهی دیگر
 با ما روان که بیرون می نهم از منزل پاس
 پستان یار ز خرم گیسوی شکستبار
 رفته و غمشوے فزای موش +
 تا چه خواهد کرد با من و برگردون زمین و دکار
 بوقت صبح قیامت که سوز خاک بر آید +
 حدیث روضه نکویم گل بهشت جویم +
 من آن نیم که حلال از حد افزاید +
 چونست حال بستان اسب با و نو تمارے
 گل نسبتی نزار و بار وے و لفر بهت
 صوفی نشو و صافی تا در نکشد جاسے
 مسرگره حسد نبردیم بهر مشرب و مالے
 مبارزان جهان قلب و نشان شکنند
 و دیدار میثاقے و پر همیشه میکنند

که مدتی بریدند و باز چو مستند +
 بیرون کردیم تا جاسے تو باشد
 شاد می کن که بر تو همین با جبار و
 شفاعت همه پیغمبران نذار و سو +
 سعد می از دست خوشیستن فریاد +
 کان مریخ ندانند که گرفتار نباشد
 اینچنان جاسی گرفت مست که شکل برود
 هر روزی و فقر نیست معرفت کردگار
 چرا چو چشم بد افتاد ام ز رویت و دور
 که من از دست تو فرود ابروم جاسی و گم
 حسن عهده نگذار و که خم پاست و گم
 چون گوی عاج در خم چو گان آبنوس
 می آبی و میریزم من از هوش
 دست او در گم و خم یا خون من در گروش
 باغ نگو می تو خیزم بختجوی تو باشم +
 جمال جور بخویم روان بسو میو باشم
 شراب با تو حلال سده و آب میو حرام
 کز بلبلان بر آمد فریاد میقرارے
 تو در میان گلها چون گل میان خارے
 بسیار سفر بازید تا بخت مشو و طامے
 الا بران که وار و باد لبرے و صاهے
 ترا چه شد که همین قلب و دست از شکنی
 بازار خویش و آتش ما تیر میکنند

من اگر ہزار خدمت بکنم گناہگارم + بز یور ہا ہیا را پند مردم خوب رویان را گفتہ بودم چو بیانی غم دل با تو بگویم +	تو اگر ہزار چون من کشتی کہ میگنای ہے تو بی پروا چنان خوبی کہ زیور ہا ہیا رائے چہ بگویم کہ غم از دل برو دچو نتو میائے
--	--

سعید زوے

ہزار مرتبہ رفقتم ز مصر تا کنعان	بغیر چشم ز لہجنا کسے براہ بنو دہہ
---------------------------------	-----------------------------------

سلطان اسر

قاتل من چو بسوسے من محزون گذرو بدگمانی بین کہ باہر کس حکایت میکنم	چشم پر خون مر اہنید و از خون گذرو او تصویر میکند کرد می شکایت میکنم
--	--

سلطان محمد سلطان مہمی

از قتل من برس کہ دیوانیان شہرہ غنان کہ مایہ بیدارے ہزار شب بست	مہرم کنند ہر تو صد داو خواہ را حکایتی کہ ازان لب شنیدہ ام امروز
---	--

خواجہ جلال الدین محمد سلطان سماوجی

چشم سرمست ترا عین بلا سے بنیم + خانہ در کوے مغان بی طلبیدم گفتند غنیہ را پیش و ہان تو صبا خندان یافت شاہدان نیست کہ دار و خطا سبز لب لعل	لیکن ابروی تو چیز نیست کہ بالای بہت رو کہ در کو چہ ما خانہ بر انداز نشند آہنمان برو ہمیش زد کہ وہان پر خون شد شاہدانست کہ این اردو آئے وارو
---	--

محمد قلی سلیم

چشم تو ز بیماری خود بر سرناز بست گرم آتش بازیم چون دید و رطفلی پدر شکم ز گفتگوے تو خاموش میکند سجیدہ میردے ز سر کوے اولیم	مژگان تو همچون شب بیمار دراز بست گفت این بد زبت مشق عشق تبارے میکند نامت نے برم کہ دم گوش میکند چون مے شود نیاید اگر از قضا کسے
--	--

میر محمد ہاشم سحر کاشی

جمیکہ از تقرب او گفتگو کنند	ترسم مجھ شونہ اگر رو برو کنند
-----------------------------	-------------------------------

که ترسم با پیش و پید و باشد از دام چو پرواز کنم در قفس افتم دست دل گیرم و بیرون روم از کشور تو	ز کس احوال او هرگز نپرسم در طالع من نیست برافشاندن بابلی نالاه من شد اگر باعث درد سرت
--	---

حکیم شمس الدین محمد سوزنی سهرقندی

چاپ چیز آورده ام یارب که در سنج تو نیست	نیستی و حاجت و عذر و گناه آورده ام
---	------------------------------------

مولانا سهری

ز بزم وصل تو امشب نمیخواهم خاست	که بیم حشر تو سرور کنار من بر آرد
---------------------------------	-----------------------------------

میر نظام الدین سیلی

عاشق و سامان جوی شیر و قبری مستون گویند روز حشر بمایان نمیرسد بروز غم کسی جز سایه تمن نیست یا من	خنده بر بازویچو نرسد باد می آید مرا صدر روز آن بیک شب هجران نمیرسد ولی آنم نذار و طاقت شبهای تاه من
--	---

میرزا جلال الدین سیاوت لاهوری

مالذت حیات ز غفلت نیافستیم	چون نشسته شراب که در خواب بگذرد
----------------------------	---------------------------------

سید

ممارے اقلیم دل مانتوان کرد	چندانکه در و دیده کند کار خرابست
----------------------------	----------------------------------

ملا سیری حیر آبادی

رقیب تا نبرد لے بودے وصلت	بجای پامہ جاسر نمانده آمدہ ایم
---------------------------	--------------------------------

سیری حیراوقالی

لب بر لب معشوق نہ وسینہ بسینہ بہ	کز کام گذشتن روشن عمد قدیمست
----------------------------------	------------------------------

سینی بخاری

آرزو وارد کہ بنید کشته آن بد خومرا	وہ کہ خواہد کشت آخر آرزوی ادمرا
آہا چند سخن از دگران گویند و من	شا و سازم دل خود را کہ سخن میگوید

آغا ار جاسپ شاپور طهرانی

<p>شیکویم که از زندان چیر آزاد کن مزارا فریاد ز چندین دل پروردیر آسرد ناله می شنوم سخت غریبانه مگر اینکه گامی دوسه ز دناقه لیسلی بخلط بوقای دوسه روزیش مر واز ره شاپور بهرم یار اگر فرشته بود</p>	<p>اگر جائے گرفتاری به بینی یاد کن مارا در کوسے تو ہر جا کہ ہنسا دیم قدم را مرغ بی بال و پری در قفس افتادہ است آسمان تاجہ بلا پر سر چھوون آرد کہ ہمیں راحت جان آفت جان خواہد شد شہر عشق مست بدگان بودن بہ</p>
--	--

شادمان

<p>شاخ شکستہ گل نذر لیک زلف یار باغ میروی و همچو بید سے لزم</p>	<p>بیر جانشانت خورہ گل آفتاب داد کہ از شکستن گلستا ترا ہوانہ رسد</p>
--	---

مولانا شامی نکلوا

<p>بیدار کن کہ نالہ اگر نالہ سنست بختم اگر تلافی شہباز غم کند امروز تو پہ کروم و امشب بہای خمر</p>	<p>از صد یکے بجانب گردون خمیر و یک روز خوشی بدم عالم نرسد آن طاقتم نامد کہ سے در سب جو کتم</p>
--	--

شیخ شاہ نظر

<p>آن بی رحم خواہی گفت از بہ خدا قاصد</p>	<p>کہ گاہی امی وفا بیکجاہ سن ہم شتا بودم</p>
---	--

انامک شامی سپہ واری

<p>از اسخی بشنو با ما سخن گوے ہر کرا چشم بر جیب منست ہر کس کہ شہی نشست بی تو</p>	<p>کز بہر تو بسیار شنیدیم سخنہا گر بو و چشم من رقیب منست بسیار بروز مسانتند</p>
--	---

حاجی محمد حسین شہاب

<p>بہ تکبیری روان سوی من عناک میگردد</p>	<p>کہ تا آید بیالین استخوانم خاک میگردد</p>
--	---

شجاع الدین محمود صفہائی

<p>نیست رشکم گر چہ می بیند در رویش لبے</p>	<p>کا نیچہ من می بنیم از رویش نمی بیند کسے</p>
--	--

بچشم من خوشست آتین بگو چه میگوید
 بیداد تو نگذاشت که کام تو بر آید
 این زمان طر خرم نه تو داری نه من
 چاره صبرست که آنم نه تو داری نه من
 آیا چه گنت با تو دل بدگسان تو

تو این جوریکه با من میکنی و لطف پنداری
 میخواستی از هم چه تو تا حشر بسوزم
 گفتت و مفرن از عشق دلانشید
 ایدل از دور تو بتیاسی و من بی طاقت
 دمی کز بر تو گرم گذشتم ز بیم خیسر

بشاه شرف بوعلی قلندر قدس سره

گوش را نیز حدیث تو شنیدم ندیم

غیرت از چشمم برم رویتو دیدم ندیم

امیرزاد شرف شرف قزوینی

بهر رقیب میکشد این میکشد مرا
 چون پدین تقریبی از دیبا و او مرا
 آهی کشید بیا دشن ساز و عین مرا
 صبر بکه من ترا شتم آنم بود و رفت
 پیش ازین با من چنان بودی جان پیوست
 بدین هر چه میگفتند در غلوت بمن میگفت
 گوید که این زعد قدیم آشنای است
 و رکنی اظهار لطف از رشک آنم میکشند
 که از غیرت دم جان گر چه در نم حال من سپرد
 از مرگ سخن بر سر بیا رگو میزد
 خصوصت من و او کاش بر ملا افتد
 ای همه مان خدا را یکدم سخن بگو میزد
 این بدگمانی از تو مراد در گمان نبود
 گو یا همه خوبه بدیار گرفتند

غم نیست گر بنخبر کین میکشد مرا
 هست صدمت بجان از غیبت بدگو مرا
 از دشمنی رقیب شو و دشمن مرا
 آمد بر سس من در دم فرو و در رفت
 سرگران با غیر و با خود مهربان میخواست
 خون آنم کز قیبان با من آن بجز سخن میگفت
 با هر که بنیش چه پرسم که کیست این
 گر شو می پیچید با من دشمن آنم میکشند
 نیخواهم که آن پیچ از غیر می سخن پرسد
 با من سخن از فرقت و دلدار بگو میزد
 حبیب ما کند تحت رقیب قبول
 زلفت بعد عمر می گو شے بگفت بگویم
 از گفتگوی غیر بمن بدگمان شدی
 یاران مکی ترک من زار گرفتند

خود از میطاعتی آید امر و زبرد
 در شناخت ز آواز و نشانه سار شدم
 در صفت نداد و گریه که من چشم و آنم
 که گریه می بسوی دیگری ساز و گنگام
 در شب هجر بلا نیست که من میدانم
 نویسم روز طواری و شب در کوشش اندازم
 که بچیند رودم بر زبان حکایت تو
 ما بر بنی شویم و تو بد نام میشوی

تشریف را اگر نخواندی شب از لطف
 شبی برسم گدا که بوی یار شدم
 میخواستم نظاره آن دلیر با کتم
 نشانده با کورویان بزم خویشتم یارم
 هر گاه پیش من سوخته در روز وصال
 چو نتوانم که گویم پیش او عیب رقیبانرا
 بیخسکش شوم هم سخن ازان ترسم
 ز حمت چه می کشی بے دران ما طیب

مولانا شرف الدین کرمانی

مبادا بوی او کیر و گل و غیره کند بویش

شواهم بگذر و سوی چمن با دازم کوشش

شرفی ترویجی

کز مرون او میچکس آرزوه نباشد

بیار تر اکار رسیده است بجای

شرف تریجی

زان پیش که بند و خم دل راه نفس ا
 بعد عمری که ز جانان خبری آید
 فلک بسیار زین سان لطفنای مجمل دارد
 صبح چون نزدیک شد کارش بکیرم ستارم
 بیرون افتد از پرده رازیکه دارم
 ز تو بود چشم آنم ز نظیر کنی نکرده

گویم نفسی تا کنم اظلم غم دل
 پیچودی کاش گذارد که بمضمون برسم
 ز گردون مرگ میخوانم حیاتم میدهد آرزو
 بشمع را دیدم که از راز شب وصل است
 مباد از سوز و گداز یکدم دارم
 دم مرگ میچو انی ز چه باز مانده چشم

شرف کاشی

تا سر نه نند ز پان شبید

حاشا که شریف در ره عشق

آغا عبداللہ شریف می

که این بکار تو ای آسمان نمی ماند

بوصل یار رساندی مرا و جیرانم

امیر سعد محمد شعله صفهائی

آن بخت نذاریم که هم بزم تو باشیم ما و سر راه تو واسه ونگاسی

خواجہ شعیب شفقانی

تا نگردی جمل از کرده خود میخوایم که شهیدان تراراه مجشترند

حکیم شرف الدین شفقانی صفهائی

این خنده های زیر لبی عذر خواهیست
 هزار دشمن و یکدیست شکل افتاد است
 سجاوه آنکه بود محشر آفرین این است
 آهسته بمن گفت که بیگانه کدام است
 بگویت میرو دیار سر کوی تو می آید
 آهسته که آسمان ندانند
 خود را و هم فریب که فردا نمیکند
 اسد روز را خون من است که روز خیز آکنند
 چندان نمیکنی که به پید او خوش گذند
 که شمه میدد از خاک و ناز میروید
 حکایت گوید و عمدا در شنای سخن خندد
 چندان امان نداد که شب را سخنند
 که که بقای ابد باشد او وفا نکند
 مگر آیم ازین پس او بان پس او بگردانند
 که در ایام محرومی من و دل را بجا یارند
 رسمی کنی بود و بعد تو برافتاد
 عاشق این بخت نذار و سخن ساخته اند
 صدر روز وصل از شب همجریان از تر

من آن نیم که فکر تلانی من کشند
 بدوستی تو خصمند عالمی با من بود
 بغیره آنکه زند راه عقل وین این است
 گفتم بجزم محرم این خانه کدام است
 شفقانی را تمامی عمر در راه تو می بینم
 باز این چه نوید التفات است
 آن بیرون تے که تو هر روز می کنی
 تا حشر می شود و گله پا مال می شود
 این جور دیگر است که آزار عاشقان
 به زمین که حرام نیاز میروید
 و لهر را بدگمانی تا بعد از او نکند قاصد
 ویدی که خون ناحق پروانه شمع را
 باین دوروزه حیاتم بر فانی کسی است
 پرستاری نذارم بر سر بالین بیمار
 نشد فرصت که چندان لذت از جوی تو بگیرم
 گشتی که چه شد قاعده مهر و محبت
 بخلط هم نرو و بر سر مجنون امیلی
 ما نیم و حسرتی که علاجش نمیکند

بصدا میدگشودم لب خود آهش بسوال عافل ز بس شرم ز کوشش مودع عجب متاع ز بونی ست این وفادار در حیرتیم که آینه نهادنت ز کف +	تا امید ز لبش داد جوای که پیش دل راز اضطراب هانجا گذشتیم که مفت هم غمخسردیدند هر کجا بر دم فسر یاد میکنند که تو شیدای کیشته
---	--

شکلی بی صفهائی

شکلی بی صفهائی	شکلی بی صفهائی
شکلی بی صفهائی	شکلی بی صفهائی

شکلی بی تیر خیزی

چو عالم را بنیداری دلم بشاد دست پندار همه کس چون تو از بند عم آزاد دست پندار

خواجبه شمس الدین جوینی

یا ترا من و فایا موزم یا جفا یا وقت ازین دو یک	یا ز تو من جفا یا موزم یا بی موز یا بی موزم
---	--

فاصلی شمس الدین طبری

کم نشین با بدان که صحبت بد قلم آفتاب ارچه روشن ست او را	که چه پاکه ترا پلید کند پارها بر تا پدید کند به
--	--

مولانا شمس الدین بغدادی

زان دهان و زان میان بوس کنار زرد بسیست چیزی در میان صد هزارم آرزو
--

میرزا محمد حسین میر صفهائی

ز سوز عشق تو آنرا که نیم جانی هست چو شمع تا نفس آخرش زبانی هست

عنایت الله شوق فرید آبادی

ز ضبط نامه نیارم بلب ولی ترسم با کز اهل درد دنیا رند در شمار مرا

میر محمد حسین شوقی سماوی

و در بیم بصورت ز تو نزدیک بینی مانند دو مصرع که ز هم فاصله دارند

شوکت بخاری

چون میرسد بسا جدا دوست میکند	مانی چو نقش آن بیت بدست میکند
زاهد صومعه را دختر ز گفت ابوسے	نسبت میکشی و ز ندیم گشت درست

محمدرضا بهیم شوکتی افغانی

خوب کردی که ترا خوب تماشا کردم	ویدی از دورم و دانسته نفاصل کرده
--------------------------------	----------------------------------

شهاب الدین احمد بخاری

سمن را خاک زود در حشیم دگل اچاک پیران	بناموش تو امی ترک سمن سیمای سمن تن
---------------------------------------	------------------------------------

علاءعبداللہ شهبانی قزوینی

اجل بکار خود و سمن در انتظار تو بودم	در آرزو تو شو تو تم نکر که در شب بجران
--------------------------------------	--

بابا شهبازی قمی

کنند بنام منوچی که که نتوان گفت من بر آنم که مرا همچو تو بدخواستی نیست مرا تو گیری و گویی که این اسپر من است که هرگز در دلم بے او نیاید و دست را گداز تا مندره دشمن شود ما هم ز آشیان با میدی پریده ایم تو بربالین نه این اضطراب از بهر آنم خوبی تو بلاسی تو هم مندره جایی من که تو حسنی زیاد از کار و با عشق منی	ومی که در دول خویش خواستگاری گویم تو برانی که نکو خواه منی اسے نامح خوش آن زمان که نکویان کند غارت شهر چنان آئینر شے کرده است با غیر از سر کویت نشنیدی را مان خوش من بر روی ماوری ز نفس میوان کشود و م مردن نه چندین اضطراب از بهر آنم شهر مندره ز طعن مردم بر اسمن ز نخم زمین که با بهر عاشقی میل سمن و
---	--

علاءشیدا

بدست میجو تو کاسه فر و خنند مرا که بلبلان همه منقار از نوا بستند آنقدر منقش شتم که که خطیب یارو	چرا در آتش سوزان نشو خنند مرا که نام مرغ اسپر از نفس صدفیز کشید ساده لوحی که بیک غمزه ولم شیدا کرد
---	--

ای برو تو گرو آینه را چشم نیاز
توان تکمیلین من از حیرت نه ایمانی نه تقریری
شانه را دوست دعا و شب زلف تو دراز
بدان ماند که هم بر دست تصویر بری به تصویر

مزار رمضان بیگ شیدا می بلوی

با خضر احتیاج نیفتد بر اها
جز عشق نیست پیر طریقت پنا هسا

مولوی ابوالحسن شیدا می فرید آبادی

قد ز سر مستی لعل تو حسن و پیدا اند
رفتم ببلوف کعبه افتادم اندر میکده
بسرعه چند بکارم کن احسانی چند
شوق تو از جانی مرا تور و در جانی دیگر

حافظ سید اکبر علی شیون بلوی

کشته تیغ نکاه تو بخون می غلیب
شد بنده کسی که گرفتش بر بندگی
جان همیداد و دگر خم نمنا میگرد
باید بسال زار زمینا گریستن

مزار قادیان بخش کورگانی صابرد بلوی

رخبند ز ناله تو دل نازک حبیب
صابر خموشش باش چه فریاد میکنی

محمد علی صابری شمدی

قاصد بکه آیا ز تو دیگر خبری داشت
امروز رقیبش بسد راه نیامد
کز کوی تو می آمد و هر سولطری داشت
گو بیا که زنا آمدن او خبری داشت

ضیاء الدین محمد صابری

نه از نازت اگر حرض بلب و پشیمان کرد
سخن را دل نینخواهد کنان لبها جدا کرد

فضیح الدین صاحب امتر آبادی

دوستان تا کی بگویش منم از رفتن کنید
تو که رفتن چون نخواهم کرد ترک من کنید

حکیم کاظم صاحب

ناغل آمد در برم آن شوخ بی پروا شست
می طپد در سینه دل ترسم جز دارش کند

آغا صادق

رحم می آید مرا بر بلبل آن بوستان
کز نزا کتهای گل فریاد نتوانست کرد

اصداق بیگ و شاد صادقی	
از جفا هر کس نصیحت میکند یار مرا	میرود هر دم گمان شکوه و دلدار مرا

مرزا جعفر صفائی صفهائی	
ششیر کشیده و نکستی	فردیاد ز لطف ناتمامت
از تو سه شیمت و در قصه شیران	نانند شیرست در قصه آهجو

محمد صالح کورکائی	
ای بدر گاه تو نیاز همه	کرم تست کار ساز همه
اگر از چهره پرده بردا	بحقیقت کشد مجاز همه
مهرشان منظر جمال تو اند	بسر آن میکشیم ناز همه

مولانا میرک صالحی مشهور	
بیزم خواجهم از آن یک نگاه لطف استیز	که غیر بنفید و بی اختیار بر خیزند
ورود گفتم تغافل کرد و خوار بیابین	گر چه که دم خنده زوبی اعتبار بیابین
صبر کردم سر کشیده و شور سر کردم رسید	شکوه کردم رنج شدنا سازگار بیابین
همه شب در این خیالم که رسم بود صل روز	همه روز در امیدم که شبنم بخوابم آس

میرزا محمد علی صاحب تبریزی	
و دم بیایلی دامان غنچه میبکزد و ده	که بلبلان همه مستند و باغبان تنها
سخت میخوابم که در آغوش تنگ آرم ترا	هر قدر افشرد ده دل را بیفتارم ترا
اگر تو و امن خود را بدست نماند	ز دست مانگرفته است کس گر میانرا
ای برق بیروت پاراشمزه بگذار	هر خار این بیابان رزق بر بنه پائی
جانی نمیرد و کس که دل بدگان مساه	تا با زگشتن تو نصبد جانمیرود
آنکه منع من مشور ز صهبا میکرد	لب میگون ترا کاش تا شام میکرد
دل چیش تو مشکل منماداشته باشد	مارا چاکد آنکه ترا داشته باشد
از زیاد تو برود ترا دیده من	ستم زاندا زین بیشتر چه خواهد کرد

دست مرا به بین گبر میان چه میکند از دل ما چه بجایماند که باز آمده	تقدیری ایکبار سر بر آرزویب قبان ناز دلر پایانه و گریه بر سر ناز آمده
--	--

صباحی کاشی

بجست بایدیم چون زلیست خواه که آسب از دل و قاتل بر آید خاک من از جفا پیش بر باد رفته باشد و قاست شیوه ما پارگون و ناکند قربان سرت بگذر و بگذر ایچیم وید سے چکو نه یار من آند بکار من	چه باکم از نفس کنون که رفت از باغ گل برین شوم چون کشته ایم خون بسایش ترسم چه بوفای پیش از یاد رفته باشد دل جفاکش من شکوه از جفا کند گفتی گزرم گریه تو از شوق بیره از یک نگاه کار مرا سفت یار من
--	--

میر و ز بهان صبر

و فاد و حسرت تو با من با خست یار تو نیست بمنتظر کاین گفتگوی من میان کی رسد که شب فراتش از من کشیده انتقام	ترا چه سرو و وفا حسرت بان خود کردی من پیشش در دول گویم بعد امیدوار ز وصال یار روزی نرسیده ام کجای
---	---

صبر

که روز حشر سر از خاک بر تو انجم کرد	ز بسکه خاک بسر کردم از عنایت مشکل
-------------------------------------	-----------------------------------

میرزا محمد علی صبوح صفهائی

شسته ام بره انتظار و چشم بهایم فریاد کترین و اوی پائی نه که گهر نیرم	چین امید که افتد بروی یار نگاهم افتان که درین منزل جانی نه که آسایم
---	--

صبوحی بروی

کشته بودی از تقاضای ز جان و اوی مرا	زیر لب و شام ای نامهربان اوی مرا
-------------------------------------	----------------------------------

صبوری جوهر فروتن پیری

در هیچ ولی نیست که جامی تو نباشد خواب ناگردن و صد خواب پریشان بیدان	از رشک که سوزم نه که پنهان کشت آه طرفه حالیت که عاشق شنب بچران ارد
--	---

شیخ صدر الدین نیشاپوری سے	
گردہ پت روزگار دست و زبان نیشاپور	دست درازی موج چیرہ زبانی مکن +
یاسہ عالم ملاں باجہ کس از گرفت	ہر چہ ندانے گویا ہر چہ تو انی مکن
صلاح الدین صرغی سملوچی	
تو کہ ذوق عیش واری بشنو پیام قاصد	کہ بجز ہلاک صرغے خیر می وگر نزارو
باتور شکم کشد و بی تو جدا سے چکنم +	میکشم اینجہ از دیدن و ناویدن تو
چون از رفتن تو مردم تو نیشاپور کہ ہرگز	بچرا و خاطر خود بہ ازین سفر نگر وے
شمسای صغیر سے	
دم را بازوہ پیش تو بیکارست میدانم	ترا زین جنس ہی مقدار بسیارست میدم
دورنہ کہ تا کم شکوہ زرد و دوریت	آہ کہ میکشد مرا بجز تو و حضور تو
دلدار چہ بیوفایا ہر آمد +	شہر بچہ ہ انتحاب خورشیدم +
صغیری چونپوری	
ز عشق زاوم و مستم بکشت زار و دریغ	خبر نداد پرستم کسے کہ سہرہم
صغیر کے دیلی	
ز پیام من جو اپنے نشیدہ قاصدانا	و ہدم باہن تسلی کہ ندیدہ ام منورن
صغیری قزوینی	
چارہ مرگست کہ از حیلہ بیمار شدن	نتوانستمش آور و پکا شانہ بخویش
صوفی چغتائے	
عاشق نشدی محنت ہجران نشیدی	کس پیش تو غنما نہ ہجران چہ کشاید
مولو علی امام بخش صہبائی دہلوی سے	
بندر کفر مشوگر سہرا یمان دار سے	کعبہ کی بار ہا سنگ ست ز تچانہ ما +
رضیایا بوسعت رحمت نگاہ کن ہا +	یک سو تہہ شمار گناہ و ثواب را
میر تم کہ چو از من بگر رضی نیست	بزند گانی دشمن چہ گونہ خرسندست

تندباری

اگر کل مست و گریه زول لزان و ادا
گشتن گران ز شکره لطیف گناه از
دارم شفقت که نامه از زول
صداست اگر بجز می اسرف
و دیدم سحر صدها تے اشفتہ را و بیکه
امر ناز و نومی بی بر سر د چشم ماوس

بهار جوی سیه مست جام نیرنگ مست
خستن بجزوف غیر و ل من گناه کبیت
عمری باید که تالمب آید
زان به که ترا و گرشب آید
جامی بکف شمعی باب اوراق نیوان
جبری نفس کافر سیم اینهمه اختیار کرد

میر صلیبی طهرانی

وانسته سفر کردم و از کویت رفتم
درین فصل گل هر چه دارم بی ده
هر که خواهد که ز کویت رود و من جانمن
با تو کرد و عمری تو نم گواه آنجا
ز خیر میباشم از دست بکسی صید
صیا و اباسی ستم تازه کرده است
افسوس که شد آئینه خیره نگهان
ترا بغیر چه گوشت نظر باشد
برقع بر رخ افکنده بر و ناز بی غش
هر کس نظر کند بتو عاشق گمان کنه

تا گوش تو از گریه در آزار نباشد
مبا و که دیگر بهار سے تیا پید
اضطرالش گذارد که قدم بردارد
نیست ممکن که برای تو صد ایمان بود
تخلی که ز معشوق خویش نتوان کرد
مرعی که پیر شکسته شد آنا و میکند
رودیکه نگه کردش از دور ستم بود
رقیب کبیت که از من عزیز تر باشد
تا ننگت گل پچیده آید بد ما غش
بی آنکه یک رهش سبب امتحان کنه

صیری بیدانی

جانیکه تو با کس نشینی

س باو گری چرا نشیند

صیقلی نیرومی

روز وصال مدعی پنج شب نرسید

سیر ستاره راجه شد گروش روزگار کرد

میزد ترا این واس ضمیر و دلوس

حد شیشه شراب به بزم طرب شکست

دلما ز دست محتسب بی ادب شکست

مستی چشم کی سر خوشی با ده کیسه
انته آن بت میخورد و در بالا افتاد

کمال الدین حسین ضمیر صفا

<p>ز بس سخن و سخن آفر و دوغم گذاخت مرا نالہ ام را هست تاثیر می ترسم که زود خوش حال آنکه دید ترا و سپرد جان چو دیدم غیر را با منم او سوختم از غم چو می بینم کسی که ز کوسه او دلش او می آید نویسد چو آیم بس که می تو گویم غدا و عده و صلح بر دوزخش ضمیر چه حیاست انیکه گاهی اگر م ز حال بری</p>	<p>نه من شناختم او زانه او شناخت مرا بر سر رحم آورد و یار استمگار مرا آگه نشد که بجز کدام و دو حال چیست چه دانستم که پنهان صحبتی با یارم دارد فوی کاول از وی خورده بودم یاد امید که این بار چو هر بار نباشد ز بیم آنکه بسا و امید و اریم هزار رنگ گرمی بعد الفعالت بری</p>
---	--

مرزا یوسف صفا

فغان که مردم و یاری درین دیار نیست
نشان پامی کسی بر سر مزار نیست

ضیائی ارویل

خوش آن ساعت که آید ترک نشین با او
رقیبان جمله بگرزند و من مانم همین با او

طالب اصلی

<p>زوی چو تیغ زمانی بکش عنان برفت هر جنگ که بر سینہ زوم نقش تو بگرفت ز اشک شام و سحر و پیره چند تر ماند چون شکر آن کنیم که بر میدان شوق با صد که شمه آن بت بدست میرود مردم ز رشک چند به بنیم که جام می</p>	<p>که نیم کشته ناز ترا وصیت هست انتم صغی بر ریستیدن من شد و ما کنیم که ز شام نه سحر ماند جو ر تو همچو لطف خدا کم نمی شود خود میکنند حرام و خود از دست میرود لب بر لبش گذارد و قالب تنی کند</p>
--	--

طاهر

من آن صیدم که خون خوشین اور نفس نیرم
برو که پیش صفا و م کسی نام برائی را

طاہر صفحہ

آنکہ ہر شب ہوس سوختن مامیکرد کاش می آمد و امروز تماشا میکرد

طاہر شہدے

از فریب باغبان بن عباس می نمود پیش ازین من ہم ورین باغ آشنیانی دادم

طاہر ہروی

گفتم بہ ازین فکر من بیدل و ورین کن + و رخندہ شد و گفت کہ فکر می بہ ازین کن

طبی قزوینی

نہیدم ہم بہ نگہ حضرت زفارہ یارینہ ورین زمانہ بچشم خود اعمادوی سیت
تنہا پردیدہ می توان و او گریہ داد چون ابر با پیر از ہمہ اعضا گریستن +

طبی سبستانی

زنیسان کہ خاک در شب بچرت بسر کنم شکل کہ روز حشر سر از خاک بر کنم

مرزا عبدالمکباتی طبیب اصفہانی

منم کہ روز ازل از من آسمان وزمین محبت پدری مہر مادری برداشت

بہر طریقی شیرازی

دھلی کہ رشک غیر دل از گریہ خون کند با محنت فراق بمقابل نہادہ اند
بجد اند برنگی کشتہ شمشیر او گشتم بہ کہ در رشکند فردای قیامت مدہ شہید زمین

مرزا طبیب طوفان ماژندراتی

شد بہارے عیان کہ در گلزار لالہ بیدار غرت و گل بی خار
شد چہنہ از لالہ لیلی خیزند + بوستان باز بید چہنوں زارند
گفتے کن اخت یار و روم در واکہ باختیار من نیست

طوفی تبریزی

کس با خبر ز حال دل غافل تو نیست تو در جہہ دلی و کسی در دل تو نیست
با آنکہ هست خلوت وصل تو با رقیب + شرم تو با ہزار نگہبان برابر است

که راز عشق تو از یکدگر نماند
 که کسی محبت از من تو بیشتر نزار و به
 که خواهند از تو ایشان داد و حق مونس نشینم
 هر بار از ره دگر آیم بگو که تو
 که بیوفای تو نذارم شکایتی

چنان فریب تو غیرت ز عاشقان برداشت
 بتو عالمی ست عاشق شده ام باین شلی
 بچشمه مایه رشک دگر باشد ز قیابان را
 تا کس نداند آمدن من بسوسه تو به
 تو میدم از وفای تو اکنون بیفایتی

محمد بیگ ظریفی سما و جی

مردم از رشک که آیا که گذشت از کوبیت
 مگر ظریفی بیچاره از میان برخاست
 سر تعافل و نامهربانیت گروم
 بگو که گروم سر بدگمانیت گروم

شب که غوغای سگان تو بگو ششم شد
 شب از میان اسپران او فغان برخاست
 هلاک سرکشی و سرگرانیت گروم
 چه کرده ام سبب رنجش تو چیست بگو

نورالدین ظهوری تهر شیری

که سر بوازی هست و بی گمان مرا
 که ترا آتور و خجسته مساء
 انیکه مارانگر و بیا و بس است
 بندش بکشا که بیگناه است
 و بال چشم نگاهی که نیست پرویت
 در زبان حرف نمانده است سخنمانده است
 گنجایش لب گزیدن این و اشت
 انیست بلا که کم نگاه است
 شوم فدایی دروغی که راست مانده است
 به پیر می خدمت طفلی ضرور است
 اختر اعی چند در نامهربانی کرده است
 که ز سر چشمه معنی دم آبی بچشمه

تو پاک و امنی اما ز رشک نزدیک است
 عشق آن خاندان خرابه هست
 دیگران نامه با او و او از نده
 دشمن بغلط اسیر گشته است
 بلای و دوش سری که هوای تو خالی است
 از گم چشمه گشت و تماشای مانده است
 مرگ چو منی اگر چه سهل است
 با کم سخنیش می توان ساخت
 بگو حدیث و فواز تو باور هست بگو
 به طفلی خدمت پیر سے نکرده ام
 طرز بی رحمان دیگر گشته بود اسحق کهن
 بر جگر شکنی خصم و لم سے سوزد

در خاندان کسری این عدل و داد باشند خود را هزار سال اگر بیوف کنم به کتاب گشتن من مدعاست میسر استم که چون برون روم اورا بجانم بگذارم	۴۴ قدیمی چه بر سر آمد فرهاد راز خسرو هرگز نماند بم بپنیزی چه دیگران نه طوزاوست که با مدعی شراب خورده خراب گشته ام از دست دل علاج این است
---	--

طپوری شیرازی

بر زمان گوئی که از گویم بر و جانمی و گریه جان من جانمی و گریه باید و پائے دیگر

ظہیرای نماندی

پیر میخانه نمی داد ما و خستد رز بر و در میگرد خوش گشتانے کردیم

شاه اسمعیل ثانی صفوی عاقل

شادم بخزندگ تو که ناوک گشتا نراه چون غنچه چهره دانی تو که در خلوت ناز	سوی بدت خویش نمانی نظری هست کز بهر تو چون باد صبا در بدری هست
--	--

عاری صنی قومی

روز وصلی طلبم چه شب هجر دراز تا کنم شرح ستمها که تو با من کردی

میر عارف نیروسی

مرا جان داو از شوق تو آستان ولی ناویدن روے تو مشکل

شیخ بابینیر عارف بخاری

برابر و می نمانم دل که در دین صد گشته شد ز جور و کینه هر چیز می که میگویند از و آید منی آید تر و می ناز سویم یاری عارف	بجرا بی شدم با کل که طاعت شد گناه آنجا همین آئین مهر و رسم و داری نمی آید و گر آید چنان آید که پنداری نمی آید
--	---

عاری شیرازی

هر سنگ کز برای تو ام و تمنان ز نندا بر دارم و تجفنه بر دوستان برم
--

آغا محمد عاشق صفهانی

در داکه تلاقی شو آفت جفا ر ۴۱۱ روئے یک شمسند بتان اهل و غارا

تندیاری

گوشش صیادستم پیشینه بیگانه مساه
 پی تابوت میگفتم بیگانه می تو از یار سے
 در هر چمن که گروم بنیاد آشیان را
 اغیار و رگین تو دهن قرین مرگ
 ترسم ز عاوتی که مرا با جفای تست
 حریت رشک نیم لیک از نوازش غیر
 زخته و گرا یا و کرده شادوم
 وصالش خواهم و دانم که این کار
 اگر شازم فرزندان تو ان یعقوب
 دانی چیا سپروم جان زود در غم او
 داد من ازین دل که مرا کشت ستانند
 بنظرت سومی خودم خواند پاسبان نگذاشت
 گفته که دهم ز لطف حاجت به
 رسید نوبت جان دادن و میگویم
 امشب ز وصل شاد نشد خاطر مگر
 بهارست و خجل از تو به خوشترند
 یاد ایامی که طالع یا و عشاق بود
 از میوفانی تو ز کوسه تو میبروم
 برویت هر که خواهد گوید بین من فارغ از غم
 نیرنگ نگر که از نگار می
 خاک میخانه شد مغم غم گشتم
 بجزیرتم که ز رویش مرا خجل دار
 خوشامرعی که در کج قفس با یا و صیادش

آش تا نیست لبسریا و غریبانه ما
 نگفتم بر مراد غیر چاک پیر من کبک
 افتاد و صلح با هم کلین و باغبان را
 جان میسپازم و بندگان میسپارست
 یار کسان نشوی دهمان دوست و اوست
 باین خوشتم که ترا رحم در دل افتادست
 که ناله را از می در دل تو گاهی هست
 نه کار او نه کار آسمان مست
 من و هوامی جوانی که به زوز زبندست
 آغاز جور او را چند اشتم نهایت
 یا و رشتب هجران تو یار و ز قیامت
 بر رحم آمده بود آنهم آسمان نگذاشت
 من بند لطف نامت است
 که یار بر سر جور و ستم نخواهد ماند
 بیچاره دیگر بره انتظاری بود
 که رومی باز گشتن بر در پیرمغان دار
 عهد خوبان عهد و بیعتان میان بیعت بود
 ترسم که صحبت تو مرا میوفا کند
 که با صد دیده تواند کسی همچون نیست بنید
 ما بشده شدیم و او خداوند
 رحمت حق بنگر با من میخواره چکر
 شکایت ستم او که در دست هنوز
 چنان خورسند بنشیند که پندارند از او ش

<p>اسیر میرا کہ میدانی شو اہمی وقت از یادوش آخر عمر من و اول بیماری دل دل ز مر تو کہ برداشت کہ من بردام ترسم کہ سر از خانہ صیبا دیرترم چو واقف میشدم از کفستہ استغفار میکروم نو میدہم ہم نیم کہ علاج و گر کنم ہم وارم عجب روز و شبی این خواب آن میداریم عاشق بزروی آدم و پاسبان شدم زمین پیش شو اہند نوشت اجرت میدان کمال رحمت حق برگشت ہنگار ان بین خصمی آسمان چہ شد بازے روزگار کو مرز لہنی کہ زنجیر من دیوانہ بایستے چو راوے کشم بہ تنہا نے</p>	<p>تقدیر باستی غمگینم و زاموشش کن گاہی بیا داور فرستی گو کہ کنم فکر پرستاری دل کی دل از مر تو ای عمدت شکن بردام جو پای گلستانم و از طالع گمراہ خوش آنستی کہ پیجو در از عشق اظہار میکرو آن بیو فاطمیب علا جسم نمیکند شب از خیالت و رفغان و زار غمت در زایم حیث آدم ز بوسہ لب او مشو و فکار شادم بہ نگاہے ز تو در روز قیامت صبا ج عید صبوحی سبحاب باران بین قریب رفیق تا کی سستے مستد یار کو چہ در پای یار و دست ہنویگانہ باستی آنکہ شہرے بود گر گرفتار من</p>
--	---

ہنر و رخا ن عاقل ہلوی

ساقی پیالہ گیر کہ بی نشہ شراب

شہر مند کی ز روی ہوا میکشیم ما

عالم ہروی

نگان آن بان مشکل خیال آن میان مشکل

میان این و آن مشکل مرا افتاد شکلا

عالمی و ارباب جہروی

داری ہوس کہ غیر براسے تو جان ہد

کردہ مشروط و فاکرک جہنما بید کرد

آمد ائمہ و سفر جانب مرگتہ خویش

آہ اینچہ آرزو ست مگر مردہ ایم ما

شرطت این ست باین شرط و فایا بید کرد

آمد انیم عجب از طالع برگشتہ خویش

حکیم مرزا او شہنشاہ المعروف بہ پتھان علی

من این مہربانیہای او قاصد چہ میکونے

مساز از پیش خود حریفی کہ میدارم زبانش

که نه یاد مکندونی زود از یاد مرا و یزداه ام تقویم را امشب قدر و محراب است تا آخر بهار به بنیم چه می شود خود و فرزندانش همه پیش تو خریدار شدند نظام کار جهان گرد بست من باشد همچو گل دامن خود پر ز گریبان کردم اینقدر هم لایق بی اعتباری نیستم یک پریدن تا سر دیوار میخواهد و دم +	کارا طر فنه جفا پیشینه افتا و مرا به ترسم آن سیمین بدن باشد و آغوش تریب باز آدست بر سر دیوانگی و لم دل شکاران بکند تو گرفتار شدند ز عاشقی نگذارم جدا شود و مشوق + بی تو سرگه که تا شامی گلستان کردم بیردت کینفس نگذاشت دل را پیش من پیش صیاد من از بهر خدا صامن شو بید
--	---

مولوی امیر علی عالی دیوبندی

شکایتی چکنم از تبار که خود دل من + همیشه دشمن جان بود و در کنار مرا

شاه عباس پادشاه ایران

هر کس برای خود سر زلفی گرفته است از خجیر از ان کم است که دیوانه پرست است

شاه عباس ثانی پادشاه ایران

بیا و قامتی در پای سروی گریه کردم چون مرگان برگ برکش رباب دیده کردم

میر عبدالعزیز

بیرت که نمی آیم نه از اختیار می ترسم + از خوبی نازکت می ترسم و بسیار محترمم

شیخ عبدالقادر بدوئی

بصدا مید قاصد میفرستم سوی ان بدو معاذ اللذان ساعت کرد و تو مید کرد و

عبداللہ خان اوزبک

مبارکباد و عید آن دو مند میکس و کورا که نه کس را مبارکباد گوید نه کسی او را

عبداللہ خان اوزبک

بجنگ رفته شد از بس گریستم بی تو ز سنگ سخت تر من که ز لیتیم بی تو

حسن بیک عجز می تبریز

منور زم غالب اول میکش سدوی مسلمان ہے کہ یا د از بانگ یا حی مید ہذا قوس گبر انم

اسحاق بیگ عذری

شاد سازید پس از مرگ وی زار مرا بر صید ناتوانی پیدا در فتنہ باشد مرغ چین کہ آن ہمسہ فریاد میکند من آن مرغ کہ طبعم را نسیم ساحت گلشن تنگ شد از تو اسیران ترا جا در قفس	بر سر تریتم آرید دل آزار مرا کز سز گشتہ اورا صیاد رفته باشند فریاد از قفاخل صیاد میکند خوشست لایہا می خانہ صیاد از ان خوشتر یا دایمی کہ سے بودیم تنها در قفس
--	--

عذری تبریزی

آمد بہار دگل شد و نوروز ہم گذشت
گر دمرت گذشت و امروز ہم گذشت

شیخ فخر الدین عراقی ہمدانی

خستین بادہ کا ندر جام کہ دردی چو خود کہ دند سر خولشتن فاش وار و ہمسہ چیرا تو سے زاو عراقی طالب و دوست و آنم بطواف کعبہ رفتم بچرم ہم نہاوند	ز چشم مست سائے وام کردند عراقی را چہرہ بد نام کردند افسوس کہ خور سے نہاوند بر اسے آنکہ در مانش تو باشی کہ بروی در چہ کردی کہ در دغا نہاوند
--	--

طہماسپ قلی بیگ عری

با من چہرہ صفا لیتہ از جو رہ میکنند ہر نقطہ اسے صبا ز چہ گرمی کفارین ہر چند غمیر لاف محبت زندہ پرست	چیزی نخو استم کہ در آب دگل تو نیست دانشتہ گمہ بکجا میفتہ سمت مارا امید با بدل زبک ان تست
---	--

سید محمد عراقی شیرازی

چنان مرگ قیب از زودہ کہ در آن سخن رفت آن آفت دین از برہم ہی ہوش بیا عشق میگویم و میگم کہ یہ زار	کہ نحو ار ان بمرگ من نسلی امید ہند اورا تا یہ بینیم کہ چہا برسہ ایمان نصیب است طفل نا و اتم دا اول سبق است
---	--

<p>هر جا که هست جلوه جانانه خوشتر است کان منجیبه مست است و در صومعه باریت و ششام حلاست و شکر خنده هست از لبم نام تو هنگام وعاشقند است اینقدر هست که در سایه دیوار هست قبول کردن و رفتن شرط اقصا است ایوامی از محرومی دیدار و گریه هیچ آمد بزیر تیغ و شهیدش نمیکنند بر خاک بریزد گل و چیدن نگذارند که بسی چنان بمرگم چو تویی گزیده باشد که ناله و گریه در دل تو کار کند حیف آمد که گذاری بدلم حسرت خویش صد سال می توان بهشتناگر استیز سه خون چکان فتاده دل بنیوانشسته</p>	<p>هرگز مگو که کعبه ز تیغانه خوشتر است یارب تو کعبه دار دل خلوتیان را یارب چه بلا نیست که در مذبح جان غیر قسمین که بر آرنده حاجات هنوز ساکن کعبه کجا دولت و دیدار کجا اگر قسم انیکه به شتم و هندی طاعت بر لوح مزارم بنویسد لیس از مرگ خون ریز عشق بین که جگر گشته ظلیل این رسم قدیم است که در گاشتن مقصود بلبل چگونه زین غنم دلم آرمیده باش بناله نرم لسانم دولت ازان ترسم نه ز مهر آمدی ام بر سر بالین و م نزع گر گاتم دل بگیریم پیش تو دوست تو و بزم پیش عرفی من و کو چه که هر سه</p>
---	--

از جویایان

عزیز الدین محمود کاشی

<p>این شاد می و گریه لبی می تو میکشد من و رین غم که چربا با تو سخن میگویند</p>	<p>شاد می که دانم سنگ کو تو میکشد بهرمان با تو زیاری غنم من میگویند</p>
---	--

خواجه باقر عزت شیرازی

<p>یوسفی نیست که سرگشته بازار نیست نامه اعمال عزت فرد باطل بود است</p>	<p>تو نداری سر سودای غریزان و رفته گر بجا مصیبت می آمد آن هم بد نبود</p>
---	---

عزت

<p>دستی با کشتن دل ما گرم داشت است</p>	<p>خسبی کبوه طور که جا گرم داشت است</p>
--	---

احمد علیجان عزت

برقیف نام اگر وہ گوسٹے نامہ تا آسمان بخور و بالہ ہلہ

میرزا جانی عزیزی شیرازی

شایدیم از رہائے مرغان ہم نفس
ول دامن تو در نفس باز پس گرفت
نہ صبرنی قرار نہ امید وصل یار
منہ از خانہ برون پایی کہ این جلوه ناز
شاید کیے باغ رساند دعای ما
کام تمام عمر دران یک نفس گرفت
چون من کسے بجام دل روزگار نیست
در خور حوصلہ چشم تماشا نیست

محمد مومن عزیزی شیرازی

مرا نخواہد اما ز رشک انیکہ مباد
کندا سیر مراد گیرے رہا نکند

خواجہ عزیز الدین شروانی

ندا نم مہج در گنج کہ با ما آشنا باشی
عتاب از پیش برداری غبار از راه پیشانی
ومی پیمان ما چونی شبی صمان ما با شتی
من از عالم ترا با شتم تو از عالم مرا با شتی

عشرے

کہ بت شکتم گاہ مسجد زخم آتش
از مذہب من گبر و مسلمان گلہ دارو

خواجہ عصمت اللہ عصمت بخاری

ای مجہر پیر جمی مکن دو زار رخ یار مکن
سرخوش از کوی خرابات گذر کردم دوش
پیشیم آمد بر کو چہ پیری خندارے
گفتم این کوی چہ کوی است و ترافانہ کجا است
گفت لبیب سناک افکن و ز نار یہ بند
بعد از ان پیش من آتا بتو گویم رفرے
زود دیوانہ و مرست و دیدم پیش
دیدم از دور گر دہی ہمہ دیوانہ دست
بی دت و ساقی تو مطرب ہنہ رقص سرو

گر من کشتن لایقم باری چنان زارم کیش
بطلب بگاری تر بسا بچہ بادہ فروش
کافر می عشوہ گرمی زلف چو ز نار بدوش
ای مہ نو خم ابرومی ترا حلقہ بگوش
سنگ بر شیشہ تقوی زن و پیمانہ نبوش
راہ این مست اگر بر ستمم داری گوش
بقامی برسیدم کہ نہ دین ماند و نہ نبوش
وز لقت بادہ عشق آمدہ در جوش و خروش
بی می مجام و صراحی ہمہ در نوشا نوش

<p>خواستم تا ستمی پرسم از آن گفت خموش وین نه مسجد که درونی ادب آبی بجزوش از دم صبح ازل تا بقیامت در هوش وین و دانش یکی جرم چه عصمت بفروش کتون لقصور آن روز کار میکشدم</p>	<p>چون سر رشته ناموس بشد از دستم این نه کفبه هست که بی یاد سر آبی بطواف این خرابات مغالست در دستانند گزتم هست درین بشیوه سر یکدنگ بروز وصل همیکشت ذوق ویدارم</p>
---	--

قاصی عطار الله درازی

<p>وگر نه کار درین کارخانه بسیارست</p>	<p>ز کارهای جهان عاشقی خونست مرا</p>
<p>شیخ فرید الدین عطار</p>	

<p>عشق در بند استمات نیست عشق در عالم عبارت نیست که ازین خوب تر تجارت نیست</p>	<p>سخن عشق جز اشارت نیست در عبارت همین گنج عشق عشق بستان و خویش را بفروش</p>
--	--

مولوی فضل عظیم عظیم خیر آبادی

<p>رضعت نقل عام ده نرگس نیم با زرا</p>	<p>خیر و بکلوه تیز کن تیغ نگاه ناز را</p>
<p>آغا عظیم</p>	

<p>زبان تیشه فریاد را فریاد میداند</p>	<p>خراش ناخن مار اول ناستا دمی داند</p>
<p>عظیمی بیستاپوری</p>	

<p>گفت با جویم لباز و گفتمش دیگر چه گفت گفتمش جمع است از پا خاطر ص از سر چه گفت گفتمش کتر شرم و م از تن لاغر چه گفت گفتمش من سوختم و در باب خاکستر چه گفت گفتمش بر باد و اوم و در حق محشر چه گفت گفتمش من زنده گردیدم خیر و شر چه گفت گفتمش این هم حسابی بالرب کوش چه گفت</p>	<p>قاصد آمد گفتمش آناه سیمین بر چه گفت گفت دیگر باز حد خویش نگذار و برون گفت میرا با بدیش از خاک ره کتر شمر و گفت جسم لاغرش را از غضب خود هم سخت گفت خاکستر چو گرد و خواهش بر باد و او گفت در محشر بیکدم زنده اش خواهدیم کرد گفت خیر و شر ناست عاشقان را در حساب</p>
---	--

گفت با ما بر لب کو شرت نید عاقبت گفت و گیر نگذرد در خاطرش بار عظیم	گفتش که عاقبت این مست زین بهتر چیست گفتش و گیر نگذرد در خاطرش بار عظیم
---	---

علی غلطی هم سر مهدی

هر قدم فتنه و گیر خیزد

سید علاء الدین علاء خراسانی

ندانم آن گل خود بر وجه رنگ و بوی دارد
که مرغ هر چینی گفتگو سے او دارد

علانی آشنیانی قوی

یاران برای خود همه با او سخن گفتند شادانند عالمی که مرا هر زمان غمی مست دیروز پریشانی خود را بتو گفتم نه صد بیتو از این بیشتر توان کردون	کس نیست تا کند سخن از براسی ما دارم غمی که باعث شاد و عالم است امروز پریشان ترا ز آنم که توان گفت نه غیر صبر علاء چه دیگر توان کردون
---	---

علی

منکه چشم خویش را محرم ندارم بر خوش
کی ردا دارم که بکند چشم نامحرم دارو

مولوی عبدالرشید خان علوی باوی

دشمنه را که کسی بر دل کافر ترند از می و مطرب و گل انجمنی سازد هبید نیت باور که بدلداری بلبل کوشید	میزند بر دل ما ترک وفا دشمن ما بجووی که همه رنگ مست به چو دانه بید شا هر گل همه که جامه مصحف پوشید
---	--

خواجہ علی قلی علوی فراحانی

شہید عشق ترا بر گزید از آن ایزد
کہ روز حشر شکایت از تو نمی آید

شیخ ناصر علی علی سر مهدی

بطاعت کوش گشت بلا انگیز میخواست تو چون ساقی شوی در تنگ طری نمیاند دشتم از دل هر زره نمایان کردند	مناعی جمع کن شاید که غارتگر شود پیدا بقدر سحر باشد وسعت اخوش ساحلها آنقدر جمع بنوم که پریشان کردند
--	--

آغا علی کیندانی	
نه کعبه و انم و بی و پیرا نیک قدر دانم	بهر کجا که برو مشوق منتر است مرا
ملا علی شیرازی	
نشد که از سر ما فتنه دست بر وارد	بهر زمین که بر فتنیم آسمان پدید است
علی شاه ابدال	
من زندگی سرو پا ز غم تو غم نزارم	از غم تو آشنایم که غم تو هم نزارم
عقاد الدین فقیه کرمانی	
عالمی از سر زلفت تو پریشان و مهشور	از سر زلفت تو بوسه بمشامی از سید
بهر گریخته ز میان عهد وفا شرمست باو	گر ز ما شرم نزاری ز خدا شرمست باو
و صلاش بحیث و جو نتوان یافتن و لے	آن به که عمر در سلاطین حبست و جو رود
غنچه و بان من بیا تلکدی من به بین +	بی تو بنور زنده ام سنگدی من بین
میر عماد الدین شیرازی	
گفتم ایامه بار قیامت روسیه کتر نشین	زیر لب نندید و گفت او نیز میگوید چنین
میر عماد خوشنویس قزوینی	
بوسه بمن و او سے و رنجید	بازستان گرنه پسندید +
حکیم عمادوی خزنوئی	
آنگس که یار و دوست ترا دار و از جهان +	بید و مست می نشنید و بی یار میرود
تا قیامت شرح عشقت و او به	گر کسے بودی که باور و داشتی
عبدالوهاب عنایتی صفهانی	
بجز نماز و شهیدے که در غنبط عشق و ارد	بشر بیعت محبت نتوان نماز کردن
حکیم ابوالقاسم حسن محضری	
بجز آن قر به برین را در میان او آینه	گر ندیدستی یقین را با گمان او آینه
محمد رضا عنوان شیرازی	

شما و هم از ضعف که سامان توانائی من +	نیست چندان که ز روی تو نظر بدوارم
پیا که بی تو ز سر پای حیات مسرا	دیدم مانده نگا سب و بهر زبان سخنی

قاضی عبدالرزاق عهدهی خراسانی

پیش ازین تاب غم عشق نذارم عهدهی	سینه لشکات و دل خون شده را دور انداز
بچه اندیشه ام از خاطر ناشاد رو س	چه سجا طر گذرا تخم که تو از یاد رو س

عهدهی ترشیزی

زان پیش که قاصد خط آن بهیبر آرد	جان صرف کسی شد که ز قاصد خبر آرد
از ان با عمریان پیوسته در مجلس سخن گوید	که میتی س کسی با او حدیث در دهن گوید

عهدهی قرابوی

پیش بت امروز عهدهی برادر خویشتن +	سجده کردم که صد جا پشت ایام شکست
-----------------------------------	----------------------------------

عهدهی ساوجی

و ام آخرت ب نشین که رخ تو سپیدیم	که امید صد تماشا بهین نگاه دارم
----------------------------------	---------------------------------

امیر عیسی لنگ

ز بهت یاران عالم هر کرا دیدم نمی دارم	ولا دیوانه شود دیوانگی هم عالمی دارم
---------------------------------------	--------------------------------------

غازی قلندر صفهائی

جزای کیش به جبران اگر بد ایزد	سومی بهشت برم کافر و مسلان را
غام لیلی بسد تربت جینون سپیدید	بگذازید که دیوانه قرار س گیرد

ناقل

ز شوق نامه نویسم ز رشک پاره کنم	دلی که نیست لستلی در وجه چاره کنم
---------------------------------	-----------------------------------

مرزا احمد حسین غالب صفهائی

طیش دل مگر آنها کند حال مرا	ورنه کس نیست که گوید بتو احوال مرا
افشرد ده دلی گشته ز بس عام درین شهر	دیوانه براسه رود و طفل براسه

مرزا اسدالله خان غالب و بلومی معروف به مرزا نوشته

ازین بگیا نگیسای می تراود آشنایما
 من آن نیم که در گریه تو آن فریفت مرا
 شوخی که خود ز نام وفا تنگ داشتی
 بهفت اختر و نه چرخ خود اختر بچه کارند
 منع ز صبا چرا با ده رودان پرویش
 عمری سپری گشتت و همان بر مهر جو سست
 گمان ز نیست بود بر منت ز بیدر و سست
 رند هزار شیوه را طاعت حق گران بود
 سیر سخیا ز شکل ما بر جفا سے خویش
 گفتم البته زمن شاد و برون گرو سے
 ز بیم آنکه سبا و امیرم از شاد سے
 آمد و از ره غرور بوسه بخلو تم نداد
 در عرض غمت بیکر اندیشه لالم به
 لطف خدای ذوق نشاطش منیب به
 خود او لین قدح می بنوش و ساقی شو
 چون نشسته با خویش لاله ساز شوی
 جنون کرویم و مجنون شهره گشتیم از حرم و مست
 جلوه اسی داغ که دوستم ز تنگ میخیزد
 مقصود ما زویر و حرم بر حبیب نیست
 خوارم نه آنچنان که در گروه وصال
 خون هزار ساد و بگردان گرفتند
 چرم با بتیاز که بگزشتن از گناه
 چه عیش از و عده چون باور عنوانم نمی آید

هیامی در زود و در پرده رسوا میکند ما را
 فریبش که مگر عیون فریفت مرا
 برباد و میزد هر بو فای نام و تنگ را
 بر قتل من این عربه با یار و رو نیست
 خون ز عصبان عجبش خوا چه شفاعت کرد
 گویند همان را که وفا نیست چه نیست
 بدست مرگ ولی بدتر از گمان نیست
 لیک صدم سجده و تاصیه بیشتر است
 بان شکوه که خاطر و دل را زان گسست
 گفت و شوار که مردن تو آسان شد
 نگردد از چه بمرگ من آرزو مندست
 رفت و در آنجن ز غیر مردنوا گری گرفت
 پاتا سرم انداز میانست و میان نیست
 کافر ولی که باستم و دست تو گرفت
 که آخر از طرف تست که حجابی هست
 ز خود و بجوی که ما را چه در دل قناعت
 برون دادیم راز غم بنوانی که پنهان شد
 فرود اسی درو که نغم زد و اسه آید
 هر جا که تم سجده بدان استان رسد
 ماور کتم اگر همه از آسمان رسد
 آنانکه گفته اند نگو یان نگو گفتند
 با دیگران ز عفو و با از غرور بود
 بنوعی گفت می آیم که میدانم نمی آید

<p>هم زماندیشته آرزون پاروی تو بود پیش این قوم بشور را به ز فرم نرسد لب یارست و حرقی چند گو با و لیری باشد نقرست ولی لذت و شنام ندارد خدا بعد تو بر خلق مهر بان نبود در آشته نمک زخم و لشکارا نند عشوہ خواهند که در کار قضا تیر کنند این خطا نیست که در روز جزا تیر کنند کاین را نسب بختره سالوس میرسد که دوست سلسله امتحان بچنانند بوسه را در گفتگو مهر و مالش کرده ام اختراعی چند در آداب صحبت میکنم حیث کافر مردن و آو بخ مسلمان بیشتر در فرخ راست نمائی که داشتی داری نگاه مهر فراقی که داشتی داری خرد و فریب آدائی که داشتی داری شیونی شوروی فغانی جنطرابی زاری ساقی و مغنی و شرابی و سرو داری حق را بسجود می و بی را به درودی</p>	<p>مردن و جان پنهانی شنادت داون می نیرها و مکن عرض که این جو سرتاب کمیدم آنقدر که بوسه و دشنام خالی شد بوی می که را بپند حسته ز لب یار به گفته ام ستم از جانب خداست ولی سبک تاج بود و خوبی دلبران کاین م خسته تاجان ندره و عدد کا ویدار دهند گفته باشی که ز ما نخواهش ویدار خطاست سجاده زمین می نیر بهشت میفروش جنون ساخته دارم چه خوش بود لیب امیاری و خنده بریدستی و دشمن رفت میرا بکیم بوسه و عرض ندامت میکنم خوش بود فارغ ز بند کفر و ایمان نیستن تو کی ز جری پشیمان شدی چه میکنی بسینه چون ل و درول چو جان خریدی با عتاب و مهر تو از هم شناسختن نتوان امیدل از مطالب که شتم بتنگاهت را چه فرصت اگر دست و پد منم انکار ز نهار ازان قوم نباشی که فریبند</p>
---	--

<p>ملا عوری شیرازی</p>	<p>ملا عوری شیرازی</p>
<p>سهل است که روزگار بر گشت</p>	<p>با پیر که تو بر نگردی از من</p>
<p>غریب سبز وارے</p>	<p>غریب سبز وارے</p>
<p>به بیکسی و غویبی چون من مباد کسی</p>	<p>غریب مردم و از من نگرد و یاد کسی</p>

خوشم بغیرت از اندوه بکیسی مردون که بی غمی شود از مرم و خم نه نشاد کس	
غزالی مشهوری	
ز نندار کسی را کلمتی حیب که حیب است جیرم معشوق و گناه عاشق بیچاره حیب است که رنگ بر رخ عاشق سمنی تواند دید سنگ بر دست که ویوانه میاید بیرون	چون رود و قبول همه در برده غیب است من شهرت عشق رسوائی تقاضا میکند شیب دامن انان و در سرشک من نالید من یویرانه غم مرده و طفلان هر سورا
غزالی هروی	
میباشت یلی را و نظر بر دگر می داشت او در اندیشه که چون خون غزالی ریزد	چشمی که بخون ریزی عشاق مری داشت او در اندیشه که چون خون غزالی ریزد
محمد شریف غزالی انجمن است	
عجب شکستگی دست داده است مرا	بست تا سز نشن فتاده است مرا
غضنفر گلزاری	
و دست مگر ز ما کله سیر ز بان گذشت آن دل که وقتی داشتم دارم تو پنداری هنوز و عده وصل اگر و طهارت انتظار کو و البته که صبر میسر نمی شود	امر و زهر که بود ز ما سر که ان گذشت من بیدل و دور دل ترا قصد آناری هنوز تا بفرق خونم صبر کجا قرار کو بود گوئی چرا که وصل میسر نشد و صبر
محمد طاهر غنی شیرازی	
وام هرنگ زمین بود اگر قمار شدم مایه ورنه تا تو آنی زنده ایم چون باز شد رسد بد رازی کوی او	حسن سبزی بجز سیر مرا که داسیر جان باب از ضیف نتواند رسید قاصد حیه احتیاج که طو ما ز روزگار
میر عبدالغنی غنی تقریبه	
سهر شوریده تقوی بر تابد	غنی از بت پرستی باز مسانده
غنی بیگ همدانی	

مرا بوعده تشلی بره که طالع من به اگر بهار نشود آفت چسبن باشد

مهمی که غنیمت بجایی

نظر برومی که شد آشنا که میگردد اگر در خویش چو گرداب دیده ترا

سن عونی بجزای

سوی یار از ره دل میروم و می آیم قاصد و نامه و پیغام نمیدانم چیست

عواصی یزدی

گر نه هر دم ز سر کو می توانم اشک برد عاشقیها کنم آنجا که فلک رشک برد

عقیبات حلاوتی شیرازی

دیدم بجزاب خوش که من داو ساقی تعبیر قتل ماست که پیمان پر شده است

عشق آن چاک که در پیر همین یوسف زد پرده بود که از کار زلیخا برداشت

همه لغزشم بیایا بسر تیرم بود با تو غنیمت بود یکدوسه گامی دیگر

غیاثی استرآبادی

نامت ز رشک پیش کسی چون نمی برم آیا سداغ از که کنم منزل ترا به

شهر مسارم ز رفیق شب بچران تاسک او که میان مراد و زود من پاره کنم

مرزا محمد جعفر غنیمت همدانی

اشوس که تابوی گلی بود بگاشتن صبا و نیا و نخت بگلشن قفس ما به

مشنیده ام که غم را کسی بجانان گفت چگونه گفت غمی را که باز نتوان گفت

من در قفس ز شوق اسیری ترانه سنج صبا و در گمان که گشتا نم آرزوست

چشمه نوش ترا غیر بهان شناسد در شناسد چو لب تشنه مان شناسد

مولانا خیرتی شیرازی

پلاک غمزه بیباک تر ساز او که کردم که در محشر با و بخشند خون حد مسلم از

می بری از صد جفا با غیر و می ترسم که او رفته رفته یا بد اختر زوق پیدا و ترا

ستم رسیده دلی دیدم وز غم مردم که تند خود دستگر ورین دیار کیمیت

و بیاید

بی مژده وصال نچیز و شهید عشق	صدید بار اگر فرشته رحمت مذاکت
میرزا رضی فاج	
هست در کوه یار خانه ما	لن ترا نه بود ترا نه مسامحه
مطلب ما دیگر و مقصود موسی دیگر است	عاشقان را با نظر بازان خانه کارا
ضیاء الدین فارسی نجندی	
شب تاب روز کار من و روز تاب شب	نالیدنت از غم تو یا گریستن
گفتی ز در من نگریسته و بر حق	فرق است از فشاندن خون گریستن
ملا فخر صیغانی	
باز از شراب خمیر برافزودنی چسب	مارا با تش و گرمی سوخته چرا
فارسی اشترآبادی	
بی نظاره ستاده هست جهانی بر پیش	من در اندیشه که یارب که افتد گفتش
مولانا پادشاه فارسی تبریز	
ترا در دیده جاگرم که از مردم نمان باشی	ز راستم که آنجا هم میان مروان باشی
میر فاضل کیمانی	
خمید انم و منع گریه مطلب چیست ناصح را	دل از من و دیده از من سستین از من کیمانی
محمد نصیر فاضل اهری	
بابا بگوشی چکند روزگار هب	با دیده ایم کردش چشم تو بارها
میر سید احمد فائق فائق	
دل سوخته آتش حرمان آیم غم	جز بنیبه میسنا نذارید بد غم
امام فخر الدین رازی رحمه الله علیه	
اگر با تو ساز و دشمن آید و ست	تو بیاید که با دشمن بساز
گرت زنجی رسد مخاش و مخروش	تو کل کن باطن بی نیاز
وگر نه چند روزی صبر فرما	نه او ماند نه تو نه فخر راز

شیخ زاده فدائی لاهیجی	
شوخ دل و دین برد بشارت ز فداست	دین طرفه که میدانم و گفتن نتوانم
میرزا سید محمد فدائی	
کنز خیال تو شرم از رخ نقاب هنوز	ترا حجاب ندیده است بی حجاب هنوز
قاضی ابوالبرکت فدائی سمرقندی	
منم درین چین از بلبلان زار سیکه	ولی بزاری من نیست از هزار سیکه
مولانا فرح الله شوشتری	
حشمت پیش از اجل گشت و بگردن گذشت	شاد از آنم که مرادوست بدشمن نگذشت
باغبان را بچین راه ندادند امروز	خبری هست مگر بومی تو همان گاست
مغان که دانه انگور آب می سازند	ستاره می شکنند آفتاب می سازند
جلال باد بر آنکس چو خضر عمر دراز	که در رهش همه را صرف انتظار کند
حکیم ابوالحسن فرحی	
ترا چه غم که ترا بر کسی بجای من هست	مراسم غم که مرا بیکس بجای تو نیست
شاه ابوالحسن فرد و پهلوانی	
بر سنجی گرز من نقدیر نو کن	خط پیشانی ام تحریر نو کن
فردوسی شیرینری	
قا صد بنام من غم خود گفته پیش او	من شادمان که در دو دم را شنیده است
ابو تراب بیک فرقی کاشته	
یا ستمنی فلک نامهربان طالع زبون	ای اجل رحمی بجا کم کن که وقت مردن است
در بیتابی بسی شب گرد کویت تا نگر گشتم	سحر که چون دعای بی اثر نوید بر گشتم
ای دل بخورون می و هلس کن شتاب	این زهر نیست آنکه با تسان فرد برم
میرزا محمد علی فروغی	
بیاد چشم منور کسی در آنجسمن رفتم	گر فتم ساغرمی بر کف و از خوشیتم رفتم

فروغی قزوینی	
دل ترا سیلبد دیده ترا میخواید	بچه مشغول کنم و دیده و دل را که مدام
فروغی تهریزی	
لااله الا الله با چنین دل صاف نیست	ما دل یاران عالم دیده ایم
شیخ فریدالدین گنج شکر رح	
هر سحر بر استان سمرقانی زخم	بر طریق دوستان درمی زخم
از مانای زلفش فریبی صفا نی	
نظر بزل و خط و خال نیست عاشق را	تو واقعی که سر رشته از کجا پیدا هست
میر محمود قزوینی اشتر آبادی	
شادم بر ستگاری روز جزا که اسب	دو زخ با انتقام گناهم نیرسد
قصوئی تبریزی	
خواب رحمت شد از آن بید که دیدن نیست	رفت آسایش از آن دل که طپیدن نیست
عشق است ولا اینهمه تو مید چرانے	شاید شب ما هم سحر می داشته باشد
سیم از حسرت ذوق دل آفرغ اسیر	کنز پی سخنان خون نفسش بکشایند
بتور شکست بتاناز گرفتار سے من	چه کند بهتر ازین با تو وفا و اری من
مردم از خشم سخن از رفتن خود چند گنی	این نه حرف نیست که گوئی و شکر خند گنی
قصوئی اردستانی	
کدام دل که بر درمی از خدنگ تو نیست	تو صلح کن کنی کس حرف جنگ تو نیست
قصوئی تبریزی	
از سوز محبت چه خبر ابل هوس را	این آتش عشق است نسوز و همه کس را
چند بر عشق بجدیست میان من و یار	که اگر من نروم او بطلب می آید
تشنه پانی بس که می تو دیدم مردم	که چرا غیر من آنجا و گری می آید
بقدر طاقت خود هر دلی غم دارد	دل من است که اندوه عالمی دارد

بر سر کویتو نالان از پی داد آمدیم
نامها کردیم و نشیند می بفریاد آمدیم

میرزا فتح سفاری بهروی

عظما می مرده در دل مازنده کردیم
هزار بار قسم خورده ام که نام ترا +
شهادت هم دیاری شدیم که بعد از مرگ
چشم ترا زستی تا زانکه دیده اند
گو یا شب فراق تو روز قیامت است
باب بنیاد هم اما قسم بنام تو بودیم
چشم طیب بر سر بالین خسته می آمد
زلف ترا ز عمر دراز آفریده اند

فضلی قزوینی

دل در برم طپسید مگر یار میرسد
یا ناسه ز جانب دلدار میرسد

فضلی جرفا و فاسی

تا کی از جور تو دل با جفا بردارو
آنقدر جور با کن که خدا بر دارو

فضولی سنجی

تا و دولت اندیشه بیدار دنیا مد
یار ما راه ازین زار و حزن بین میجو اهد
هرگز زمین دل شده ات یا دنیا مد
په ازین چیست که ما را به ازین میجو اهد

میرزا مسعود قزوینی

صبا و انامه بنیادیم رات کفی قاصد
میچکس آگه ز شرح اشتیاق مانشد
از تن سرم جدا کن و از من جدا باش
فطرت از ناصر بانیهامی یارم باک نیست
درین مکتوب نازک کرده ام بسیار مضمون ترا
نامه من چون زبان لال هرگز و نشد
بیرحم باش جان کسی میو فامباش
گر دل این میو فامسنگ است من بیوانه ام

الاجبی پرشاد و فغان بلوی

علاج و درد دل از دلربا نماند
و فغانشاید و غیر از جفا نماند

ابا با فغانی شیرازی

وقت گل تمام آه و فغان گذشت
خواهی بپر باش با خواه کینه در ز
چون بگذرد خزان که بهارم چنان گذشت
خود دانی و خدای کسی در دل تو نیست

عمر می که زندگان بدعا آرزو کنند
 بخاطر می که تویی و گیران فراموشند
 تو بی کسی و غنی بی ترا که می پرسد
 ولی فریاد از آن ساعت که یک یادمی آید
 نهادم روی بر روی گل و از خوشترین رقم
 باین بهانه که آرمست بخانه خویش
 که در روز جزا خواهند خون صد شهیدان
 ای بی بر آرم از جگر تا غافل از من بگذر

قسمت نگر که کشته شمشیر عشق یافت
 مقیدان تو از ذکر غیر خاموشند
 برو چشمه فغانی و باز پرس مترس
 فراموشم شو و چندان کز و بیدار می آید
 چون ششم صبحم گریان بگماشت چمن رستم
 بدیسترا فتم و مردن کنم بهانه خویش +
 بزعم من کشته بر دیگران شمشیر و من غافل
 هر جا که باشی در گذر از حال زارم پیغمبر

میر تقی میر

عس و خواب رحمت کن که مشبام میگردد
 که مرغ از قفس آید با تشیانه خویش

فلک اشب بکام زرد و آشام میگرد
 بشوق که تو آیم چنان ز خانه خویش

میر تقی میر

که ازین پیش و لمی بود که ختار مرا
 چه خواهم کرد و اگر دلدار گرد و ناگمان پیدا
 و گم برای چه کار هست زندگانی ما
 که نیتی بس من سایه بهمان گذارشت +
 غافل شدن ز حال اسپران گنا و کسیت
 کار چون باد و غمش اقتاد دست از کار شد
 بوعده های دروغم امیدوار کند
 مرا بمقیم همراه انتظار کند +
 بهر آزار دل من آسمانی می شود
 که فتد کارش بان بهای میگون چون کند
 اثر این مصرع ما متبدل آمد بیرون

ناله مرغ قفس می پرواز کار سرا
 ز آمد آمد قاصد فقیر از خوشتن رستم
 خوش است جان که شود صرف یار جانی ما
 فقیر از سعادت همی قدر کافی است
 گشتن اسپر حلقه زلفت گناه من
 گفتم او را که بی با هم دست در و اما ن زخم
 کم التفاتی او می کشد مرا ای کاشش +
 برو و بخانه اختیار و از دل آزار
 بهر عیار که کز سر کو تو میگرد و بلبند
 شیخ شهر ناکه پر پیروز می گلگون کند
 در ولی نیست که با دقدهوزون تو نیست

فکرت

بچو من بکیں شہیدی بیچ کافر دیدہ بہت
صبح محشر ہم دمید و خون من خوابیدہ بہت

فکرمی رازی

غم خود را کہ با آن نرگس سبتانہ میگویم
رود در خواب و پندار و کہ من انسانہ میگویم

محمد رضا ملک فکرمی

ز سنگین رفتن تا بوترم از کو تیرسی ترسم
کہ باید مدعی رازی کہ در دل دایم شتر سے

قاضی احمد و نگاری سنہ واری

شہا نگاری میں ازین درد سرد مده
بجز رقیب کہ در آرزوی مرگ من ست
پاین خوشم کہ سختمای غیر در حق من
ز تو طاقت جدائی دل من دگر ندارد
نظر بروی نگو گر گتہ خواہد بود
زین پیش گریہ را اثری بود در دلش
گیرم شنید آن سنگدل تاثیر کوفت بر یاد را
کسی ز حال من ناتوان خبر نگر گفت
چو آہ و ناله من در دل تو بی اثر ست
ز من آنکہ صبر جوید ز دم خنجر ندارد
چہ نا حیا کہ بچشہ سیاہ خواہد بود
چندان گریہ تم کہ در ان ہم اثر نماند

امیر علی شیر قاسمی

ای شب غم چند روزی یارم میکشے
رستمہ میدارم ترا بہر چکارم میکشے

شیخ احمد فتالی

ہفتادہ بیازلف سخن سہای تو از چہیت
دیوانہ منم سلسلہ در پائی تو از چہیت

مرزا علی صغیر فتالی مشہور

عبارت من کن حذا یا در رہی کان گزدارو
میان این وان فرق از زمین تا آسمان بیدم
گذرد من کشتان روزی امر از خاک بردارو

علامہ مقیم فوجی تپتیا پوری

جہانی مختصر خواہم کہ درو سے
پاہین جامی من و جا سے تو با شے

فحشی کاشے

چندان نیم از تو به پشیمان که توان گفت	تا خاصیت با ده بن بر معان گفت
	مشق دیانت حسین قلمی بهار سے
بگام ستمی ناکام کرد و ندهد ایوایی بجزغی که پروبال مزارد	بروز اولین ز سراب غم را صیاد بهر هر قدمی دام گفت دست
عبدالرزاق فیاض لاهیجی	
که نه بست سست کسی چشم تماشای را تا خون سنت حلال باشد ناقه لیلے مگر امر و ناز صحرانگدشت	تو بهر کویچه خزان و من از رشک پاک قتل همه کن حرام بر خویش بر سر خاری بجنون ناز دیگر میکند
مولوی فیض الحسن فیضی بهار شهری	
خوشاومی که بگویتو نقش پای و دم از جلوه آتشی که در امین گذاشتم	علو مرتبه شد باعث رعونت نفس در قسمت کلیم بجز پر تو بے نبود
شیخ ابوالفیض فیضی	
رستید و لے نه از دل ما طلپیدن دل مرغان رشته بر پارا باباسش مرده بکنج قضی افتاده است سنگ آهن ربا مگر دل بست تا چون خانان خرابی هست اینها همه از محاسب خانه خراب بست فریاد من شنیدی و گفتی نغان کیست نگر ز دست تو کار دیگر نمی آید از کافرا کتاب پرستی نیرود	اے ہمنان محفل ما تو ای کبوتر بام حرم چه میدانی دل من در کف طفلی است که از بیخود دلی خوبان شهر ماکل است نشمارید سر و ده مجنون را در میگردہ امر و نہ شراب است قربان آن تعافل بر آن پر شتم که دوش همیشه دست لب بر نیز نلے چه شد فیض فیضی کجا قطع نظر از بتان ہند
محمدیہ قابل	
زمین آرا عمار و در فیض خاکسار ہیا	نصیب آسمان از سر کشتی شد مقبر ہیا

سیر زادار اشکوه قادری گورگانی	
بر خرم چو بچی که شد از تاب زلفن یار شد	دام شد ز خجیر شد بسج شد ز نار شد
قاسم خان بیچیه	
عشقتش آمد پی دل بردن در سینه نیت	وز د از خانه غفلت خجل آید بیرون
قاسم علی قصه خوان طوسی	
چو تویی بنوده هرگز بودم مهربانی	بتو ای چاکس نماند تو بهیچکس نمانی
قاسم مشهدی مشهور بقاسم دیوانه	
شکلی کج خلوت اگر موی اجازت	بکم چنان لبست را که در سخن نماند
سپیدانم که از ذوق کداسین رخ او سوزم	بان پر دانه ماتم که افتد در حیرانمانی
قاسمی اردستانی	
رحمی که تاب و در گرفتار نیم نماند	دیگر دل و دماغ و فسا داریم نماند
خوش آن غصه سینه که همان عطیه بگینای من	شود و عیان و درائی بجزر حواست من
ابوالقاسم قاسمی گادرونی	
رجو کردی با من هر آنچه خواست دولت	هنوز بر سر کینگی چه میوفاست دولت
قایلان بیگ	
در ناگ چسیت اگر با منت سر چنگ بست	بیا که شیشه مانیر عاشق سنگ بست
عینی بیگ قبول	
نالام چون دید در طغی پدربند	گفت این بابا فغانی من شد
قبول یزدی	
نام قریب بر لب جانان من گذشت	واقف نشد کسی که چه بر جان من گذشت
محمد حسن قنیل لکنوی	
صد بار با رب جان عزیزین آمد و بر گشت	یارب که گرفت سست گریبان قصاصت
نه دشمنی من تو شوم نه آشنائی هست	عجیب واقعه و طرفه ماجرائی هست

تندیاری

قدسی

<p>هم فتنه که خوابیده در آغوش زمین بود و شنام مبین داوی شکر بهرمان تو تبسم زیر لب و ز دیده با شسته</p>	<p>بیدار شد از غلغله طرز خرامت از ناز بدم گفتی قسربان زبان تو خوش آنساعت که چون برهن کشی تیغ</p>
--	--

مولانا قدری شیرازی

<p>زمانه با همه صمی گواه من باشد</p>	<p>بهر نگاه و تو صد خون اگر کنم دعوی</p>
--------------------------------------	--

احاجی محمد جان قدسی

<p>که کوئی از دل خود میکشم مذنگ ترا دل بیرون و نگاه نکردن گناه کیست تا با ده بود غم کیسه کا ز ندارد آسایش دو گیتی بر ما حرام کردند کان هم چیرا نصیب گریبان ما شد من نیز حاضر میشوم تصدیق جانان در سخن او نقد آرزوش بگفت من جنس عیال بگر بیگانه مناسه آشفنا من</p>	<p>انفس ز سینه چنان بتو میکشم و شوار دل دادن و سخن شنیدن گناه من به هرگز دلستان ز غم آزار ندارد اینجا غم محبت آنجا سزای عصفیان قدسی ز چاک پیر من گل صد بریم به روز قیامت چون شود کس بیار و نام قدسی نرا ختم چون شود ای باناز بسزا بیگانه آشفنا تو به به</p>
--	--

نورالدین محمد قراری کیلانی

<p>آبچ زوقم ز نگاه درو دیوار نبود که شایسته صیدم فارغیت از دیگران بود که عمر من بچفا کردش و فائز کند بیگانه وار با و آغاز آشفنا کند کاشش زمین دو ستیری داشتی</p>	<p>گر از خانه بیرون بود که شب در کوشش از آن چون صید ناوک خورده از پیشت گزین من از جفاش نترسم ولی از آن ترسم از آشفنا و همچون شادم که میتوان کرد آنکه همین از همه دشمن تر است</p>
--	--

قرنی و ماوندی

<p>سپیدی سباز خدایا که بمنزل رسد</p>	<p>بفرستم بر او قاصد و میگوید رشک</p>
--------------------------------------	---------------------------------------

خواجه قطب الدین بختیار کالی

من بچندین آشنائی میخورم خون جگر	آشنا را حال این است و ای بر بیگانه
قطب مسلمین اگر گناهی میکند پیش من	عیب نبود که گناهی میکند و یوانه
اقاسم یک فشار می	
باکم از کشته شدن نیست از آن می ترسم	که هنوزم رسد باشد و قاتل برود
نه بجانم دل قرار نه بکوی یار گیرم	چکنم مگر بمیدم که ولم قمار گیرم
اقاسم می طوسی	
جا بیکه توئی نیست کیرا گذرا شب	از من که تو اند که رساند خبر آسب
قتیدی شیرازی	
زیم و شنیدیم ای رقیب فارغ باش	که مرا و بدلم جای کین کس نگذاشت
جز عهد دل آزاری عشاق که بستی	یک عهد نه بستی که همانم تشکستی
اکاتب یزدی	
وی جانب صبر خواند آن ترک سپر ما را	مشکل که کسی بنید در شمر و گر ما را
ترسم که کند منتت اجمیر تو بلا کم	جا بیکه تو هرگز نبر سے راه بجا کم
محمد کاظمی تبریزی	
خوش است گفتن ویر خیمه ماجرای دویار	بسته و آنکه نباشد در آفتابان حلقه
کاظمی تبریزی	
پهیزی بشکر خستد قتل مردم کرد	چو گفتش که مرا هم بکیش تبسم کرد
کار دارم بمیان و دهنش ز در حینرا	که نهانها همه آن روز عیان خواهد بود
کاظمی	
چشم بر راهندی یاران که کی باران شود	ابر میخا اهندستان خانه گیر و پیران شود
کاظمی	
کیس ناله مستانه ز جانی نشنیدیم	و بران شد و آن شهر که میخانه نذران
کاظمی تبریزی	

تندیس

باکم ز تنگ نیست که مستم گرفت اند این مرغ دل که در قفس سینه امن است	و ناغم ازین که شیشه ز دستم گرفت اند آخسر مرا بخانه صیدا دسے پرو
---	--

کاکا کاظمی

و عدہ قتلک بفر و آن پری پیکر و هر هر کس ز محضک تو نصیب برود بقدر	باز می ترسم که فردا و عدہ دیگر و هر من نیز می نصیب نیم رشک سے برم
---	--

پنڈت سدا سکھه کامل کشمیری

خاکم بیاورفته و بر مشمدم مستون	و اردو سمند ناز تو جو لان تازه +
--------------------------------	----------------------------------

کامی سنواری

آه روز یار و باو که باور ندا شتم به	گر بیدلی شکا سیت از روز کار کرد
-------------------------------------	---------------------------------

مولوی محمد سلامت اللہ شہزی

درین دیار چنان خوار گشته ام شفی دل فدای محبوبان خرقه سبزی گشته	که اعتبار به با شکر چو قول یار مرا با چنین خوش اطوار شی لان پارسیها
---	--

کلامی صفهائی

نه از سقی است مالک بر طرف قد چو شتابش	که رانی میکند از بار و لها سرو آزاد من
---------------------------------------	--

مولانا صدیق الدین کلامی لاری

دل را بر نیز و صلاش یا او رم شبت روز	تا که بیای میثاوی راه نظر به بندد
--------------------------------------	-----------------------------------

ابو طالب کلیم سہائی

عریان تنی خوش است ولی زیب و گیسوت لا له و ارج است از فغان بلبل و گل بیخبر چنان لطف خاصیتش با بهترین است چنگ خرابه مار از آن کند تمییز به ستم نری بر او لطف نهانے دارد با طغی بود ایم و شب جمع و دیده ایمر	جیب زور دیده و امن و در خون پلید را آشنا رحمی نکر و اما دل بیگانه سوخت که هر بنده گوید خدای من است که آشیانه صد چنبره خراب کند صید را میکشد آن شوخ که لاخر نشود هرگز بصبح شنبهستان خمیس رسد
--	--

یک نفس فرصت و مدح و گره در خاطر خنده بر بخت زخم یا بوفاداری و دست دلی شکفته نماندست در جهان دوست ز گوش این نکته پیرنغان بیرون نخواهد شد	و ای گر گریه نیا پر بد و گاری دل گریه بر خویش کنم یا بگر فگار سے دل کلی ست چیدیش از یاد باغبان برشته که مستی خاکساری اور و پر ہنر مغروسے
--	---

کاو علی شیرازی

بر سینه است ایچا منم سینه خود را	تا دل تپو گوید غم ویرینه خود را
----------------------------------	---------------------------------

اخلاق معانی کمال الدین امین صفائی

چون با و خواهم از سر این خاکدان گذشت تر بر کنم دل از تو ویر دارم از تو مهر	این کوی دوست نیست که نتوان زان گذشت آن مهر بر که اشکم آن دل کجا برم
---	--

مولانا کمال الدین سعید کمال مخمندی

گفت یار از غیر با بوشان نظر گفتم پیغم گفت اگر سر و زبان غم خواهی نه ساد بزن پیغم پیش از هلاک من گنه خود من نه با اختیار خود میدوم از تقفای تو کمال از کعبه رفته بیرون یار	و آنکسی وز دیده در مای گو گفتم چشم تنگان را مژده از با بر گفتم چشم بگر دن و گری نه که من لواء تو کردم آن دو کند عنبرین میکشدم کشاکششان هزارت آفتابین مروانہ رسته
---	--

کمال سبزواری

گند غیر از زبان من نصیحت آن جنابورا چون بداد من خود می شمری چیکو نیست	با این تقریب میخواند من و من گند را و را که کسی این همه فاعل بود از دشمن خویش
--	--

کمال کبرلانی

بر لب بام از فغان من بنا کام آه سے	بر لب آمد جان من تا بر لب بام آه دی
------------------------------------	-------------------------------------

محمد حسین بیگ کرمانی

یاری آید در هنگام تنگت سهر	یکدم ایجان گری بد و کارست مرا
----------------------------	-------------------------------

گلکنی

شب به تنگ از ناله ام غم می که این فریاد است گر چه گفتیم که ز بزم است برون کنند زان میان یک کس نمی پرسید که از چه است دیدن بسوی غیر کم از گفتن نبود +	
سیر و یوانک سلامت باد	
میر خور و لالی شیر واری	
باین شام که باشد یار سر گرم جفا می من او در حجاب از من و من منفصل از او که یا دمی میدهد از اعتمادش بردفای تو در حیرت که چون طسلیم کام دل از تو	
مولانا کسالی شیرازے	
بکیر و گل نشکفت از روی کسے مارا آه از آن پیش که دیر آه بسوی هم از خویش مرد و پودم حال من از دیگری پرسید نه دل بدست کسی داده ام که باز دهد که از فراق تو خاکے بس توان کرد	
لطفی شیرازے	
شادی در دل ز روز و روز و روز و روز کاین خلوت عشق است کسے باز دارد	
لطفی نیشاپورے	
چه لازم است تو بد نام قتل ما باشد ستاره و سپهری و روز گاری است	
مالک و بیگی	
بهر فریب اول و ام و فسانا و بے بایا و لم چو بستی دست چنک شادی	
مولانا مانی شیرازے	
شب عیش و شادمانی بگذشت در روز باشد آنکه بی یادش وی از غم نیاساید غم چه شبی تو ای شب غم که ترا سحر نباشد د آنچه در عالم بیا و او نسی آید غم	
مانی شیرازے	
مردم بزبان کنند فریاد و فرد یاد ز سبے ز با سے من	

محمد علی مایه کبر آبادی	
زبردن دل ما دلبران مصداقش نیست + بماند ساخت بهمان به که باشما باشد	
بیج خان بیگ ماکل	
شیر جامه بر جیب ربارست شکر در کام غمگین زهر مارست سمن در پای ره گم کرده خارست	شیر صبح بر مجروح نیست + نوادگر گوش محزون با نایب بوده است گم در چشم صفت دیده سنگ است
شش اجداد بیبا پر شا و پنهان دهلوی	
سوزش غیرت بجان اش ز نذر پرانده را	شمع چون در نیرم گرم صحبت آرائی شود
عبد الرضا متین صفاقی	
صیرت در چاکه که میان شد و من با نیست	انکه اسی خار ره انداد که سر نیچو من
کاشی سبهای متین که آبادی	
اسی خوشا و فیتی که حاصل بود ناران امرای که دیده گریه و دل ناله نامی نازگنده کارم ز دست و دست من از کار میرود	من چه گویم تا چو دیدم زوانانی متین + بجز دیده دل غیر ازین چه کار کند از دست من چو دامن و کداری رود
درویش عبد کبیر صمدی قزوینی	
که از هر سه بگیرد و او خواست چه من اودا کاین را شبی از پی نه و آنرا سحری نیست ان دل کبا و این رحم این پاکجا و آنکو بهد	فتدی که گذر افتد ز سای آن جفا جورا آه از شب بجهان تو در روز قیامت گر خوانیم کبوتریت با ورنه دارم از تو
محمی لاری	
کز و رو یو ار گوی دوست آید بوی دوست از مبر خود گذر شسته از پی دل فتاد ای سنگدل چه آه گاه سبب نیکی	دوست جامی دیگر دهن مانده ام گوی دوست من کیم از بر اسی دل خانه بیا و داده بهر تو ام کشند و تو آسب نیکی
مخمس کاشی	

<p>که چون بر باد شاهی داد خواهی بنیزند خود را که دامن آشنایی در پی سمت جنگ ترا نگاه آشنائی بار پیش از آشنا میماند محب شبی رغبت روز کرده ام مشب سنگی مانند رو فامی او شکی نیست با صد هزار ساله جدا کنی بر ابراست چشم بی سپهر مه سیاهش نگرید غلط انداز نگاهش نگرید عذر بدتر ز گناهش نگرید که منم در گمان افتاده پذیرم گنگام سنگ کویت بفتان آمد در سوا گشتم سفر تو کردی دمن در وطن خویش شدم چنین برای که اسی میو فاکر اگشتی</p>	<p>عنائش محشم امروز میگیم تماشا کن شوم هلاک چو غیری خور و خدنگ ترا محب گیرنده وامی بود در عاشق بر اینها هزار ناله جان موز کرده ام مشب مرغبان محشم را کو سنگ است بگردن زبالتو بودن و با غیر دیدنت روسی نداشتی چو ما هوش نگرید گمش با من و چشمش با غیر عذر خواهی که قدم بعد از قتل بمن چندان گناه از بگینا ای مید نسبت بر سر کویتو هر گاه که پیدا گشتم ز رفیق تو من از عیش بی نصیب شدم برای خاطر غیرم بسد جفا گشتی</p>
--	--

میرزا محمد حسن

آه از دل بیگانه پرستی که تو داری	فریاد از آن نرس مستی که تو داری
----------------------------------	---------------------------------

میرزا محمد حسن طوبی

که می ترسم که غیر می بیند و گوید فراق	مخوایم مردان با خوشی در بزم عیاش
---------------------------------------	----------------------------------

حکیم مرزا محمد

هر کس بزبانی که تو است او کرد	بایل بفتان من چو شمشیرم خود را
-------------------------------	--------------------------------

محمد بیگ محوی

بگر فکار ستم دیده بنواست دست	ز حال محوی آنزده دل چو می پرستی
از دست رفت مرد و گمش یاد کردی	دیگر که در آید بگریب تو که جوست

سلطان محمود شاه بهمنی والی دکن

ما قیامت در مینه کار خون فاسد میکنند	برخسته ایدل که از الماس نشتر میخورم
	عبدالعلی محوی
صفیر می سرتر و در هیچ حال زمین نگرفت	که در دام آدم صیاد و غافل را خبر کردم
	مرزا محمد محصل محوی
گفتی که از من آنچه شنیدی بگو	چیزی نگفته که نتوان گفت با کسی
	مخلص کاشفی
نظر بنامه این خاکسار نیست ترا	دماغ خواندن خط عیب نیست
من چون قلم سخن بجز بان و گر کنم	چون کار من بجز رسد گریه کنم
	آفتابرام مخلص
میان راهی محبت باز چون من توانی را	غریب دور و مندی مکی آرزو جهانی را
بدست غیر چو دامن او نظیرا - ه کنم	بغیر ازین که گریه بیان درم چه چاره کنم
ازان بر لحظه در بر میاشتم و گشتانار	که این رعنا جوان بسیار می ماند میازین
	سید مبارک خان در جوش
آنکه با وصل هم می سازد	دل با بیرون و بی وقت را من هست
عشق آنروز بس حد کمال انجامید	که پدر عاشق سر زنده شد و عار نبود
	ملا مراد فرزند
عمری بد رسد و چون شیخ نشستم	چیز غیبیت زندان نشنیدیم که راست
	میر میرادی استر آبادی
گفتم از وصل کنی شادم و آنگاه کنی	از این نشد ترسم از آنروز که آنم نشود
	مر قاضی قاضی بیگ
در میان چو رفته باشم بکنا خواهی آمد	چو بکامین نیای سپیه کار خواستار
	مر قاضی قاضی بیگ
همیشه دولت و خصل ترا بیگام	که خبر بر سر با خبر چه کار مرا

آنچنان منتظرم در ره شوق	که اگر زود بیا کے ویرست
میر محمد باستم مروی مستندی	
کنم بہر کہ رسم شرح بیو فائے تو	کہ دیکر می کند میں آشنا کے تو
خواجہ مرتضی شیرازی	
پہلوی سگ تو جاست سارا	جائی بہ ازین کجاست مارا
مسرت	
بو وقت لقمہ خوردن ای مسرت گفت لبوایم	کہ روزی می کند از ہم جدا یاران ہم ہم را
آغا رضی مسرور قزوینی	
ای سالکان کوئی خسرا بات ہتے	میں میر و دم بلبہ شمارا دعا کتر
مسعودی	
مشتاقم و دورم غم جان کا ہم ازین ست	مشتاق تران دور تر انداز ہم ازین ست
بیخود چون در گریہ خواہم سے برو	خواب سے ہم کہ آنہم سے برو
گفتش سالہا بجا کہ رہت	سودہ ام روی خویش گفت چہ سو
رکن الدین مسعودی سیاحی کاشی	
زہر جا بگذر و تابوت من فریاد بر خیزد	کہ آہ این مردہ سنگین میر و سخت آرزو دار
بیامیش ایچوان ویدن خود برین آسان کن	کہ من پر پیرم و نزدیک ہم دشواری بنیم
آنگہ ربار کدورت بدلم آمدہ جمع	کہ اگر یایم ازین ہیج و خم آہ بیرون
لنگ لشکان در دروازہ ہتے گیرم	نگذارم کہ کسے از عدم آہ بیرون
ہ تقریبیہ بیا و او و ہ نام سیحارا	در نیصورت تو ان گہ در سخا ز گریہ
ملا سعد الشد سیحی	
دل از عشق محمد ریش دارم	رقابت با خدا سے خویش دارم
میر سید علی مشتاق صفحانی	
مخوان ز پریم کعبہ زاہد کہ بردہ از کف دل من بجا	بناہ مطرب بعشوہ ساقی بخندہ ساغر کرب بیا

<p>اگر از بهر ما کاشا کے از بهر خدا کاشا بکام غیر نماز نم گذاشت یا نگذاشت قناده بار من اما بمنزل افتاد دست بیرون ز چسپن نمیبستوان رفت که نمان بود نهانست و نهان خوار بود ہمیشہ ربحاے مست گیر و دوستان را بخود از بہر تو دشمن کردم اسا چکنم نے تو انعمہ رفتی و در ساغرم خون شد شراب زندگے</p>	<p>خدا را بر حرفی آن دو فعل و کشا کشا ترا کہ چرخ بکام من از جفا نگذاشت باکوی یار مرا پای در گل افتاد دست کس راہ چمن نہ بستہ اسما + ناید از پر وہ بیرون زار بہانت این از رسعیست کمن کہ شخصہ عشق + آخرم دوست نگشتی تو و داغم کہ چسرا صبر مست علاج ہجبر داغم آمدی و صلت بکام بحیث آب زندگے</p>
--	---

مشتری نے

<p>معلوم شود و صحت صحرا سے قیامت</p>	<p>گردن در شہیدان تو چون روز جزا حج</p>
<p>مرزا ملک مشرفی مشہدی</p>	

<p>کو قوت پائی کہ تو انعم چسپن رفت خیبر اہم ترابند کسی گو چشم من باشد ز یک جنیدن مرگان بفکر صدا دار فتم اگر آزاد کنستم بقتضی بے ایم + خیرا و گر دیگرے سیداشتم + کاش با خود و خنجر سے ہنداشتم</p>	<p>گیرم کہ ز قید قفس آزا دکنندم میا از خانہ بیرون کو جان بیت احوال باشد زبان دان نکا ہم گفتگو سے ناز میدا ہم منم آن مرغ گر قنار کہ در صحن چسپن ہیئتوانتم شکایت کرد از وہ + غیر ابا یار و دیدم مشرتے +</p>
---	--

مشرتے

<p>کہ از زیارت و لہامی خستہ می آئیند</p>	<p>بکعبہ ایم و رشک آیدم خوبانے</p>
<p>مشفقے بخاری</p>	

<p>بجاء شد کہ تقریبی شد از بہر شست انجبار صرف در وقتن چاک گر میان شدہ است</p>	<p>کبوش رفت و غاری بیای من شکست گنجا در رحمت رشتہ عمری کہ بہت بود مرا</p>
--	--

مشفق کاشفی	
قاصدم فرود بیماریار سے اعیار اور د	جان فدائیش کہ برساند خبری بهتر ازین
میر محمود مشقی تبریزی	
بفکر آفتابان امشب دل صد ناتوان گم شد	دل یکیک بدست آمد دل میان زمین گم شد
مشهدی می	
بر رویم از نفس در سینه می توان کشود	من هم بر آشیان با میدی پریده ایم
مصطفی	
جانم باب و وقت شمار نفس ست این	بیتین نفسی چون باز دست این
مظفر حسین می	
خوشتم بانا توانی گر چه هر ساعت ز با افتما	که وقت رفتن از کوشش چو بر خیزم بیا فتم
مرزا مظفر حاجانان	
هزار عمر فدای دمی که من از شوق به	بجان و خون طیم و گونی از برای هست
حیف و روی که بخردنگ مدا و ابرو داشت	بهر جانی نتوان ناز مسیحا برداشت
نفس مظفر چو ز کویت گذرد چشم میبوش	آخر این مرده همانست که بیمار تو بود
یقینم شد که از سوز درون من خبر دار	که با بر سینه ام چون میگناری ز دور دار
مظفری شمشیری	
به بست دیده مجنون ز خویش و بیگانه	چه آشنا می بود چشم لیلی را به
دفاخته متاعیست و رویا رنگونه	چرا تو از همه کس بیشتر ندانسته باشی
بناز گفتی که دل را بدگیری نادوی	بدگیری دهم او را اگر تو بگذارے
محمد نظام معجز	
درگره ناله که بگویی تو میکشم	فسر یاد میکنم که مرا آب سے برد
میرزا معزالدین صفهانی	
چشم از شیم دارم شا پد بروز گارے	آر و بدیده من از کوی او غبارے

میر معصوم کاشی	
گویند پیشش آید از هر چه پس گزیرد	از یار میگزیرم شاید که پیشم آید
محمد حسین بیگ معلوم تبریزی	
جواب نامه ام از بس ز جانان دیر می آید	جوان که میرود قاصد بکوشش نیر می آید
مفرد همدانی	
میخورد از زمره مرغ گرفتار شدم	دیگری یاد تو میگردم من از کار شدم
مفطح صفهائی	
بهشت آنجا که آزار سے نباشد	سیر ابا کسے کار سے نباشد
میر مقبول گئے	
نه کسی که بهر روم رود و طیب جوید	نه کسی که گزیرم کفن غریب جوید
بمقصود کاشی	
صبا دار و بکفت چه گان زلف عجب افشانت	
ایبازی میزند بر لحظه بر کوی زخندان	
حسن بیگ میهمی	
و در وزی شد که دل صحنی محبت بر زبان بود	بدان ماند که عاشق گشته در از من زبان دارو
مرا افتاد در دل کشتن از جانی که از غیرت	نمیخواهم که چشم غیر بر خاک شرم افتد
صدره از بیم تو گزیرم روم باز آیم	کشتن شوق بلا نیست که من متی درم
نمان شود ز خجالت چو بیندم قاصد	ز بسکه گفته دروغ از زبان یار من
ملکتی شیرازی	
شعبه روم بر یادم همه چشم بر روزن نهم	شیشه بیدارم بجاییش دیده در پیش نام
آلوده گروے ز بی صید که گشته	غرق عرق از دل گرم که گزشته
میرزا فخر مکنین	
دامن و فشانان گذر شصت و او را راجه نسا	خاکم یاز داد و صبارا بهانه نسا
هلاک قائل خورشیدم که وقت کشتن من	سجاک پاک ش میدان خود و تخم گرد

ملک طیفور انجدانی	
خون چکانست ملک تیغ ستم می ترسم	که بی آخسر بزرخانه قابل برود
ملک می	
از ان بوعده و صلح امیدوار کند	که آنچه همجگر کرده است انتظار کند
گر چه میدانم یقین کا وقتد جانم میکنند	میدهد دل را نشلی کا متجانم میکنند
طفل است کار بر دل ما تنگ میکند	خود حرف صلح گوید و خود جنگ میکند
من کیم کز ستم همچو تو نهی دا دکنم	که کند حرف مرا گوین که فریاد کنم
اوه ملک من خوش و من بر بقای عمر او	قاعده و فالنگریا ریخان و من چنین
گوید مرا بخانه که من خواهم آمدن	تا من بدین بهانه نیایم کیوسه او
سوخت جانم حسد فار سردیوار سے	هم بصیران سمری هم بگلستان نظر
دل و دین بروی و صدر عده بر پا کردی	ایچ کا خبر کند آنچه تو با ما کردی
ملک سرکاشی	
گر داشتی بقتل کسی تیغ او مری	هر دم هزار سردگر میان بر آمدی
خلیفه امیرالشدلولی عهدمانی	
طرفه عالیست که آن آتش سوزان بریم	و در ترانچیه رو و بیشتر می سوزد
مولوی حسان الله ممتاز لکنوی	
بوسه بر بوسه زخم فریخت منعی ندیدم	و من تنگ ترا قاضیه تنگ است شب
منعم حکاک شیرازی	
آنرا که زور بازوی کسب و هنر بود	دست پر آبله صدق پر گسر بود
منشی صهبن لال منعم دهلوی	
چهر رنگ دلبو که دل غنچه در زبان دارد	لبود بهار و کر عالم حموشه را
موالی توی	
بسویم کینظر ناکرده دامن برشیدار من	منمیدانم چه بد کردم میگوید چه بد از من

خراسان خان مولی لاری	
دگر ایدل منه از کوی آن دلبر قدم بیرون	که باشد کشتی صید کایه آمد از حرم بیرون
میر محمد مومن استرلابوی	
ایکه گفتی عشق را در مان بهیزان کرده اند	کاش میبختی که سیرا ترا چه در مان کرده اند
حکیم محمد مومن خان مومن لاری	
نه از کین می شکا نده آن شکر سینه ما را	که بهر آرزوی خویش خالی میکنی جارا
پری روی بد نیا خوام و حوری در انعام	زبون بوده است طالع مختصر کردم تنارا
باشد سراسی وصل تو عاشق نه بود اول	ای آنکه فتنه رو بلاست نیا بیاب
بگویی قتل مومن از برای ترک دین کرده	جواب آموز مت امر و ز سپشتمای فردارا
فریاد ازین ساد و دلیما که فغنا تم	هر شام فرمید که اثر نسیکتم مشب
من بے تو چنان که کس شبسا دا	تو بے من بیسترا ر چوسته ده
آغا عبداللوی مولی صفهانی	
شبهما و آب و آتش از مشک و آه خویش	در مانده ام چو شمع بر وز سیاه خویش
مصحف	
که بر احوال زار من نگر نیست +	که بر احوال زار من نگر نیست +
میر غازی	
تی نسیم گل نه سیر لاله زارم از زو	ایک گریبان دار چاکه از بهار از زو
ملا میرک بچے	
ز دیده قطره خون از جگر بر آورده	بدیدین تو دل از دیده سیر آورده
میرا محمد حسین میکیش و لاری	
گفتش دی با که میرفتی خرامان سوی لبخ	گفت میکیش بوده باشد کان گرفتارین
سیر زلفی میله	
شب که نیرم خوبیشیق و دید من خراب را	رفت بیرون ز مجلس و کر و بهانه خواب را

دم آخر سست و شمن بنفش گذار یکدم
 باغچه نشین و شراب ز پیله ما
 غافل بمن رسید و وفار اهبانه ساخت
 تا از جفا می او بریم خون من نریخت
 از بیم تا ز آمدن من برون رود
 تو بار قیسی و میله تنافلی دارد
 در پهلوی اختیار هر سو فطری داشت
 غایت ناکیم بین که باین رسوائی
 بخت بدین که بیلی نکند غیر جفا
 سخت اگر در خواب یکدم بدم یارم کند
 آن طالع کجاست که از پهلوی رقیب
 میں هزار حیفت که آن می پرست را
 چو همی بین آن سر و خوشخام کند
 ما به بیگانی ناخوانده چون آرد بیم او
 بیم او بر سیدم ازین چه سود که من
 خاطر جمع است از بدگویی دشمن که باز
 ترسم ز بیوفانی خود و منفعل شوک
 میروم از سر کوی تو و لے در هر کام
 جفای یار چنان برده اعتبار زمین
 تا شاید پیمان راز نمان من و تو به
 فراق میکشدم این زمان و میگوید
 بهر تو ماند بر سر زانو هزار سده
 میل واری که پیمند جفائی بهوس

که بصد هزار حسرت بتو میگذارم او را
 آنرا که ندانم ره بکاشانه مسارا
 افکند سر به پیش و جبار اهبانه ساخت
 بی رحم بین که ترس خدار اهبانه ساخت
 بر خاست گرم و دادن جبار اهبانه ساخت
 تنافلی که کم از صد نگاه حسرت نیست
 گو یاز نمان آمدن من خبری داشت
 اگر از یار بر سپردم انشاید
 خرد سالی که جفا راز و فاشناسد
 دل طپد از ذوق چندانی که سیدم کند
 قتل بر اهبانه بر خاستن کند
 ذوق شراب سیاقی هر آنجن کند
 ز بیم طغنه بهر خس زسد سلام کند
 بی رفح خجالت همزمان من که خواهد شد
 خجل نشینم و او شر مسار بر خیزد
 گو من بر جرگه نشینم و چون نام من بود
 اگر از امید واری خویشیت خبر کنم
 روی حسرت بقفا میگویم و میگویم
 که غیر آید و پر سر نشان یار من
 غیر در بیم نشیند پیمان من و تو
 سزای آنکه کند تکیه بر شکست
 تا سر نهاده بر سر زانو میستی
 از وفایست که بر تربیت ما بگذرد

افکنده ام ترا بزبان باو خوش و لم	گنزه مشرم آن نگاه بروم نمکن
بمانا ورمیان باغی حریف قتل من دارک	که سویم گوشه چشمی در آینه ای سخن دارک

میلی حصاری

جفا همین نه ازان شوخ بیه فادیدم	ز هر که چشم وفا داشتیم جفا دیدم
---------------------------------	---------------------------------

آقا حسین تاجی

مگر سنجاب برومی تو وانشود چشمم	خدا کند که بجز آب آشنا شود چشمم
--------------------------------	---------------------------------

مولوی محمد الدین حسن نادر نصیر آبادی

وریا شده تر دوستی این چشم گریان	بیخون نشان شک ابر طوفان در غل
---------------------------------	-------------------------------

میرزا شکر نادر کشمیری نادر محصل

مارا بسیر لاله و گل دل نمی کشد	ای چهره بهار سریب تو باغ ما
--------------------------------	-----------------------------

ناوم کیلائی

کشتی مرا و کشته شد از رشک عالمی	هر خون که میکنی تو بعد خون سراپت
معتوق ما به ذنب هر کس موافق است	با ما شراب خورد و براهد نماز کرد
بیرداد دوست با صد مدعی سر میکنم	بهر یک بیت سجده یک شهر کاغذ میکنم

شیخ ناصر اعلمی ناصر حنفی

همیگییم به بزم او چه شمع و او همی خندد	چه سازم چون گنم تا من نگریم او همی خندد
--	---

انظام الدوله ناصر جناب ناصر

نگاه استخانی میکنی بر من سرت گروم	تو ایجان از کجا اموتی این قدر روانی را
ایکه و آمدن خویش حجابی دارک	گر شب ماه نیای شب تار بیاب
خانقاه و مسجد و پنجاه را که دیدیم سیر	تا بیج جا کیفیتی چون خانه خوار نیست
نیت در بیج سری خواهش سو داو رت	این زمان هم بجان یوسف و یازاری

خواجہ ابوالنصر ناصر صمدی صمدی

از زود رفتنت همه روزت نامم	وز دید آمدن همه شب ماسه و گم
----------------------------	------------------------------

ترسم اگر حکایت غمهای خود بگویم +
غمگین شوی ازین غم و اینهم غمی دیگر

اطلاک محمد ناطق کمرانی

وارسیدیم بجائی من و ناطق و عشق
هر مرغ که پر زو به تمنای اسیر
پایله بر نفهم و محتسب زو بر گذشت
خوابی که کنی نرم دل سخت بتان را
استخوان ریزه مجنون مفلک پیش هم
ناطق آن طفل کنون حرف تو کی گوش کند
ناطق ز طوف کعبه نشد کام من روا
که بود بلبل و پروانه نصیحت کرد
اول بشگون کرد و هوا و نفس ما
رسیده بود بلای و لی بخیر گذشت
زاهد بجزا اگر یہ ات از ترس خدا بیت
کین تعلق بجناب سگ لیلے وارو
باش تا حظ سینه فام باله گوشش
رفتیم که باز مسجد آن استان کم

ناظم هروس

ناظم زیان نکره اگر بنده تو شد
مرا شرمنده دارد مهر با نهای صیادی
اقبال پیدید که آن دشمن جانها
شوخی که رود فتنه بفرمان نگاهش
خود را فروختن بتو یوسف خریدن
که از دامنش اگر جدا باز گیرم و گم گیرم
نیکی کند با کس و بدخواه ندارد
بی باکی من بین که گرفتیم سر راهش

ناصح می

با هر که حرف دوستی اظهار میکنم
خوا بید و دشمنی ست که بیدار میکنم

بلد یوسف نامی دهلوی

آن رند خرد سوزم که مستی و در بچوشتی
در کعبه پرستم بت در ویر نماز ام

میر شاعر علی نثار دهلوی

بزلش گفتم آخر بنده کن سخت پدیدش
چه دشوار است کان هند و زبان من آ

نقاری تبریزی

رحم بر من میکند دشمن تکلف بر طرف
من حریف این قدر بی اعتباری شیم

میر عبدالعالی نجات اصفهانی

<p>تند باری انفتد رها که یاد ما سکنے ہے زگرہ یہ شب ہمہ شب خلق را از خواب برآید بجز دیاد خود باغ بہشتی و عدہ فرمود من کیستم و گناہ من چیست ہے</p>	<p>انفتد ریاد کرده ایم ترا ہے برای آنکہ ترا دیگر می بخواب نہ بیند مگر باغ بہشتی بہتر از یاد تو میباشد تا در خور رحمت تو باشد ہے</p>
--	---

ندانی نیشاپوری

<p>بکومی او چوری پامنہ بجاک اینجا من شمع جاگند از م تو صبح جان فزائے نزدیک اینچنینیم دور اینچنانکہ گفتم +</p>	<p>کہ خاک رہ سئدہ بسیار جان پاک اینجا سوزم گرت نہ بیغم میرم چرخ ناکے نہ تاب بجز در ارم نہ طاعت جدائی</p>
---	--

حضرت مہماتان المشایخ نظام الدین اولیاء نرسی

<p>از تو بنو اند بریدن کس باستانی مرا آرمیدی بر قیام و رمیدی از ما</p>	<p>گر نمید اند کسم آخر تو میدانی مرا ما چہ گفتیم و چہ کردیم و چہ دیدی از ما</p>
--	---

جامع اوراق صبح نیر غیب العقور نساج عفرلہ

<p>خدا یا شوخی ارنی عنایت کن ز با ہم را دل پڑ مردہ ام نساج و انغ گلجی وارد ہر سر و کہ رست از گل سا یا تو خم شکایت ہجران گناہ من چاک بر چاک سینه ام چو کتان دل نساج زار روزی نستین ہے نساج ازین خرقہ کساوس کہ وارے ہر تار کیسوی تراتا تار چین زیر نکلین رضنا بر نور ترا صبح وطن در آستین</p>	<p>بزن آتش ز شمع کن ترانی جسم و جام را بہار تازہ باشد و ریشل نخل خزانہ را آہی ست کہ حساست از دل سا با سن بیان وصل رقیبان گناہ کیست ضمہ رشک ماہ کرد و گذشت بر اسے عشق خوابان آفریدند کفار بہ تنگ اند و مسلمان گلہ وارد یا قوت بہامی ترا کوہ بدخشان ریشل چشم سہمت ترا شام غریبان در ریشل</p>
---	--

نسبتی تمام نرسی

<p>یار آمد و انظر بہر حساست</p>	<p>بہ حساست و ز دل عبا بر خواست</p>
---------------------------------	-------------------------------------

گفت آید کس اعتبار کند تا کنم با وفا عمرش و فاداری نکر و	آفتد رجو رکن که گره جانے بعدم کم این قدر و انم که خواهی گفت حیف
--	--

نسبتی مشهوری

ر شلم بدل فزو و که تاب نظر نداشت تا شب پنج سوز دم حسرت هر گاه تو چه میکردم اگر دل می نهادم به وفای تو	سیرفت و عالمی نگرانش بوسے کسے مینگری زمان زمان روز وصال سو من و راول یو فادانت ورنه باین حسرت
---	---

مولوی نسیم اللہ نسیم کولی

تخت جگرے و نور چشم ست	سر طفیل سر شاک و رنگا هم
-----------------------	--------------------------

میرزا زین العابدین نسل شمسدلی

انگزر و پیش خدا این طلم اگر مالک نشد	هم عنان باغیخ و از ما گرم منتفا کدشت
--------------------------------------	--------------------------------------

عبدالرزاق نثار تبریزی

ایچ نعمت بهتر از معشوق عاشق پیشه سراسوا آترا بد نام کردند	نثار محنت دیده و اند قدر محنت دیده با ترا شیرین مرفرا ما گفتند
--	---

آقا محمد نصیب صفاقی

کتون با هر که میخواد دولت بشین کین رقم چشم ببری دور شد از روی تو	ترا از صحبت من عار بود از آنجن رقم رفت برون مدعی از کوسے تو
---	--

میر نصیبی رازی

دامنی باشد که او برانش من میزند عشق آنروز نگر این همه دشوار بنود	وقت رفتن دست چون بر طرف و امن میزند ایده در عشق چسان بود نصیبی مجنون
---	---

بابا نصیبی لیلانی

آخر عمر آرزو سے دل بدست آدرا چندان جفا کند که خود از خود خجل شود همه از جور سے بر سندن من از لطف بسیار	وقت شتن و امن قائل بدست آدرا قدر و دای من چو نداند گزاشتم ولی دارم حزاب از الفتات چشم پر کارش
--	---

تا خلق تلویند بسویت نگرانم	دل پیش تو و دیده بسوی دیگرانم
خانی بسوزد که که از خانه بر آید	جعی مترزل که مباداروی از بیم

سیر ناصر علی نصیر

داد از مردمان شهر آتش	میسر باینم دل بچشم زدن
-----------------------	------------------------

خواججه نصیر الدین طوسی

توئی آنکه چاره من نکنی دمی توانی	مشم آنکه خدمت تو کنم و سخته تو نام
----------------------------------	------------------------------------

مرزا نظام دوست محیب شیرازی

وگر بروی خود آن دست از خیا نگذشت	تا ما و بر لب من دست بهر خاموشی
مشم نمینگذارم تا نگرم بسوی تو	پیش تو جای دارم و میرم از آرزوی تو
تا بنزد هیچ سو ما و خیب رکوس تو	مشب همه مشب ز خون ل خاک در تو ترکم
هر آن پرستی که دیگر با زمان ره نگذر	بی ز بهر تمدن پرستی ره و پیرا بذارم

شیخ نظامی نجومی

میزدم نعره و فریاد کس از من نشنود	دوش رفتم بخت ابات مرا سه نمود
یا نه من میچکسم میچکسم و رنگشود	یا بنده میچکس از باد و فروشان بیدار
رندی از غوغای برون که در درج نمود	پاسی از مشب بگذشت بشیرک یا کمتر
بی محل آمدنت بر در ما بهر چه بود	گفت خیر است در این وقت که این خواهی
کاندرین وقت کس بهر کسی و نکشود	گفتش در بکشا گفت برو هرزه مگوی
که تو در آئی و اندر صفت پیش استی زو	این نه مسجد که بهر لحظه درش بکشایند
شاهد و شمع و شراب و شکر و نامی و مژده	این خرابات معان است در در نمازند
مومن و ارمنی و گبر و نصاری و بیود	هر چه در جمله آفاق در آنجا حاضر
خاک پای همه شوی تا که بیایند مقصود	گر تو خواهی که دل از صحبت اینان بر کنی
چون روز بر آرد سر مهر تو ز سر گیرم	تدبیر کنم هر شب تا دل ز تو بر گیرم
جان و گرم باید تا دل ز تو بر گیرم	دل با تو بر آورم تا کاینکه با جان

نظر

پر داروای فراتی خدا از میان ترا

بک دل نمانده است که و آتش نکو و نیکو

مولانا نظیر می پیشاپوری

انداختم پر وز جزا کار خویش را
 که می ترسد شو و مکتوب منم ز انبیا
 که گل به چیمب گنجد قبا سے تنگ ترا
 سخا ند تا ز جزو آشنائی وستانی را
 صبح امید و شب وصل در ایام تو نیست
 که شمه و امن دل همیشه که جانجا است
 که این دمی ست که درهای آسمان باز
 همین ورق که سپه گشته در عا پنجاست
 خنده ز پر لب و گریه پنهانی نیست
 کسیکه زو و گسل نیست دیر پیوست
 باین قدر که بگونی بمر خورسندست
 آنچه نسیان آور و خاصیت یاد من است
 سطر می از غیر نیاید که کتابی تو نوشت
 یا ران خیر و امید که این جلوه گاه کسیت
 و دیدن چنین و رحم نگره و ن گناه کسیت
 نام خوابان همه ثبت است همین نام تو نیست
 رفته و آمدی که کسیرا خبر شد
 هر کجا مینید گویندش که فردا میرود
 ز رشک نام ترا پر زبان نخواهم بود
 خون من ریزی و گویند ستموار نبود

کردم ز شکوه منع دل ناز خویش را
 بغل از نامه احباب پر کرد و نینخواند
 ز غار خار محبت دل ترا چه خبر
 کتاب هفت آیت گر سخن اندامی است
 عشق را کام به در رخ کافام تو نیست
 ز فزونی تا قدسش هر کجا نظر بکنی
 و ما کنیدی بوقت شما و تم او را
 بنیر دل همه نقشش و نگار بی معنی است
 نیست لذت ز نظر بازی بز می که در و
 نه عیب است که بیگانه وار میکند می
 نظیری از تو بجان کندن است لب بکشتا
 آنچه رحم از دل برد تا شیر فریاد من است
 آنکه صد نامه ما وید جوای تو نوشت
 پاییم پیش از سر این کو نمیر و وید
 گرسه تو گشتن و مردن گناه من
 وید ام و دفتر چیان و وفا حرف بجزوت
 رسوا منم و گر نه تو صد بار درو لم
 من سخا بهم رفت اما برتکین و لش
 بکن ملاحظه در کشتنم که روز جزا
 جدی در همه جانام بر ارم که سببا و

ناله از بهر پائی نکلند سرخ اسیر
چشمش بر اهای میر و ذمگان ثناکش نگردد
نظیری را بچهل بر دم امروز و غلط کردم
مراساوه و لیلای من توان بخشید
بوی یار من ازین سست و فامی آید
بدل فکار وارم گله بی نهایت از تو

خور و افسوس زبانی که گرفتار نبود
در سینه دارد آتش پیرا من چاکش نگردد
مراسوا می عالم ساخت چشم گریه آلودش
خطا نموده دم و چشم آفرین دارم
گلم از دست بگیرد که از کارش بدیم
بکدام امید داری نکنم شکایت از تو

تعمیر شیرازی

گلامهر ز امروز کنم سر که مباد
این حکایت همه در روز جزا امتحان کرد
شیخ علی نقی مرعشی

دای بر جان خلاق اگر از بند محشر
گفتم که از هم دل ازین دلبران بشهر
دست و پائی بی تو از زو بنداگر بر دست
رحمی بجال خویش نفی کاین شکاریان
ای کپوتر تو که سرخو بر شاهنیت نیست
چنان بر هم زوی هنگامه روز قیامت را
بندگانم و داعش میکنم نوع حدیرین را
ایوای بران مرغ گرفتار که از و
دل خود تنگ بینخواهم که در و
بسیار دلبران که میکشند گریه
بر من کسبی بگزیده تو بر تو کسبی گردیدن

عوض روز قیامت شب تنهایی را
خندید زیر لب که از اوت مقدم است
دای بر جان گرفتاری که بندش در دست
رحم آیزمان کنند که تیر از لمان گذشت
پر حذر باش که آواز پر می سے آید
که اکثر نامه اعمال مردم از میان کم شد
چو بیمار یک وقت مرگ ایمان تازه می سازد
صیاد مشو و غافل و در دام همیزد
نمیخواهم نیز جاسک تو باشد
وانسته که دل ز تو اے یار میکنم
ای همچو من بر دیده تو وی همچو تو کم دیده ام

حافظ غلام احمد حکمت دهلوی

نکبت بمن بگو که تو شیدای کیستی
رخ زرد و آه سرد و جگر داغ جیستی
نوری صمصامی

در آشنائی تو بسر رفت عمر و تو یک وینت تلافی صد ساله فرقت نیست مزیاد که در و دل خود پیش تو خلقی	بیگانه چنانکه مگر روز اول است گذر غم فراق تو مرگ امان و پدر گفتند و مرا فرصت گفتار ندادند
--	---

نوعی

نوامی شیبه شیدیز خسرو گوشتی شیرین را	خوش است اما صدای تیشه فریاد از آن
--------------------------------------	-----------------------------------

نوعی جنونی

دجدر و منع باد و ای صوفی چه کافر لغتی است	منکر می بود و و همزنگستان زینت
---	--------------------------------

محمد حسین نوید

طریق مهر با یاران خود یار امیدارے	و گر میدانی از یاران خود ما را امیدارے
-----------------------------------	--

شاه نیاز احمد نیاز بر بلوچی

نه کافر گفتیم باید نه مومن خواندیم شاید بیاطن ناز و در ظا هر نیازم	که فی در بند کفر ستم نه اندر عقید ایما تم بمعنی خواجه و بصورت غلامے
---	--

احمد مرزا نیاز می صفهائی

از برایت شنیده ام سخنان + تیرسم فغان من بغان آو و ترا دل اهل دیار می خوش که دار و چو تویاری خوش	که ترا طاقت شنیدن نیست دست از جفا پدار و مراد فغان پدار که از یک یار خوش کرد و دل اهل یاری خوش
---	--

نواب ضیاء الدین احمد خان نیر و خشان بلوچی

اگر نیایدن دوست نامی دار و + گرستم و بر کبر شمه افزون باو پیر گذر از رشک پیر نامه دشمن روش و هر یک گونه نباشد پیر باشد آزاد و زهفتا و دو دولت نیر آندم که بخش چشم و دبان کرد و روزگار	ببیند هر چه شد چشم انتظار ما هر چه بر من زدستان من است تا و دوست بدین وجه نراند زور خود نه چنین بود که هست و نه چنانست که پند هر که در سلسله پیر معانے آید خندیدن از تو بوده و از ما که پست
--	--

دید چون مرده بناچار می من رحم آورد
صورت زندگی از مرگ تبر با پستی

زین الدین مسعودی صفتی

مشو بسنگد لیهای خویشین مغرور
که تیراه من از سنگ خاره میکند
تا جان در هم ز رشک رقیب از زبان تو
هر روز پر سنش من بیمار میکند
حاصل از عمر گرانمایه همان بود که بود
درعی بے خبر از عشق نمان من و تو

مرزانشاه قلی واحد صفتی

مست نازمی و سرخانه حزابی داری
از در خانه ما میکند رمی خوش باشد
بناده ام چو سگان سر بر آستانه تو
فرشته را نگذارم بگیر دشمن تو
امام قلی بیگ وارسته

آنکه پر جستم کم دیدیم در کاست نیست
در حقیقت نیست جز انسان که بسیار نیست

وارح

نه راه و پیرشنا سیم نه حرم واضح
کسی بعشق ندانست مذمب ما را
پوشیدین از تو چشم ز غیرت گناه من
پنهان نظر بغیر نگندن گناه کیست
واضح مدار چشم مردت ز روزگار
باد و ستان چه کرد که باد دشمنان کند
بر دانه مویش مرا نشسته منشیاری دل
از جهان بنخیرم کرد خیر داری دل

میرزا محمد رسیح واعظ

یزین بر دفر و حجابت مست جا هم
بیرری کرد من آنچه بقا رون نکرده

نورالعین صفت بیجایی

خواهم سعادتی ز طواف قصب بر م
دیده چه حاصل است ازین مشت پر مرا
بست آرزوی پسته از تو من که زین سا
چیزی بدو درویش را چیزی گو درویش سا
رسید یار و گر میان من درید و گذشت
بدا و کوتاهی دست من رسید و گذشت
انقدر هست تفاوت ز میجا و صنم
او بقم زندگنده کند یار پر شناسمی چند
نشستم که دین از خاطر یار
بگواسد که یه کار من چه کرده

<p>پیش انکار کردی واقف از عشق در روز مصلحت آئینه بست</p>	<p>در رویش واله</p>
<p>آسمان گو خلدت مزت پویشان بر تنم ز آنکه همچون نغمه تاری بس بود سپهرانتم</p>	<p>با علی قلیخان واله دستانی</p>
<p>جانان بسد فرارم آسود حسن زهر جاکشد امان ناز بر زمین با سایه ترا سنی پسندم</p>	<p>آخسر مردن بجارم آسود عشق بهای او ندردی نیاز بر زمین عشق بست و هزار بدگانه</p>
<p>والی محی</p>	
<p>آدمی بر سر خاک من و شرمند آه اذان الفعالم کردستم و شمشان من نمیگویم که چشم منی نصیب از خست سرسنگ از رحم پاک کردن چه حاصل غافل از فردای حشر هر دو خون میریزیم ای عشق خوار تر کن ازین هم کیوی او</p>	<p>کین زمان از پی قربان تو جان می بایست شکوه چو بر دم برین جانبا ایشان گرفت میکنند گاهی نگاه اما بصرت میکند علاجی بکن کردم خون نیاید آه از امروز من فریاد از فردای تو تا هر که بنیدم تکلمه میسل سوی او</p>
<p>مولانا و حسی یزدی</p>	
<p>دلم بد بود اذان پیمان گسل امید یاریما ز شبهای دیگر دارم بدل غم بیشتر اشب مگر در من نشان مرگ ظاهر شد که می بینم خود رنجم و خود صلاح کنم ما و تم این است ای میوفا تو یار فرسدا موش پیشه بر پاره کاغذی دو سه خط میتوان کشید مجنون هزار نامه لیلی زیاد داشت تو منگری ولیک بمن مصر با نیست</p>	<p>بنو میدی بدل شد آخر آن امید واریما وصیت میکنم باشیدا ز من با خیر اشب رفیقا زنا نمائے آستین چشمم ز اشب یک لحظه تحمل نکنم طافتم این است بیچاره آن اسیر که امید داشت دشنام و هر چه هست غرض یادگارت دشمن همیشه یار فرسدا موش کار است می بار داز او از سگاه نمانیت</p>

<p>فرصت دیدن گل آه که بسیار کم است سبب بدوش و صراحی بدست و محتسب آه خواب آورد انسانه و انسانه عاشق مارا دوروزه دوری دلدار میگذرد و اگر شب است آن شب که زنی سحر ندارد و عاها می سحر گویند می دارد اثر و حشر دل نیست کبوتر که چو برخواست نشیند</p>	<p>و آرزوی دل مرغان چنین بسیار است نغوز بالند اگر پای من بسنگ برآید این طرفه که هر کس شنود خواب ندارد زهر نیست اینکه اندک و بسیار میگذرد من و باز آن و عاها که سکه اثر ندارد اثر میدار و اما که سبب همچنان سحر دارد از گوشه با بنی که پریدیم پریدیم</p>
--	---

مرزا طاهر و جید قزوینی

<p>بایا ر کسے چکونہ سازد ز مس تاپا بہ منی نمداری غیر ازین بی ز زخم تیغ نیمرم و لیک میتیر سم</p>	<p>چون بادل خود سگے توان ساخت که هر عضو تو نگذار که عضو دیگر بنیم که زنده مانم و گردی تو شتر مسارا زود</p>
---	--

وصالی توبنی

<p>مستانه میگذشت و صالی بگوید است پیش اغیارم ز مجلس از خواری را این</p>	<p>انجا رسید و سستی پارا بهانه ساخت غیر بازم میبرد و بی اعتباری را این</p>
--	---

وصالی برومی

<p>چو با سنگ نتوانم که عرض حال کنم</p>	<p>بنویسش گویم و خود را سگت خیال کنم</p>
--	--

مرزا شرف الدین قاضی قمی

<p>یا ر آندہ بود بر سر جہر عارض چون ش کی طرہ مشک فامدو</p>	<p>بیمبری روزگار نگذاشت آه به نظیر روزیم صحیح کی و شام دو</p>
---	--

وقوعی تبریزی

<p>در دیاریکه توفی بود خجانی است رو اعار که گوید و بدل بنو میدرسے پنا عریه از شب سخن آغاز نمیکرد</p>	<p>آرزوهای و گر غایت بی انصافی است تلافی ستمی که تو در گمان من است یک حرف نمیگفت که صدناز نمیکرد</p>
--	--

بسیار

وکیل تفریحی

اسی لاف و فاداری زہد با میوفای خود کہ خود را بہر او خواہد نہ اور از برای خود

ولی و شہت بیاض

من باین مشا و کہ در فکر چو ابست مرا
پرسند کہ غیر از تو بجا لم و گری هست
من خوش کہ زور و دم اورا خیر هست
چون نگاہی کہ بمن داشت باغیا رزق
کہ مرگ پیش ولی بدتر از شفاعت است
کہ ہر کہ در حق من ہر چه گفت ماور کرد
کہ زو و میرم و کوئی کہ میوفائے کرد
فدای شہت اگر صد ہزار جان ارو
بیچارہ ہمہ عمر و فک و جفا و دید
چہید کہ ہرگز نتواند بقیف و دید
چنان ضعیف کہ اسلام در دیار و رنگ
میسکنی اما زیانے میسکنی +
شاید کہ تو ہم شنیدہ باشی

اولب از تنگ سوالم نکشاید بسخن +
تہمت زدہ ام کہ و عشق و گری کاوش
او شاد کہ جان و او نم از غم شدہ نزدیک
گر بمن قاصدا و فرود دیدار نہ داشت
رفیق مانع قلم چہ پیشو سے بگذار
جز این چہ شکوہ تو انم از ان ستاگر کرد
ترا ہزار جفا و در دل و مرا غم این +
بصحت گلہ میکنند و لے ورنہ
سکین و لم از عشق چکویم کہ چسا وید
بگذشت نہ پیش من و غیر من بجا کیت
ترجمی کہ ولی وارم از جفا می رقیب
و عدہ لطف نہانے میکنے +
بہر تو شنیدہ ام سخنا بہ

سید احمد ہاتف صہ صفائی

یہی ہلاک و یہی زندہ این چہ بواجبی است
این میکشد مرا کہ از و آشنا شنید
کہ با دشمن توان گفت و توان کرد
من از شرم تو گفتم آسمان کرد
فتان از جہانے فتان از جہانے
چشم بیمار کسے و دل بیمار کسے

بیک کر شہہ چشم منون گر تو شو و
بیگانہ گفت اگر صفائی و رستم چہ باک
نہ با من دوست آن گفت و نہ آن کرد
تو با من کردی از جو را سچہ کردے
چوئی نالدم استخوان از جہانے
نا امید است زور مان و دیار طیب

مرزا باوی	
روزی خود میخورد هر که درین عالم است	دانشه شوخ شناس است مفضلت گرم داشتن
باشمعی بخاری	
منار سر به گنبد چشم بے ترحیم را	نشسته کیر سجاک سیاه مسرور را
باشمعی تقریبی	
هر چند کلبه ما جایی تو نومی لب بیت	با ما شبه بر وز آری کیشب هزار شب نیست
مولوی محمد حسین بچه جویری	
به یاد روی تو خلوت در انجمن دارم	من و خیال تو با دیگر می چه کار مرا
تا کجا بودی که امشب تا سحر در راه شوق	انچه بر میخاست از دل ناله مستانه بود
هجری انجدانی	
میروی میرو از پی دل بی حاصل من	انچنان رومه من کز تو نمائند دل من
محمد شریف هجری	
کجا با رخت ماه گرد و مقابل	کجا با قدرت سرو باشد برابر
سری باشد آن پیش روی تو بی تن	تنه باشد آن پیش قد تو بے سرو
مرزا ابوالقاسم هجری تقریبی	
خوش آنکه چون از دست او منم او خنجر نهد	منم ناله دیگر کنم او خنجر و بگیر زند
مانده سنگی که ایجا و نگر در گل تو بدم	که مرا پامی تو نازک بود اول تو
هلالی	
نگه بجان من هر گز از حیا نکنه	حیا کنه ز من و شرم از خدا کنه
مولانا هلالی استرآبادی	
ترک یاری گروی من چندان یرم ترا	دشمن جانے و از جان در ستوردم ترا
پیش تو دعا گفتم و در شتام شنیدم	هر گز اثری بهتر ازین نیست و دعا
من بیداری شیدا و شب تار و زاریها	نه بنیاد کس و خواب یارب بخندین

<p>دیدن روی رقیب از همه ناخوشتر است کوه و آسمان گرفتند بسوی تو میکشد باز چون فردا شود امروز را فردا کنم تا در دم مردن تیونزدیک تر افتم ولی آنم ندارد و طاقت شبهای تاریک اسی کاشش همچو روی تو می بود نویتم</p>	<p>همچو پیمان ناخوشتر است سرش خلق نیز به زان دل بجانب سنگ کوی لایمیکشد هر شبی گویم که فردا ترک این سودا کنم خواهم تری تیر و به تیغم بنوازم بر روز یکسی جز سایه من نیست یار من روی تو خوب و خوبی تو بد آه چون کنم به</p>
--	--

بلائی شیرازی

<p>آمد از آن میان مرا از مورد و درخت</p>	<p>تیغ جفا کشیده بخون نیز عاشقان</p>
--	--------------------------------------

همانی

<p>مبادا هرگز این خوابم فراموش هنوزم هست گفتار تو در گوش</p>	<p>پس از سالی بخوابت دیده ام دوش هنوزم هست دیدار تو در چشم</p>
---	---

امیرهایون سفراینی

<p>یکی دو ساخت بلائی که بود جان مرا تو چون دشمن شدی من هم کویتم چون که ز نو گلایش خاری بیکر غلیده باشد لیک فریاد از آن سطح که بیدار شدم سیرت ندیده ام ز خودم بیخبر کین دل زنجیر شد سوراخ سوراخ افغانان که ترسم زنده گروم باز افتم در قفای تو</p>	<p>بدست آینه داو آنکه دستان مرا نشستم تا که در خون زاشک لاله گون خود ز خماش سینه بمن بود آگهی کس را دیدم در دوش بنواب و نفسی آسودم یکدم که با تو ام بسوی من نظر مکن بیخبرم چو کرد از یقاری دستان من سپا بر سر مراد زیکه میم در وفای تو</p>
--	--

یارک قزوینی

<p>سگ اویم که از راه وفای آید بدست خویش ز بنداشی بخانه خویش</p>	<p>سگش از راه وفای زنی ماسه آید چو خند لیب بر دگل باشی مایه خویش</p>
--	---

مولوسی النور علی یاسل روی

عشق آن درو بنا شد که دوائی دارد	بر سر پامش شنیدم که مسیحا میگفت + سحر گاهان ز شوقش دست می لید و من هم
---------------------------------	--

محمود دیم یزدی

استمانی بر زمین افتاد و گری برخواست	کوه غم بر دل نشست آه سردی برخواست
-------------------------------------	-----------------------------------

قاضی محیی کیدانی

تا تو به که کرده ام آن نیز بشکنم + یا فرد خد متنگا ریم یا جرم نا فرمانیم میگیرم و مبرگ که راضی به تب شوم که بگذریش مردم بعد از پیچکانه و اراز من	جام و سدو شکسته ام ای مرگ حبله + گفتی که بس کن خدمت من تا من این آرم بکش هم بزم غیر گشت که بچران طالب شوم خوش اندم که ز کمال تشنه ایها مرا گفتم
---	--

قاضی علی پیرالدین نقیانی لاهیجی

در دول میگفتم و افسانه می پنداشتی	ایچوش آن شبها که با افسانه میلی داشتی
-----------------------------------	---------------------------------------

محمد شرف پاشا

کار تی که کافر می نماند من چرا کنم	کی ترک سجده تو بیت دلر با کنم +
------------------------------------	---------------------------------

عیسی حسینی

میرقصه از نشاط که صید کند او دست	صید من طیان نه بهر خلاصی ز بند او دست
----------------------------------	---------------------------------------

یوسف چیرجانی

قصه جانم میکنی یا استخوانم میکنی	میکنی بهر لطف تیغ و قصه جانم میکنی
----------------------------------	------------------------------------

مرزا یوسف قزوینی

چند از عمر ما بر عمر این شبها بیسنزاید	چه کوتاه است شبهای صال لبران یارب
--	-----------------------------------

مردان کار ساز را میباش که این شاه نوایین گلدسته ریاحین با جماع شیرین شعرا سائده زبان و
 بقصد نیازی عنوانش گردیده در طبع نامی جناب معالی القاب فاضلی نوک کشور باده جولانی
 مطابق شهر ریج الشانی از حلقه تصحیح بهر هفت شده بطبع فرین راحت فرمای و لمای مشتاقان گردید فقط

